

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

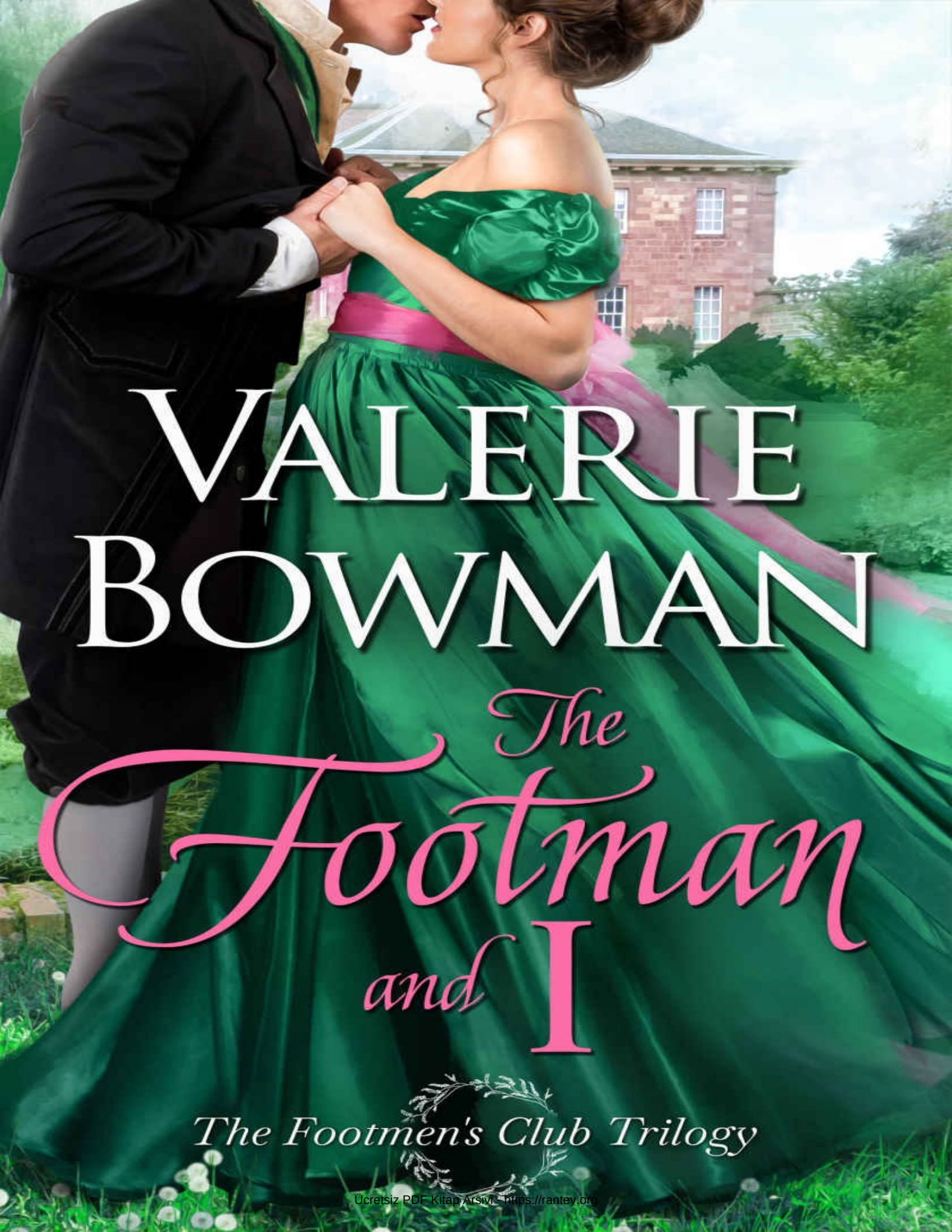
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

VALERIE BOWMAN

The *Footman* *and* **I**

The Footmen's Club Trilogy

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

TKE FOOTMAN VE)
TKE FOOTMEN'S CLUB TR)LOGV

VALER)E BONMAN

fUNE TK)RD ENTERPR)SES, LLC

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya hayali olarak kullanılmıştır ve gerçek olarak yorumlanmamalıdır. Yaşayan veya ölmüş gerçek olaylar, yerler, kuruluşlar veya kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

The Footman and I, telif hakkı © 2020 June Third Enterprises, LLC'ye aittir.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın izni olmadan, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Basılı baskı ISBN: 978-0-9893758-6-3 Dijital

baskı ISBN: 978-0-9893758-3-2

Kitap Kapağı Tasarımı © Lyndsey Llewellyn at Llewellyn Designs.

Yaratıcı hayal gücü çocukluğumu büyük ölçüde etkileyen kuzenim Kate Abbott Buckley (nam-ı diğer MW) için. Bu ve eminim ki her yaz izlediğimiz pembe diziler yeni yetişen bir aşk romanı yazarına zarar vermemiştir. Ayrıca, Florida Baby Hotcycle'ı bulabilen herkes biraz takdiri hak ediyor.

Oyunlar başlasın.

Londra'daki tüm servet avcısı kadınlar yeni ünvanını alan Kendall Kontu'nun peşindedir, ama o kalbinin sesini dinleyecek bir eş bulmaya kararlıdır. Bu yüzden bir gece barda arkadaşlarıyla sarhoş bir şekilde şakalaşırken aklına bir fikir gelir: Ya etrafındaki kadınlar onun zengin bir kont olduğunu bilmeselerdi? Tek yapması gereken, arkadaşının yazlık kır evi partisinde hizmetçi kılığına girmek ve davetli listesinin güzel, sosyeteye yeni girmiş kızlarla dolu olduğundan emin olmaktır. Ne yanlış gidebilir ki?

En iyi uşak kazansın.

Bayan Frances Wharton evlilikten çok yoksulların hakları için mücadele etmekle ilgilenmektedir, ancak annesi bir yazlık ev partisine katılması ve kendine bir koca bulması konusunda ısrar eder. Frances, annesinin aklındaki gösterişli adam yerine bir keçiyle evlenmeyi tercih eder, bu yüzden müstakbel talibini caydırmak için bir cadaloz gibi davranmaya yemin eder. Yanında kendisi gibi olabileceği tek kişi, her fırsatta karşılaştığı nazik ve yakışıklı uşaktır.

Aralarındaki bağ inkâr edilemezdir ve aralarındaki uçurum, hissettikleri tutkuyla boy ölçüşemez. Ancak Frances, taptığı uşağın aslında küçümsediği kont olduğunu öğrendiğinde ne olacak? Her şeyin sahte olduğu bir oyunda, birbirlerini aşklarının gerçek olduğuna ikna edebilecekler midir?

Lucas Drake, Kendall Kontu

Koyu kahverengi saçlı, yeşil gözlü, eski donanma kahramanı, kontes yapmak için bir leydi bulması gereken konta dönüştü. Arkadaşları ona yardım etmek için çılginca bir komplo hazırlar.

Rhys Sheffield, Worthington Dükü

(diğer adıyla Worth)

Siyah saçlı, koyu mavi gözlü, şeytana pabucunu ters giydiren, atları çok seven bir kumarbaz. Uzun boylu, esmer ve yakışıklı olan bu adamın, karşısına mükemmel bir fırsat çıktığında intikam almaya kararlı olabilecek bir kadınla geçmişi vardır.

Beaumont Bellham, Bellingham Markisi

(diğer adıyla Bell)

Sarı saçlı, açık mavi gözlü, dünyasındaki her şeyi kontrol eden biri. Bell, İçişleri Bakanlığı için çalışan bir casustur ve hiçbir şey dikkatinden kaçmaz, ta ki en beklenmedik yerlerde eşiyle karşılaşana kadar.

Bayan Frances Wharton, Baron Winfield'in kızı.

Kahverengi saçlı ve gözlü, yoksulların hakları için savaşımaya kararlı, küçük bir çeyizi var, çok okuyor ve annesine göre çok titiz. Frances, fikrini değiştirebilecek bir uşakla tanışana kadar evliliğe ilgi duymamaktadır.

Leydi Julianna Montgomery, Montlake Dükü'nün kızı

Sarı saçlı, açık yeşil gözlü Leydi Julianna muhteşemdir, zengindir ve mükemmel bir aileden gelmektedir. Bir zamanlar sezonun en iyi avı olarak görülen Julianna, Murdock Markisi ile mutlu bir nişanlılık dönemi geçirmektedir. Ancak eski aşkı Worth'u bir ev partisinde ahırda seyis gibi davranırken bulunca, bunun kendisini terk ettiği için ona öcünü almak için mükemmel bir fırsat olduğuna karar verir.

Ewan Fairchild, Viscount Clayton

Kendall, Worth ve Bell'in iyi arkadaşı ve meşhur yazlık ev partisinin ev sahibi. Ahırına gizlice girmeye çalışırken bacağını kırduğında tanıştığı gerçek aşkı Theodora ile evli.

A U T K O R ' S N O T E

Uşak Kulübü Üçlemesi, Kendall Kontu (1. kitap, *Uşak ve Ben*), Worthington Dükü (2. kitap, *Dük Sağdıç Gibi Görünüyor*) ve Bellingham Markisi'nin (3. kitap, *Beni Seven Uşak*) hikâyelerinden oluşmaktadır.

Her kitabın önsözü, her kahramanın bakış açısından yazılmış aynı sahnedir. İçiniz rahat olsun, önsöz dışında başka hiçbir içerik veya sahne tekrarlanmamıştır.

Eğer diğer kitapları okumadıysanız, önsöz Footmen's Club'ın kökenini anlamınıza yardımcı olacaktır. Diğer kitapları okuduysanız, önsöz size o kitabın kahramanı hakkında biraz daha fikir verecektir.

Okuduğunuz için teşekkürler!

Valerie

İÇİNDEKİLER

<u>Önsöz Birinci</u>
<u>Bölüm İkinci</u>
<u>Bölüm Üçüncü</u>
<u>Bölüm Dördüncü</u>
<u>Bölüm Beşinci</u>
<u>Bölüm Altıncı</u>
<u>Bölüm Yedinci</u>
<u>Bölüm Sekizinci</u>
<u>Bölüm</u>
<u>Dokuzuncu</u>
<u>Bölüm Onuncu</u>
<u>Bölüm Onbirinci</u>
<u>Bölüm Oniki</u>
<u>Bölüm Onüçüncü</u>
<u>Bölüm</u>
<u>Ondördüncü</u>
<u>Bölüm Onbeşinci</u>
<u>Bölüm Onaltıncı</u>
<u>Bölüm</u>
<u>On Yedinci Bölüm</u>
<u>On Sekizinci Bölüm</u>
<u>On Dokuzuncu Bölüm</u>
<u>Yirminci Bölüm Yirmi</u>
<u>Birinci Bölüm Yirmi</u>
<u>İkinci Bölüm Yirmi</u>
<u>Üçüncü Bölüm Yirmi</u>
<u>Dördüncü Bölüm</u>
<u>Yirmi Beşinci Bölüm</u>
<u>Yirmi Altıncı Bölüm</u>
<u>Yirmi Yedi Bölüm</u>
<u>Yirmi Sekizinci</u>
<u>Bölüm Yirmi</u>
<u>Dokuzuncu Bölüm</u>
<u>Otuzuncu Bölüm Otuz</u>
<u>Birinci Bölüm Otuz</u>
<u>İkinci Bölüm Otuz</u>
<u>Üçüncü Bölüm Otuz</u>
<u>Dördüncü Bölüm</u>
<u>Ayrıca Valerie Bowman</u>
<u>tarafından Let's Keep in</u>
<u>Contact</u>

Yazar Hakkında

PROLOJE

Londra, Temmuz 1814

Lucas Drake, Kendall'ın beşinci kontu, tilkilenmişti. Ama *sadece* kurnazdı, üç yapraklı bir rüzgar değil. Ve bunu bilmeliydi. Majestelerinin Kraliyet Donanması'nda on yıldan fazla zaman geçirmişti. Lucas

Rüzgâra karşı üç çarşaf açmanın ne kadar tehlikeli bir durum olduğunu çok iyi biliyordu. Sonuçta yelkeni çarşaf kontrol eder ve halat sabitlenmezse çarşaf rüzgârda savrulur. Eğer üç yelken de gevşerse gemi kontrolden çıkar. Lucas kontrolden çıkmamıştı. Curious Goat Inn'de içtiği dört kupa sulandırılmış bira eski bir denizciye bunu yapmazdı. Yine de en yakın üç arkadaşının huzurunda yüksek sesle, "Sanırım bir eş bulmamın zamanı geldi," diyecek kadar kurnazdı.

Beklendiği gibi, üç arkadaşını susturdu. Worth, Bell ve Clayton hemen farklı endişe ifadeleriyle ona doğru döndüler.

Worthington Dükü Rhys Sheffield sesini ilk duyuran kişi oldu. Worth özünde mükemmel bir adamdı ama at kışlı babası -Tanrı eski dükün ruhunu şad etsin- onu mahvetmişti. Rhys kendini ve unvanını çok ciddiye alıyordu. Özellikle oyun ve kadınlar söz konusu olduğunda -ki genellikle her ikisini de kazanırdı- son derece rekabetçi olan dük, hayattaki güzel şeylerden zevk alır ve sadece yakın arkadaşlarının bunun bir gösteriş olduğunu anladığı, *şeytana* pabucunu ters giydiren bir tavır sergilerdi.

Worth'un Lucas'ın sözlerine yanıtı yüzünü buruşturmak, nefesini içine çekmek, başını şiddetle sallamak ve "Bir eş mi? Yüce Tanrım, dostum! Bu kadar *kalıcı* bir şey için acele etmeye gerek yok."

"Artık gençleşmiyoruz," diye belirtti Lucas.

"Tam tersine," diye yanıtladı Worth, "dokuz ve yirmi yaşlarında birer yavruyuz. Ben doğduğumda babam *ellisini* geçmişti."

Lucas'a dönüp bakan ikinci baş, Bellingham Markisi Beaumont Bellham'ın başıydı. Bell'den daha iyi bir vatansever yoktu. Adam Fransa'ya karşı yapılan savaşlarda asker olarak yer almak için unvanından feragat etmeye çalışmıştı. Ancak bu isteği geri çevrilmişti. Görünüşe göre Kraliyet, markizlerinin Avrupa'nın dört bir yanında dolaşıp ateş edilmesinden hoşlanmıyordu. Bunun yerine, İçişleri Bakanlığı'nda bir pozisyona yerleşmiş ve sağlam İngiliz topraklarında savaş çabalarına yardımcı olmak için keşif yoluyla elinden geleni yapmıştı. Bell kurnaz, detaycı ve odaklanmış biriydi ve Worth tarafından sık sık çok fazla çalışmakla suçlanıyordu. Bell'in tamamen kabul ettiği bir suçlamaydı bu. Worth'a zamanını oyun oynayarak ve kadın peşinde koşarak geçirmek yerine dürüst bir iş günü geçirmeyi deneyebileceğini söylemekten hoşlanıyordu. Worth henüz böyle dostça bir tavsiyeyi dinlememişti.

Bell gözlerini kıstı ve "Hazır olduğuna emin misin? Sadece iki yıl oldu...." dedi. Tanrı'ya şükür adam cümlesini burada bitirmişti. Lucas Emily'yi tartışacak durumda değildi. Hiçbir zaman da olmayacaktı.

Lucas'a doğru dönen üçüncü baş, Vikont Clayton Ewan Fairchild'inkiydi. Clayton kısa süre önce bacaklarından zincire vurulmuştu ve balayından yeni dönmüştü. Clayton'ın akli bilime yatkındı ve deney yapmaktan ve bir şeyler yaratmaktan daha çok sevdiği çok az şey vardı. En derin sırlarınızı emanet edebileceğiniz türden bir adamdı. Karun kadar zengin ve son derece sadık olan Clayton, karısı Theodora'yı derinden ve tamamen seviyordu. Herkesin ilk evleneceğini düşündüğü son kişi oydu.

Clayton haykırdı, "Tanrıya şükür. Artık boynunda papazın ilmiği olan tek kişi ben olmayana kadar bekleyemeyeceğim."

Lucas kupasından uzun bir yudum daha aldı ve elinin tersiyle dudaklarını sildi. Dörtlüdeki rolü barışı koruma ve sırdaşıydı. Dördü de Eton'da delikanlıyken tanışmış ve her türlü zorluğa rağmen birbirlerine kenetlenmişlerdi.

Lucas'ın ana kaygısı göreviydi ve her zaman da öyle olmuştu. Hayatını babasına, ailesine ve Kraliyet'e karşı görevlerini yerine getirmeye çalışarak geçirmişti. Bu sırayla. Donanmada geçirdiği yıllar ona sorumluluk, saygı ve sıkı çalışmanın önemini öğretmişti. On dört ay önce ağabeyi Charles'ın ölümü ona hayatı dolu dolu yaşamamanın önemini öğretmişti.

sözünü yerine getiriyordu. Charles ölmeden önce Parlamento'da bir yasa tasarısını savunuyordu. Ölüm döşeğinde, verem yavaş yavaş hayatını elinden alırken, Charles Lucas'tan tasarının kabul edilmesini sağlamasını istemişti. "Mülkümüzün iyiliği için," demişti Charles. "Ülkenin iyiliği için." Lucas kardeşine söz vermişti. Yapacağı son şey de olsa, İstihdam Yasası'nın geçmesini sağlayacaktı.

Lucas arkadaşlarından herhangi biri için kurşun bile yerdı. Ülkesi için canını verirdi. Annesi ya da kız kardeşi için kırık camların üzerinde yürürdü. Ama ona sadık kalacak, onu sadece parası ya da unvanı için istemeyecek bir eş bulmak, kontrol edemediği bir şeydi. Ve bu gerçekten nefret ediyordu.

Lucas, sanki Bedlam'den yeni kaçmış gibi onu izleyen üç arkadaşına şöyle bir baktı. Curious Goat Inn'de görgü kuralları farklıydı. Bar, Londra'nın Mayfair'den epeyce uzakta olan ama statü açısından Rookeries kadar da uzak olmayan bir bölgesinde, iki sokağın köşesinde küçük, şişman bir ördek gibi duruyordu. Burada, unvanlı bir koca aramak için her köşe bucaktan fırlayan anneler ve bakireler hakkında endişelenmek zorunda kalmadan, tilki gibi şeyler yapabilir, elinin tersini dudaklarına silebilir ve bir eş arıyormuş gibi şeyler söyleyebilirdi. Unvanı devraldığından beri her fırsatta bu tür hanımlar tarafından kuşatılmıştı.

"Ben tamamen ciddiym," diye devam etti Lucas. "Kontluğu güvence altına almaya çalışmalıyım. Korkarım İstihdam Yasası'yla çok fazla meşgul oldum. Bir gelin bulmak için bu kadar uzun süre beklemekle hata ettim."

Worth, "İstihdam Yasası'yla çok fazla meşgul olduğunuz konusunda size kesinlikle katılmıyorum," dedi. "Takıntılı demek daha doğru olur."

Lucas omuz silkti. "Lordlar oylamayı sonbahar oturumuna ertelediğine göre ihtiyacım olan oyları toplamak için daha fazla zamanım var. Ben de ciddi bir şekilde eş arama işine başlayabilirim."

Worth, "Parlamento'da oy kullanma zahmetine hiç girmedim," dedi. "Saatler umurumda değil. Ve tüm o tartışmalar düpedüz yorucu."

Bell, Worth'a kuşkulu bir bakış attı ve başını salladı. "Tanrı sizi koltuğunuzla ya da ülkenin karşı karşıya olduğu sorunlarla ilgilenmekten korusun."

Worth onlara en çekici sırıtışını verdi ve pek çok masum kadının çöküşüne neden olan o mükemmel gülümsemesini gösterdi. "Ben tamamen

Siz arkadaşların bunun üstesinden gelebileceğinden eminim," diye cevap verdi Worth, Bell'in sırtını sıvazlayarak.

"Kardeşimin yasası için oylama zamanı geldiğinde," diye devam etti Lucas, sözlerini Worth'a hitaben, "kasabadaki evine gidip seni yatağından kendim kaldıracam."

Bell ve Clayton'ın kahkahaları oturdukları oyuğu doldurdu.

"Böyle tatsızlıklardan bahsetmeyelim," diye cevap verdi Worth iç çekerek. "Bir gelin bulmaktan söz etmiştin Lucas. Bu çok daha ilginç. Şimdi, kaç yaşıydın?" Dük sandalyesinde geriye doğru itildi ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak gözlerini Lucas'a dikti.

Lucas, Worth'a şüpheli bir bakış fırlattı. "Seninle aynı yaşıyım, ihtiyar." Eton'dan sonra hepsi Oxford'a gitmişti. İlk sınavlarına birlikte girmişlerdi. Birkaç ay dışında hepsi aynı yaşıyordu.

"Pekâlâ, o zaman," dedi Worth. "Bana kalırsa bir eş bulmak için bolca vaktin var."

Lucas arkadaşına iyi huylu bir sırıtişla karşılık vererek, "*Kendi* unvanını korumayı hiç umursamamış bir adam için bunu söylemek kolay," dedi.

Worth gülümsemeye karşılık verdi. "Bu konuda sizinle tartışamam."

Döndü ve masaya bir tur daha bira sipariş ederken barmene yanağındaki gamzeyi ortaya çıkaran o büyüleyici gülümsemesini verdi. "Evet, eğer ciddi ciddi bir eş arıyorsan Lucas, sezon yeni bitti," diye araya girdi Clayton.

"Görünüşe göre şansını kaçırmışsın. Parlamento kapanır kapanmaz tüm *ton* taşraya çekilmek üzere.

hafta."

"Farkındayım," diye cevap verdi Lucas başını sallayarak. "Sezon tüylerimi diken diken ediyor. Zengin bir koca kapma umuduyla en iyi davranışlarını sergilemeye hevesli cilveli hizmetçiler ve cüzdan meraklısı annelerle dolu. Bu şekilde bir eş bulmak istemiyorum."

"Başka nasıl bir tane bulmayı düşünüyorsunuz?" Marki'nin zeki gözleri kurnazlaştı.

"Tam olarak nasıl olduğunu bilmiyorum." Bir içki daha aldı, her yudumda kendine güveni artıyordu. "Ama bu sefer beni ben olduğum için seven bir kadın bulmaya niyetliyim."

Leydi Emily Foswell'den bahsediyordu elbette. O n u n adını hiç anmadı ama arkadaşları neler y a ş a d ı ğ ı n ı biliyordu. Hayır.

Ne kadar kasılırsa kasılsın ya da ne kadar inkâr ederse etsin, kalbinin onun tarafından parçalanmadığına onları ikna edemezdi. Gerçi bu geceye kadar, Parlamento birkaç ay önce yeniden toplanmaya başladığından beri Emily'yi aklına bile getirmemişti. İş Kanunu Tasarısı ile fazlasıyla meşguldü.

"Evet!" Worth yumruğunu masaya vurdu. Dük'ün normalde neşeli olan sesi öfkeyle doldu. "Sanırım hepimiz Leydi Emily'nin alçakların en alçağı olduğu konusunda hemfikiriz. Yaptığı şeyin, bir adamı daha iyi bir unvana sahip bir başkası için fırlatıp atmasının hiçbir mazereti yok. Bana kalırsa o artık yok."

Hassas bir konuyu gündeme getirmeyi Worth'a bırakın. Dük, Leydi Emily'nin davranışına en çok öfkelenen kişi olmuştu. Ve Leydi Emily'nin bir baron için geleceğin kontunu istemeden de olsa bir kenara attığını bilmesini sağlamakla en çok ilgilenen kişi de oydu.

"Leydi Emily'yi tartışmasak olmaz mı lütfen?" Lucas bir eliyle yüzünü kapatarak inledi.

Worth'un iyi mizahı, içkilerini getiren bar görevlisinin gelişiyi geri döndü. "Gelmeye devam et aşkım," dedi ona ve Lucas'a dönüp, "Seni sen olduğun için seven bir kadın istiyorsan, Sezon'un ve onun saçmalıklarının gitmen gereken son yer olduğunu söylüyorum," diye ekledi.

"Evet," dedi Lucas iç çekerek ve elindeki kupayı havaya kaldırarak dükü selamladı. "Bunu zaten söylememiş miydim? Sezon ve *şenlikleri* gitmem gereken en son yer, bu yüzden son iki sezondur çiçek hastalığı gibi uzak duruyorum."

"*Bu* yüzden mi Almack'taki sıkıcı balolara katılmadın?" Worth sırtarak cevap verdi. "Ben de ılık çay ve havadan sudan konuşmalar olduğunu sanıyordum. Bu yüzden onlardan uzak duruyorum."

"Onlardan uzak duruyorsun çünkü konyak servis etmiyorlar ve bunu hepimiz biliyoruz," dedi Bell, kollarını göğsünde kavuşturmuş, sabit bir şekilde Worth'a bakarak.

Worth arkadaşına göz kırptı. "Bu ve Hollister'ın vereceği bankayı bana vermeyecekler."

Hollister's Worth'un en sevdiği kumar cehennemiydi. Adam neredeyse tüm boş zamanını orada geçiriyordu. Hollister's *düke* tam *yetki* vermişti ve orada düzenli olarak küçük servetler kazanıp kaybediyordu.

Lucas çenesini kaşıdı ve gözlerini kupasına dikti. "Keşke buradaki hanımlar benim bir kont olduğumu bilmeselerdi."

bir eşleşme bulmak," diye homurdandı. Hmm. Belli ki içki onu kelimelerle daha gevşek yapıyordu. Belki düşünceleri de gevşemişti.

Worth'un kahkahası meyhanenin tavanındaki ahşap kirişleri çatlattı. "*Bunu* görmek için para verirdim. *Gerçek aşkı* bulmak için sıradan bir adam gibi giyinmiş bir kont. Şiirsel bir havası var, değil mi?"

Clayton da güldü ve başını iki yana salladı, Bell'in kurnaz, kısık gözlü bakışları daha da yoğunlaştı. "O *kadar* da uçuk bir fikir değil." Başını yana doğru eğdi.

"Ne değil?" Lucas ne söylediğini neredeyse unutmuştu.

"Bir eş bulmak için halktan biriymiş gibi davranma fikri," diye yanıtladı Bell.

Worth Bell'in sırtına bir tokat attı. "Delirdin mi sen? Sen deli bile değilsin.

içmek."

Bell hiç içmezdi. Kupasında muhtemelen pirinç sütü ya da aynı derecede heyecan verici olmayan bir şey vardı. Yetilerini kontrol altında tutmayı tercih ederdi ve bunu herkes bilirdi. Yaya devriyelerle ya da Oxford'daki rektörlerle gereksiz yere karşılaşmadan eve sağ salim dönmelerini sağlayan kişi hep o olmuştu. Marki öne doğru eğilerek doğrudan Lucas'a baktı. "Doğru koşullar sağlandığında işe yarayabilir, biliyor musun?"

"Sıradan biriymişim gibi mi davranıyorsun?" Lucas gözlerini kırıştırarak cevap verdi. "Nasıl olduğunu anlamıyorum." "*Ton*'daki herkes onu tanıyor," diye belirtti Clayton. "Nasıl olur da hiç başarabildin mi?"

"Maske takmasını ya da görünüşünü değiştirmesini mi öneriyorsun?" Worth çenesini sıvazlayarak sordu, kendi gözleri de sanki bu fikri ciddiye alıyormuş gibi kısılmıştı.

Lucas, Worth ve Bell arasında bir ileri bir geri baktı. "İkiniz de ciddi olamazsınız. Clayton haklı. Bu iş nasıl yürür ki?"

"Hayır, kostüm değil." Bell sözlerini Worth'a yöneltti. "Ben daha çok doğru... durum gibi bir şey düşünüyordum."

"Ne gibi?" Worth iki kelimeyi de uzatarak cevap verdi. O da öne doğru eğildi.

"Siz ikiniz beni korkutuyorsunuz, biliyor musunuz?" Lucas cevap verdi. "Sanki bu saçma fikrin işe yarayabileceği bir yol bulmaya çalışıyormuşsunuz gibi görünüyorsunuz."

"Bir... ev partisi gibi," diye cevapladı Bell, çenesini okşayıp Lucas'ın endişesini tamamen görmezden gelerek.

Worth başını eğdi, gözleri hâlâ kısıktı. "Bir ev partisi, evet. Ne demek

istediğinizi anlıyorum."

"Ama bu *herhangi bir* ev partisi olamazdı elbette," diye devam etti Bell. "Deneyin içinde olan biri tarafından verilmiş olması gerekirdi."

"Deney mi?" Clayton canlandı. "Deney yapmaktan daha çok hoşlandığım çok az şey vardır ve ben de tam şu anda yıllık kır evi partimin davetiyelerini göndermek üzereyim." Clayton'ın sözleri sanki zaten delilikle yanmakta olan ateşe büyük bir çıra eklememiş gibi gelişigüzel söylenmişti.

"Deney mi?" Lucas gözlerini kırpıştırarak uyuşukça tekrarladı.

Bell parmaklarını şıklattı. "Senin ev partin mükemmel olur Clayton." "Bekle. Bekle. Bekle. Bekle. Bekle. Bekle. Bekle. Bekle." Bell ve Worth'un arasında oturan Lucas iki eliyle arkadaşlarının omuzlarını itti. Bir an önce ayrılması gerekiyordu. Arkadaşları açıkça aklını kaçırmıştı, normalde işler çok ileri gittiğinde aklı başında olan Bell bile. "Bir ev partisi kimliğimi değiştirmeyecek. *Ton*'un hanımları hâlâ bir ev partisinde kim olduğumu biliyor."

"İyi bir noktaya değindi," diye yanıtladı Clayton, boğazına biraz daha bira tıktırarak. Tanrıya şükür, Clayton bu tartışmayı ciddiye almıyordu.

Bell, dudaklarının kenarından kendini beğenmiş bir gülümsemeyle, "Yalnızca bu sezonun çıkış yapan kızlarını davet ederseniz olmaz," diye cevap verdi. "Ve eğer doğru koşulları yaratırsanız olmaz."

Lucas derin bir nefes çekti ve elindeki bardağı uzanamayacağı bir yere itti. "Hanımlar beni tanımıyor olabilir ama bazılarının anneleri tanıyor. İçlerinden birden fazlası ilk kez sahneye çıkan büyük kıızıyla mahkemeye çıktı bile." İşte. İşte bu sağduyu idi ve bu tartışmada fena halde eksikti.

"İşte bu noktada doğru *koşullar* devreye giriyor," diye cevap verdi Bell, kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuş, dudaklarında hâlâ yarım bir gülümseme vardı.

Worth çenesindeki koyu renkli, bir günlük kirli sakalı kaşıdı ve Bell'inkinden çok daha geniş, çok daha çekici bir gülümseme takındı. "Tanrım, sanırım bir şeylerin peşindesin."

"Eğer düşündüğün buysa maske takmayı reddediyorum. Bu kesinlikle ortaçağdan kalma bir şey," dedi Lucas başını sallayarak.

"Maske değil," diye yanıtladı Bell. Sandalyesinde arkasına yaslandı ve bir şeyler planlarken sık sık yaptığı bir hareketle alt dudağını karıştırdı.

"Ya da bir kostüm," diye devam etti Lucas. Elindeki bardağı daha da uzağa itti. Daha fazla içmek bu durumu daha da delirtmekten başka bir işe yaramayacaktı.

"Kostüm değil... tam olarak." Bell, Worth ile olumlu bir şekilde çapkınca sırıttı.

Worth başını sallayarak, "Tanrım, bunu izlerken *çok iyi* vakit geçireceğim," diye ekledi.

"Neyi izliyorsun?" Clayton'ın burnu şaşkınlıkla kıvrılmıştı. "Artık ikinizin de neden bahsettiğini anlamıyorum."

"Lucas'ın hizmetçi gibi davranmasından bahsediyorum," diye cevap verdi Bell, hâlâ bir eşek gibi sırıtarak.

Lucas gözlerini kırıştırdı. "Bir hizmetçi mi?" Arkadaşının söylemesini beklediği onca şey arasında bu iki kelime listenin en sonunda yer alıyordu.

Worth başını sallayarak, "Evet, mükemmel," diye ekledi.

Lucas ona döndü ve düke aklını kaçırmış gibi baktı. "Mükemmel mi? Ben mi? Hizmetkâr olmak mı? Bunun neresi mükemmel?"

"Bu yine de kadınların annelerinin onu tanıması sorununu çözmiyor. Bir hizmetçi gibi giyinmiş olsa bile," diye belirtti Clayton.

"Ah, ama öyle," diye yanıtladı Bell. "İşin güzelliği de burada. Çoğu insan hizmetkârlara bakmaz. İhtiyaç duyduklarının ve istediklerinin ötesindeki şeylerin çoğuna dikkat etmezler. Bir casus olarak aldığım eğitim bana insanların ayrıntıları fark etmedeki başarısızlığı hakkında çok şey öğretti. Bahse girerim ki, hizmetkâr gibi giyinen ve hizmetkârların görevlerini yerine getiren Kendall'a o *tonluk* hanımlardan biri bile iki kez bakmayacaktır. Ne de olsa cübbe, diz pantolonu ve pudralı peruk giyiyor olacak."

Worth, uzun siyah saçlarını parmaklarıyla alnından iterek, "Ve bir hizmetçinin bir leydinin gerçekten nasıl davrandığını keşfetmek için özellikle mükemmel bir konumda olması gibi bir avantajı da var," diye ekledi. "Bahse girerim potansiyel bir damada hitap ederken en iyi, bir hizmetçiye hitap ederken ise en kötü halindedir. Tanrı biliyor ya, bunu annemden defalarca gördüm."

"İkiniz de gerçekten delisiniz, bunu biliyor muydunuz?" Lucas cevap verdi. Gerçekten endişelenmeye başlamıştı. Arkadaşları bu çılgınlığın işe yarayacağına gerçekten inanıyor muydu? Mümkün değildi.

Clayton kravatını çekiştirerek, "Bilmiyorum," diye cevap verdi. "Ama bana oldukça eğlenceli geliyor. Yaklaşan ev partimi böyle bir deney için bir mekan olarak sunmaya tamamen istekliyim."

"O zaman sen de delirmişsin," dedi Lucas. Lanet olsun. Son müttefikini de delilik yüzünden kaybetmişti.

"Bunu bir düşün," dedi Bell dikkatini Lucas'a çevirerek. "Sana tam olarak istediğin şeyi verme potansiyeline sahip. Senin izlediğini bilmedikleri zaman tam olarak nasıl davranıyorlarsa öyle davranan en yeni sosyete kızlarına engelsiz bir bakış."

Lucas gözlerini Marki'ye dikti. "Bu plandaki sorunu görmemeniz kesinlikle endişe verici."

Bell omuz silkti. "Ne sorunu? Risk çok büyük değil. Eğer biri sizi tanırsa, o kişiden basitçe birlikte oynamasını isteyeceğiz. Şüphesiz onlar da oyundan keyif alacaklardır."

"Ya hoşlandığım bir kadın bulursam?" Lucas cevap verdi. "Cübbemi çıkarıp kendimi kont ilan etmem ve onun bana deliler gibi aşık olmasını beklemem mi gerekiyor?"

"Hiç de değil," dedi Bell. "Ben sadece bu genç hanımları hizmetçilere nasıl davrandıklarına bakarak *tanımanızı* öneriyorum. En iyi huylu olanların nazik ve hoş olacağından şüphem yok. Birkaç aday bulduğunuzda, gelecek sezon kime kur yapacağınızı bileceksiniz."

Lucas başını yavaşça salladı. Fincanını göğsüne doğru geri çekti. Belki biraz daha bira içerse tüm bu mantık silsilesi daha anlamlı hale gelirdi. "Müstakbel eşimi bir uşağa nasıl davrandığına bakarak seçmemi mi öneriyorsun?"

Bell kaşlarını kaldırdı. "Leydi Emily hizmetkârlara nasıl davranırdı?" Sözleri yavaş ve kasıtlıydı.

Lucas çenesini sıktı. Lanet olası Bell. Adam her zaman ne söyleyeceğini çok iyi biliyordu. Lucas'ın beyninden istenmeyen anılar geçti. Güzel ve başarılı Leydi Emily'nin, kendisine ılık çay getirdiği için hizmetçisini terslediği ve arabanın kapısını kapatırken elbisesinin kuyruğunu yakaladığı için uşağı kovduğu anılar.

Bell, "Yüzünüzdeki ifadeden ne demek istediğimi anladığınızı görüyorum," dedi.

Lucas bir an için bunu düşündü. Belki de içtiği dört bardak biranın etkisiydi ama birdenbire tüm plan kulağına hoş gelmeye başlamıştı. Sadece iyi değil, mantıklı ve yardımsever. Sadece parasının ve unvanının peşinde olan kadınlara katlanmak zorunda kalmadan evlilik pazarına girmenin bir yolunu bulmaya çalışıyordu. Böyle bir kadınla bir kez karşılaşmak bir ömür boyu yetiyordu. Tanrı'ya şükür, arkadaşı mükemmel bir plan bulmuş olabilirdi!

Bell bir kez daha omuz silkerek, "Bunu seninle yapmaya hazırım," dedi.

"Ne?" Worth'un siyah kaşları lacivert gözlerinin üzerinde birbirine çarptı. "Bunu neden yapasın ki?"

Bell omuzlarını dikleştirdi ve sandalyesine geri oturdu. "Çünkü Bidassoa haininin peşine düşme ihtimalimi üç olasılıktan birine indirmedim."

"İçişleri Bakanlığı için aradığınız adam mı?" Worth sesini alçaltarak açıkladı.

"Kesinlikle öyle," diye cevap verdi Bell. "Ve eğer Clayton bu üç adamı ev partisine davet ederse, ben de onlara göz kulak olmak için bir hizmetçi gibi davranacağım."

Worth başını geriye attı ve güldü. "Başından beri başka bir amacın olduğunu bilmeliydim Bell. Majestelerinin işi aklından hiç çıkmıyor. İçki içerken bile."

Bell'in sırtışı genişledi. "Neden bu fırsatı bir yerine iki faydalı uğraş için kullanmayalım? İtiraf etmeliyim ki bu planı Lucas bize eş arayışından bahsetmeden önce de düşünüyordum ama ikimize de faydası olacaksa ne âlâ, derim. Yine de gerçekten hizmetkâr gibi davranmamız gerekecek. Misafirleri beklememiz ve hizmetkârların yapması gereken tüm işleri yapmamız gerekecek."

"Hmm. Çatımın altında casusluk yapılması fikri oldukça hoşuma gidiyor." Clayton uzun bir bira fıçısı daha aldı. "Bütün meseleye biraz entrika katıyor. Ve asker olmadığım ya da Majestelerine başka türlü hizmet etmediğim için, bu hileye evet demenin benim görevim olduğunu hissediyorum. Deneye olan sevgimden bahsetmiyorum bile. Yapacak mısın, Lucas?"

Lucas elindeki bardağı ağzına götürdü ve boşalttı. Sonra elinin tersiyle ağzını sildi. "Bell bunu benimle yaptığına göre nasıl reddedebilirim ki?"

Worth barmen kızıdan yeni bir bardak bira daha aldı ve bahşişi için havaya bir bozuk para attı. Dikkatini tekrar sohbete vermeden önce ona son derece çapkın bir sırtış attı. "Ben kendi adıma, böyle bir durumun nasıl sonuçlanacağını görmekle o kadar ilgileniyorum ki, sadece gösteriyi izlemek için katılmakla kalmayacağım, aynı zamanda ikinizin bunu başarıp başaramayacağına dair sonuca da büyük bir meblağ yatıracağım. Benimle bahse girmek ister misiniz?" İkisine de en rekabetçi bakışlarını yöneltti.

Bell gözlerini devirdi. "Senin için her şey bir bahistir Worth."

"Belki, ama kabul etmelisiniz ki, bu özellikle cazip bir bahis." Worth çenesini markize doğru kaldırdı. "İkinizin de bir hafta içinde keskin gözlü bir anne tarafından ifşa edileceğine dair beş yüz pound."

"Bu bahsi kabul ediyorum!" Clayton parmağıyla havayı işaret ederek açıkladı. "Sanırım misafir olarak katılacaksın Worthington."

Lucas'ın kahrkahası Worth'un cevabını yarıda kesti. "Tabii ki misafir olarak katılıyor. Dostumuz Worth *asla* bir uşak gibi davranamaz." Başını sempatik bir şekilde düke doğru salladı. "Korkarım başkalarına hizmet ederek bir gece bile dayanamazsın."

Worth'un burun delikleri alevlendi. Kendini toparladı ve omuzlarını dikleştirdi. "Buna alındım. Eğer siz ikiniz bunu yapabiliyorsanız, ben de yapabilirim."

Clayton yanaklarına hava üfledi ve Worth'un bakışlarına tam olarak karşılık veremeyerek başını salladı. "Hmm. Buna katıldığımdan pek emin değilim, eski dostum."

Worth kollarını göğsünde kavuşturdu ve arkadaşına ters ters baktı. "Gerçekten bunu yapamayacağımı mı düşünüyorsun?"

Clayton biraz mahcup bir ifadeyle, "Hayır," diye itiraf etti. "Eğer gerçekten bir hizmetçi rolünü üstlenip gerçek ev işleri yapmak zorunda kalırsan olmaz. Hayır."

Worth'un bakışları Bell'e kaydı. "Benim de yapamayacağımı mı düşünüyorsun?" O *neredeyse* incinmiş görünüyordu.

Bell başını salladı. "Hiç şansım yok. Özür dilerim majesteleri, ama siz başkalarını beklemeye çok alışkınsınız."

Worth yüzünde hoşnutsuz bir ifadeyle, "Ama ben nasıl düzgün yapılacağını böyle biliyorum," diye karşılık verdi.

Lucas homurdandı. "Korkarım bir servisi görmek ve gerçekten *servis* atmak tamamen farklı iki şey."

Worth'un gözleri büyüdü. "Tanrı aşkına, sen lanet olası bir kontsun. Neden hizmet edebileceğini *düşünüyorsun*?"

"Bir kont olabilirim ama ağır işlere yabancı değilim. Donanmada yıllarca meşe sakızı toplamak ve peksimet kurtlarını temizlemek gibi işler yaptım. Ve bu iki iş diğer işlerime kıyasla çok keyifliydi," diye cevap verdi Lucas.

Worth avucunu masanın üzerine vurdu. Fincanlar zıpladı. "Güzel. *Bin* sterline göre ben de iki hafta boyunca hizmetçi olarak kalabilirim. Ya da en azından ikinizden daha uzun süre dayanabilirim."

"Şimdi kim kızıyor?" Clayton kaşlarını Worth'a doğru sallayarak sordu.

"Çok ciddiym." Worth'un çenesi kilitlenmişti. "Bin pound, beyler. Kim bahse giriyor?"

"Yapacağım," diye seslendi üçü de bir ağızdan.

CKAPTERONE

M Annesi aceleyle kahvaltı salonuna girdiğinde Frances Wharton irkildi. Annesinin yüzünde bir gülümseme vardı, bu da onun "iyi haber" dediği şeyi aldığı anlamına geliyordu.

Doğru, Frances'in duymak istediği haberin *tam tersi*. Frances *Hırçın Kız* kitabını kapatıp saksıdaki bir çiçeğin arkasına itti. Annem hep çok okuduğundan yakınırdı.

"Az önce Leydi Cranberry'nin evinden geldim," diye açıkladı annem. "Sör Reginald Francis'in önümüzdeki hafta Clayton'ların kır evi partisine katılacağını doğruladı."

Frances karşısında oturan küçük kız kardeşiyle bakıştı. Abigail sadece on altı yaşındaydı ve henüz açılmamıştı, Frances ise on sekiz yaşındaydı ve bu sezon ilk kez sahneye çıkmıştı. Annesi onun için gözünü Sör Reginald Francis'e dikmişti. Frances'in bunun nedeni hakkında hiçbir fikri yoktu. Adam bir şövalye olabilirdi ama aynı zamanda gürültücü ve kendini beğenmişin tekiydi. Soyadının Francis olmasından bahsetmiyorum bile. Adının Frances Francis olduğu bir hayatı hayal bile edemiyordu. Çok fazla *sorun* yaratıyordu.

"Kendimi pek iyi hissetmiyorum anne. Clayton'ların ev partisine katılabileceğimden emin değilim." Frances elinin tersini olabildiğince dramatik bir hareketle alnına bastırdı. Dramatik hareketlerden hiç hoşlanmazdı ama genelde annesinin hoşuna giderdi.

"Saçmalama," diye cevap verdi annem, bu kez açıkça etkilenmemişti. "Bir at kadar sağlıklısın, ama vebaya yakalanmış olsaydın bile seni hizmetçilere ev partisine taşıttırırdım."

Frances annesine kaşlarını çatarak yan yan baktı.

Abigail uzun ve dramatik bir iç çekişle, "Keşke *ben* de katılabilseydim," dedi. O da elinin tersini alnına dayadı. Ablası her zaman dramatik olmayı severdi. Nedense Abigail'in dramatikliği kendisininkinden çok daha inandırıcı görünüyordu. Frances kız kardeşine nasıl hem daha dramatik hem de daha inandırıcı olabileceğini sormayı aklına not etti.

Annesi Abigail'e, "Daha ilk kez sahneye çıkıyorsun," diye cevap verdi. "Biliyorum," diye inledi Abigail, acısını vurgulayarak.

Başka bir zihinsel not. Daha çok inle.

"Ama yakışıklı beyefendilerle dolu bir kır evi partisine katılmayı çok isterdim," diye devam etti Abigail.

Frances, "Yakışıklı beyefendiler ve Sör Reginald Francis'le dolu," diye mırıldandı.

Annesi Frances'e, kızının şakasını hiç de eğlenceli bulmadığını belli eden bir bakış fırlattı. "Sör Reginald'a itirazınızı anlayamıyorum," dedi anne burnunu havaya kaldırarak.

Frances kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ve parmak uçlarını karşı dirseklerine vurdu. "Bir bakalım. Benim iki katım yaşımda."

"Kırk yaş pek de eski sayılmaz." Annemin burnu havada kaldı.

"Kendini beğenmişin teki," diye devam etti Frances, hâlâ parmaklarını yere vurarak.

Annem mendilini havada salladı. "Unvan sahibi bütün erkekler kendini beğenmiş olur. Babanla tanıştığымda öyleydi."

Frances yanağını kaşıyarak, "Hiç ilgi çekici biri değil," diye devam etti.

"Neden böyle söylediğini anlamıyorum. *Benim* için son derece ilginç biri."

Annem ısrar etti.

Frances kaşlarını kaldırdı. "Bir saatin büyük bir kısmını bana dört yıl önce oynadığı bir whist oyununu anlatarak geçirdi. Bu arada kaybettiği bir el. Ve pek de zorlayıcı bir el değildi."

"Oh, Frances, çok titizsin." Annem uzun uzun iç geçirdi ve mendilini boğazına bastırdı. "Unutmamalısın ki," sesi fısıltıya dönüştü, sanki eski püskü de olsa kendi salonlarında yalnız değillermiş gibi. "Fazla bir çeyizin yok ve seni sevsem de, ilk sudan bir elmas sayılmazsın."

"Cesaretlendirdiğin için teşekkürler anne," diye cevap verdi Frances, annesinin bencilliğine gülme isteğini bastırarak.

"Çok ciddiym," diye devam etti Mama, "Sör Reginald *ilgi* gösterdi. Onunki alabileceğiniz en iyi evlilik teklifi olabilir."

"Eğer bir kart oyunuyla ilgili dört yıllık bir masalı anlatmak ilgi göstermekse, sanırım haklısın anne, ama sana daha önce de söyledim, iyi bir eş olmasını sağlamak için çeyizimi Abigail'e vermen beni çok mutlu eder."

Babasının kumara olan düşkünlüğü ve kaybetmeye olan eğilimi son zamanlarda aileyi büyük bir mali sıkıntıya sokmuştu ama Frances annesinin neden pratik davranıp Abigail'in çeyizini iki katına çıkarmadığını anlayamıyordu. Mantıklı olan tek şey buydu. Anlaşılan annesi mantığın değerini bilmiyordu.

Annem mendilini tekrar havada salladı. "Bu delilik."

"Öyle değil," diye yanıtladı Frances. "Abigail aslında bir koca bulmakla *ilgileniyor*. İkimizin çeyizleriyle birlikte iyi bir eş olabilir. Ben bir koca istemiyorum." Bu tartışmayı en az yarım düzine kez yapmışlardı ve annesi her seferinde reddetmişti. Bu Frances'i çıldırtıyordu. Annesi genç bir kadının gerçekten evlenmek istemeyebileceğini hiç düşünmemişti.

Annem başını salladı. "Böyle saçma sapan şeyler söylemeyi bırak. Böyle savurganlıklara ayıracak paramız olsaydı, doktorun seni ziyaret etmesini sağlardım."

Frances iç çekti. Bu tartışmayı kazanamayacaktı. Annesine göre dünyada düşünmeye değer tek şey iyi bir eş bulmaktı. Oğlu olmayan Leydi Winfield zamanının çoğunu iki kızının gelecekleri ve koca seçimleri konusunda endişelenerek geçiriyordu. Frances için sezonun en çok rağbet gören sosyete kızı olmadığı yeni bir şey değildi. Babasının sadece bir baron olması ve iyi bir çeyizinin olmamasının yanı sıra, geçtiğimiz sezonda diğer duvar çiçekleriyle oturarak çok fazla zaman geçirmişti. Potansiyel bir talip onu dansa kaldırdığında, Parlamento'yu yoksul yasalarını değiştirmeye ikna etmek için yargıçlarla birlikte çalışma planlarından uzun uzun bahsederek onu hemen korkutmuştu. Şu anda, Parlamento sonbaharda yeniden toplanır toplanmaz oylamaya sunulacak olan korkunç İstihdam Yasası'na karşı şapkasını sıkı sıkıya çıkarmıştı.

Babası onu Hyde Park'ta yürüyüşe çıkardığında ve bir politikacının evinin önünde protesto gösterisi yapan bir grup yoksul insan gördüklerinde Frances henüz on yaşını bile doldurmamıştı. Küçük kalabalık öfkeli ve terliydi ve ellerinde yabalar vardı. Yasalar karşısında gördükleri muamele hakkında bağıryorlardı. Babası onu aceleyle olay yerinden geçirmeye çalışmıştı ama o durup dinlemekte ısrar etmişti.

Duydukları onu dehşete düşürmüştü. Kalabalığın şikayetlerinin hiçbiri aşırı talepler gibi görünmüyordu. O gün, reşit olduğunda onlara yardım etmek için elinden gelen her şeyi yapacağına yemin etmişti. Sosyeteye takdim edilen bir genç kız olarak politikaları değiştirmek için çok az fırsatı vardı ama zaman zaman Parlamento'nun Lordlar Kamarası'nın en nüfuzlu üyelerinin dikkatini çekmeyi başarmıştı. Balolardaki danslar sırasında, "Lord Sharton, fakirlerin çoğu zaman ödeyemeyecekleri para cezalarını ödemeye zorlandıklarını ve bu cezaları ödeme umutlarının olmadığı hapisanelere geri atıldıklarını biliyor muydunuz?" veya "Lord Abemarle, fakir mahkumların hiçbir avukat olmadan hayatları için yargıldıklarının farkında mısınız? Böyle bir şey doğruyken nasıl medeni bir toplumda yaşadığımızı söyleyebiliriz?"

Çoğu zaman dans partneri yüzünde tuzağa yakalanmış bir tavşana benzer bir ifade belirir ve dans biter bitmez onu bir daha çağırmamak üzere aceleyle kenara çekerdi.

Annem Frances'i bu kadar tatsız davranmaması için sayısız kez uyarmıştı. Frances'in küçük 'taşkınlıkları' için bu kelimeyi kullanmayı severdi ama Frances durmayı reddetti. Bir koca aramak ona pek cazip gelmiyordu ama Parlamento'daki en güçlü adamlardan bazılarının kulağına sahipken kendini işe yarar hale getirebilirdi. Sezon boyunca 'tatsız' davranmaya devam etti, ta ki neredeyse tüm uygun erkekler onun geldiğini gördüklerinde ondan kaçana kadar.

Sör Reginald Francis'in sezonun büyük bölümünde ülke dışında olduğu ortaya çıktı. Anneme göre aynı zamanda zengindi, o kadar zengindi ki, görünüşe göre annemin acınacak çeyizini görmezden gelmeye hazırды. Annem bu yüzden onunla evlenmeyi umuyordu ve annem bu yüzden onu Lord Clayton'ın ev partisine götürmek için bu kadar hevesliydi.

Annem Frances'e parmağını sallayarak, "Bana iyi davranacağına söz vermelisin," diye devam etti.

"Ne zaman nahoş oldum ki?" Frances annelerinin arkasından Abigail'e göz kırptı.

"Patlamalarından söz ettiğimi biliyorsun canım," diye yanıtladı annem, mendiliyle alnını silerken.

Frances omuz silkti. "Aldığım ilk teklifi kabul etmek zorunda bırakılmam için bir neden göremiyorum."

"İlk teklif genellikle en iyi tekliftir canım," dedi annem. "Ayrıca, bugüne kadar *hiçbir* teklif almadın, bu yüzden bu durumda önemli olduğunu sanmıyorum. Ben

Onu iyi tanıyan birkaç kişiden duyduğuma göre Sör Reginald siyaset ve benzeri konularda konuşan genç hanımlardan pek hoşlanmıyormuş." Annem bu kez mendilini dudaklarına bastırdı, kaşları gri gözlerinin üzerine endişeyle eğildi. "Umarım bu doğrudur."

Frances kaşlarını çattı. Sör Reginald'la daha önce tanışmamış olsaydı, böyle bir şeyin onun için doğru olduğuna inanabilirdi. Bu kutlu olay geçen hafta sezonun son partisinde gerçekleşmişti. Durmadan kendinden bahsetmişti. Tanışmaları sırasında annem onu dikkatle izlemiş ve Frances, Lordlar Kamarası'nın aynı derecede korkunç bir üyesinin desteklediği o iğrenç yasa parçası olan İstihdam Yasası'nı gündeme getirmeye çalıştığında hemen sözünü kesmişti. Lord Kendall. Frances'in kaynaklarına göre oylar birbirine yakındı, ki bu kaynaklar çoğunlukla gazeteler ve arkadaşları ziyarete gelip siyaset hakkında konuştuklarında kulağını babasının çalışma odasının kapısına dayamasıydı. Ancak oylama Parlamento'nun bir sonraki oturumuna ertelenmişti ve Frances'in ne zaman bir akranının yanında bulunsa bu konuda sessiz kalmaya hiç niyeti yoktu. Ve eğer iğrenç Lord Kendall'la yolu kesişirse, ona ağzının payını vermek niyetindeydi.

Frances iç çekerek, "Umarım Sör Reginald on yıl önceki bir faro oyunundan bahsederek beni gözyaşlarına boğmaz," dedi.

Annem gözlerini devirdi. "Ne olursa olsun, Cuma günü Devon'a gidiyoruz." Kapiya doğru döndü. "Albina'dan bavulları hazırlamaya başlamasını isteyeceğim. Kendinizi hazırlayın ve politika hakkında konuşmak yok." Annesi sertçe geri dönüp onunla yüzleşti. "Beni anlıyor musun, Frances Regina Thurgood Wharton?"

Frances parmağıyla havayı işaret etti. "İstihdam Yasası ille de siyasi bir yasa değil-"

"Faturalar hakkında konuşmak yok. Ya da fakirlerden. Ya da istihdamdan. Ya da bu tür şeyler." Annem ofladı pufladı.

"Peki." Frances kısa bir süre parmaklarını arkasında kavuşturmayı düşündü ama bu sahtekârlık olurdu ve o dürüsttü. Bazen hataya düşecek kadar. "Pekâlâ, bunu tartışmayacağıma söz veriyorum. En azından Sör Reginald'la."

"Ya da uygun bir beyefendi," diye bitirdi annem, onaylamayan kaşlarını kaldırarak.

Frances yumruklarını kalçalarının üzerine koydu. "Pekâlâ. Ya da *tonun* herhangi bir uygun beyefendisi," diye karşılık verdi.

"Mükemmel. Seni daha yeni evlendirebiliriz." Annem gülümsedi, bordo ipek eteklerini topladı ve odadan çıktı.

Kapı annelerinin arkasından daha yeni kapanmıştı ki, Abigail kırpışan parlak gri gözlerini Frances'e çevirdi ve oldukça ciddi bir şekilde sordu: "Ne yapmayı planlıyorsun Frannie? Seni gördüğümde parmaklarını çaprazlamıyordun. Ayak parmaklarını mı çaprazlıyordun?"

Frances sırtına engel olamadı. Kız kardeşi onu iyi tanıyordu. Abigail'i, Abby'nin beşiğine baktığı iki yaşından beri seviyordu. Frances kendini ona karşı sorumlu hissediyordu ve annesine Abigail'in çeyizini daha sağlam yapmak için kendi çeyizinden vazgeçmekten başka bir şey istemediğini söylerken tamamen ciddiydi. Küçük kız kardeşi için her şeyi yapardı. "Bunu düşünseydim ayak parmaklarımın ucuna basabilirdim," diye şaka yaptı. "Ama anneme kalbimin derinliklerinde yatan davalar hakkında konuşmayacağıma dair söz verdim ve bu yüzden konuşmayacağım."

Abigail öne doğru eğildi ve ona baktı. "Ne yapacaksın?"

Frances omuz silkti. "Çok az seçeneğim var. Sanırım Sör Reginald'ı benim için başka bir teklifte bulunmaktan vazgeçirmem gerekecek."

Abigail'in gözleri iri küreler halindeydi. "Bunu nasıl yapmayı düşünüyorsun?" Ablası hayatı boyunca anne babasına hiç karşı gelmemişti ve Frances'in bunu yapma eğilimine sürekli şaşırıyor gibiydi.

Frances *Hırçın Kız'ı* eline aldı ve pencereye doğru ilerledi. Kitabı göğsüne bastırarak caddenin karşısındaki parka baktı ve bir süre düşündü. Bakışları yavaşça kitaba kaydı ve onu önünde tutarak bakışlarının kapağın üzerinde gezinmesine izin verdi. Sonra tekrar kız kardeşine döndü ve yüzüne sinsî bir sırıtış yayılmasına izin verdi. Aklına mükemmel bir fikir gelmişti. "Ülkedeki en büyük cadalog benmişim gibi davranarak tabii ki."

CKAPERTNO

Londra, Ağustos 1814 başları

"W" "Adını Footmen's Club koyacağız," diye açıkladı Lucas. Sarhoşken ortaya attıkları fikirden bu yana üç gün geçmişti ve hiçbiri geri adım atmamıştı.

ayıklığın sert ışığında. Görünüşe göre bu çılgınca şeyi yapıyorlardı ve Lucas bunu istemediğini söyleyemezdi. Düşündükçe bu fikir daha mantıklı geliyordu. Üstelik görünürde tek bir içki bile yokken düşünmüştü.

Hepsi de Clayton'ın kasaba evine gelmişlerdi, böylece kasabalı hizmetkârları onlara Clayton'ın ev işlerini öğretebilecekti. Worth'un çok hoşuna giden bir olay olan cüppelerinin giydirilmesi yeni bitmişti. Dük büyüleyici bir sırtış ve göz kırpışla, "Ne giydiğim önemli değil," dedi. "Her şey onu nasıl giydiğinle ilgili."

"Uşak Kulübü," diye yankılandı Bell. "Her ne kadar uşak olmak niyetinde olsam da bu kulağa hoş geliyor." Bell'in Clayton cüppesine ihtiyacı yoktu ama yine de görüşmeye giderken giymek üzere bir uşağa yakışır kıyafetler hazırlanıyordu.

"Diz altı pantolon ve beyaz çorapların bana bu kadar yakışacağını kim bilebilirdi?" Worth, kaçıışlarının başlığı hakkındaki tartışmalarını tamamen görmezden gelerek seslendi.

"Evet. Clayton'ın kıyafeti oldukça farklıdır," dedi Clayton. "Siyah paltolar, zümrüt yelekler, beyaz gömlekler, beyaz çoraplar."

Worth eliyle gömleğinin önünü düzelterek, "Boyum uzun olduğu için bana daha fazla ödeme yapmalısınız," diye ekledi. "Uzun boylu uşaklara para ödenmiyor mu?"

daha fazla?"

Bell başını salladı. "Maaşları biz toplamıyoruz."

"Şeytan değiliz," diye cevap verdi Worth. "Eğer bir hizmetkârın görevlerini yerine getireceksem, bir hizmetkârın ücretini beklerim."

Clayton başını geriye attı ve güldü. "Merak etme Worth. Paranı alacaksın. Yılın bu zamanlarında ev partisine yardımcı olması için genellikle fazladan personel tutarım. İki haftalık çalışmanı tamamladıktan sonra maaşın seni bekliyor olacak. Bu iş bittiğinde her birimize bin sterlin ödeyecekseniz, alabileceğiniz her kuruşa ihtiyacınız olacağını söyleyebilirim."

Worth ona ters ters baktı. "Bırak da bin pound için ben endişeleneyim. Bana sadece ne yapacağımı göster, ben de yapayım. Bu arada sağdıç olmak niyetindeyim ama 'Uşak Kulübü' de kulağa hoş geliyor."

"Benimle birlikte uşaklık yapacak kimse yok mu?" Lucas sordu. "Bunu birlikte yapacağımızı sanıyordum."

Bell manşetini çekti. "İzlediğim adamlara yakın olmam gerekiyor. Parti başlamadan önce içlerinden en az birinin bir uşağa ihtiyacı olduğunu görmek niyetindeyim."

"Onun uşağına ne yapacaksın?" Clayton gözleri büyüyerek sordu.

Bell omuz silkti. "Endişelenmeyin. Tehlikeli bir şey yok. Büyük ihtimalle adamın parasını öderiz."

Lucas Worth'a, "Sağdıç olmak uşak olmak kadar yorucu olmayacak," dedi. "Bahse girerken bize sağdıç olmak istediğini söylememiştin."

Worth biraz kırgın görünerek, "Dikkatli ol," diye cevap verdi. "Kazanmak için en azından sportif bir şansa ihtiyacım var. Ayrıca, atların yanında insanlardan çok daha rahatım."

Clayton, "Merak etme," diye Lucas'a güvence verdi. "Sağdıç olarak bile konuklarla ilgilenmesi gerekecek. Ev partilerim sırasında epeyce ata bineriz."

Worth omuzlarını dikleştirerek kendini beğenmiş bir tavırla, "İşte gördün mü?" diye sordu.

Bell, terzi ayak bileğini ölçerken, "Hâlâ yapamayacağını söylüyorum," dedi.

"Bana olan inancın gururumu okşadı Bell," diye karşılık verdi Worth. Terzinin asistanı onun omuzlarını ölçüyordu. Worth adama, "Dolgu yok," dedi. "İhtiyacım yok."

"Pekâlâ," diye cevap verdi Lucas. "Ama nasıl gittiğini görmek için ara sıra ahırları ziyaret etmek niyetindeyim."

"Lütfen yap," diye yanıtladı Worth.

"Sanırım ihtiyacım olan her şeye sahibim lordum." Terzi ayağa kalktı, malzeme parçalarını ve ölçmek için kullandığı ipi topladı. Yardımcısı onun yanında sıraya girdi.

Clayton, "Teşekkür ederim Bay Kirby," diye cevap verdi. "Uşak ikinizi de dışarı çıkaracak."

Terziler odadan çıktılar ve Clayton kahya Bayan Cotswold'a zili çaldı. Müthiş kadın birkaç dakika içinde geldi. Yerleri süpüren koyu renk bir elbise, mükemmel bir şekilde kolalanmış beyaz bir önlük ve beline bir kemerle tutturulmuş bir anahtarlık takmıştı. Clayton onlara Bayan Cotswold'un malikânesinin kahyası olduğunu söylemişti. Arkadaşlarına yardımcı olması için ev partisinden önce onu çağırılmıştı.

Hizmetçi odaya girdiğinde, üç müstakbel hizmetçi de ayağa kalktı. Boy sırasına göre onun önünde sıralanmışlardı. Sıra boyunca yürüdü ve sonra patronuna döndü. "Bu konuda hiç emin değilim lordum."

Clayton, "Onları hizmetçi olarak görmenin zor olacağını anlıyorum, Bayan Cotswold," diye söze başladı, "ama dediğim gibi, size ve diğer hizmetçilere önümüzdeki iki hafta boyunca onlara kendi hizmetçilerinizden farklı davranmamanız için izin veriyorum."

"Bu beni ilgilendirmez," diye cevap verdi kadın, ağzı sıkı bir şekilde. "Gerçek şu ki, hiçbirinin bu göreve uygun olduğundan emin değilim. Bir hizmetkârın görevleri çok ve çeşitlidir, çalışma saatleri uzundur ve oldukça yorucu olabilir."

Clayton dudaklarını birbirine bastırdı. Sanki gülmemek için kendini zor tutuyormuş gibi görünüyordu. "Çok iyi anlıyorum Bayan Cotswold. Hepsi ellerinden gelenin en iyisini yapmaya karar verdiler. Değil mi, beyler?"

Üçü de saygıyla başını salladı.

Lucas öne çıktı. "Yoğun programınızdan zaman ayırıp bize yardımcı olduğunuz için teşekkür ederim Bayan Cotswold. Talimatları ciddiye alacağıma söz veriyorum. Elimden geldiğince iyi bir uşak olacağım."

Bayan Cotswold başını ona doğru eğdi. "Teşekkür ederim lordum. Minnettarım."

Bell, "Ve bir uşağın görevleri üzerine çalışmaya başladım bile," dedi. "Son birkaç gündür adamımla uzun uzun konuştum. Bana mumlara göz kulak olmanın işinin büyük bir parçası olduğunu söyledi. Hiç bilmiyordum."

Bayan Cotswold başını yavaşça sallayarak, "Mumlar bunun sadece bir parçası, lordum," dedi. Hâlâ oldukça kuşkulu görünüyordu.

"Öğrenmeye hazırım," diye cevap verdi Bell, sert kadının önünde eğilerek.

Bayan Cotswold sonra Worth'a döndü. Sanki gülümsemesini bastırmaya çalışıyormuş gibi görünüyordu. "Peki ya siz, Majesteleri?" Kadının kaşları çatılmıştı ve şüpheli olmaktan başka bir şey yapmıyordu.

Worth, "Kendimi savunmak için söyleyebileceğim tek şey, bu işe oldukça büyük miktarda para yatırdığım ve bahis kaybetmekten nefret ettiğimdir," diye cevap verdi, başının üzerinden doğrudan şömineye doğru bakarak.

"Bunun üzerine bahse mi girdin?" Bayan Cotswold kaşlarını daha da kaldırarak sordu.

"Evet." Worth bir heykel gibi hareketsiz kaldı.

Bayan Cotswold'un omuzları hafifçe gevşedi. "Peki, o zaman neden öyle söylemediniz? Aralarında en iyi uşak olacağınızdan hiç şüphem yok, Majesteleri."

Worth boğazını temizledi. "Sağdıç."

"Oh, yani evde olmayacak mısınız?" diye açıkladı kahya.

"Hayır." Hâlâ hazır olda duran Worth çenesini kaldırdı.

"Muhtemelen en iyisi bu," diye cevap verdi Bayan Cotswold. Onlardan uzaklaştı ve dört adam da birbirlerine gülerек baktılar. Ancak hiçbirisi sesini çıkarmaya cesaret edemedi, çünkü kahya bir kez daha onlara doğru döndü, ellerini arkasında kavuşturdu ve "Temel bilgilerle başlayacağız," dedi.

"Hangileri?" Lucas sordu.

Bayan Cotswold, "Gümüş nasıl temizlenir," diye cevap verdi ve sanki bu özel göreve itiraz edecek birilerini arıyormuş gibi sırayla her birine baktı.

Geleceğin üç hizmetkârı hep bir ağızdan başlarını salladı. "Başka ne var?" Bell sordu.

"Senin için mi?" Bayan Cotswold cevap verdi. "Misafirlerin nasıl karşılanacağı ve bir beyefendinin kıyafetleri ve botları da dahil olmak üzere nasıl düzgün bir şekilde uşaklık edileceği."

Bell başını salladı.

"Elbette." "Ve?" Lucas sordu.

"Bir uşak için mi? Lambaları nasıl düzelteceğini ve yemek masasını nasıl düzgün bir şekilde bekleyeceğini," diye cevap verdi Bayan Cotswold.

Worth kapıya doğru ilerlerken, "Sanırım o zaman ben de mews'a doğru

yola çıksam iyi olacak," dedi.

"O kadar çabuk değil *Rhys*," dedi Bayan Cotswold.

Worth dondu kaldı, yüz hatlarında büyük bir şaşkınlık ifadesi belirdi.

Hizmetçinin dudaklarının kenarında belli belirsiz bir gülümseme belirdi. "Hizmetkârlara genellikle Hristiyan isimleriyle hitap edildiğinin farkındasınız değil mi?"

Worth boğazını temizledi ve şaşkınlığını üzerinden attı. Eğer bir hizmetçinin ona ilk ismiyle hitap etmesi onu durdurmaya yetmediyse, görünüşe göre bu uyarı onu durdurmuştu. "Elbette," diye cevap verdi, yüzünü ona dönerek ve başını eğerek. "Ama neden mews'da eğitilmeyeyim ki?"

"Zamanı gelince," diye cevap verdi Bayan Cotswold, "ama önce benden öğrenmen gereken şeyler var."

"Ne gibi?" Worth kaşlarını kaldırdı.

"Bir hanımefendinin bacaklarına nasıl kilim sarılacağı gibi," diye cevap verdi kahya hiç duraksamadan, "misafirlerimiz faytonla gezintiye çıkarsa sizden bunu yapmanız istenebilir."

Worth kaşlarını çattı. "Ağustos ayındayız."

Bayan Cotswold başını salladı. "Bazı hanımlar Ağustos ayında bile oldukça üşür." "Pekâlâ." Worth içini çekti. "Başka bir şey var mı?"

"Evet. Pek çok şey. Mesela... efendinizin konuşmalarını dinliyormuş gibi görünmemeniz gerektiği gibi." Hepsine sıkı bir gülümseme verdi. "Başlayalım mı?"

CHAPTER THREE

Vikont Clayton'ın Kır Malikanesi, Devon, Ağustos 1814

Frances Clayton Malikânesi'nde arabadan indi ve rahat bir nefes aldı. Çevrede başka kimse yoktu. Sör'le rahatsız edici bir karşılaşma yaşamadan odalarına ulaşabilirdi.

Reginald. Hizmetçileri Albina, diğer hanımefendilerin hizmetçilerine katılmak üzere çoktan götürülmüştü. Zavallı Albina şu anda hem aşçı yardımcısı, hem hizmetçi, hem de leydi hizmetçisi olarak çalışıyordu. Tam bir hizmetçi kadrosuna ödenecek para uzun zaman önce babam tarafından kumarda kaybedilmişti.

"Leydi Winfield," dedi onları karşılamak için ön kapıda duran güzel ev sahibeleri Leydi Clayton. "Siz ve sevgili kızınız bize katılabildiğiniz için çok memnunum."

Frances Leydi Clayton'a gülümsedi ve kısa bir reverans yaptı. Leydi Clayton genç ve güzeldi, çok da iyi görünüyordu. Sezon etkinlikleri sırasında tanışmışlar ve hemen birbirlerinden hoşlanmışlardı. "İkimiz de burada olmaktan çok memnunuz," diye cevap verdi Mama. "Çok teşekkür ederim."

"Nazik davetiniz için çok teşekkür ederim, Leydi Clayton."

"Lord Winfield gelemedi mi?" Leydi Clayton kaşlarını çatarak sordu.

Annem yüzünü buruşturdu. "Maalesef Londra'da halletmesi gereken bazı işleri varmış. Ama gelecek hafta bize katılacağını umuyoruz."

Bir asırdır uşak tutmamışlardı. Neyse ki Clayton'ların evinden gelen iki uşak arabanın üstündeki sandıkları çekmekle meşgulken Frances endişeyle etrafına bakındı. Açıkta ne kadar uzun süre kalırlarsa, Sör Reginald'ın onları fark etme ihtimali o kadar artacaktı.

Leydi Clayton çok geçmeden onları malikânenin geniş ve muhteşem fuayesine götürdü. İçerisi mis gibi limon kokuyordu ve Frances her şeyin ne kadar temiz ve bakımlı görüldüğüne hayret etti. Çok daha küçük olmasının yanı sıra, hizmetkârların çoğunu işten çıkarmak, sanat eserlerini ve mobilyaları satmak zorunda kaldıklarından beri babamın kır evi bu günlerde dökülüyordu. Ama Clayton Malikânesi'nde, arkalarında sandıklarını taşıyan iki uşak ve trabzanın yanında durup onlara bakan heybetli görünüşlü kahya da dâhil olmak üzere bir sürü hizmetçi vardı. Anlaşılan Albina'yı hizmetkârların odasına bıraktıktan sonra geri dönmüştü.

Leydi Clayton hizmetçiyi işaret ederek, "Bayan Cotswold size odalarınızı gösterecek," dedi.

"Teşekkür ederim," diye cevap verdi Mama. Leydi Clayton'a dönmeden önce çoktan geniş merdivenlere yönelmiş olan hizmetçiyi takip etmeye başladı. "Oh, bir şey daha var. Sör Reginald Francis henüz gelmedi mi?" Sanki sonradan aklına gelmiş gibi konuşmuştu ama Frances daha iyi biliyordu.

Frances nefesini tutarken Leydi Clayton soruya şaşırmış gibi gözlerini kırıştırdı. Sonra zavallı kadının kaşları çatıldı. "Neden ..." Leydi düşünceli bir tavırla başını yana eğdi. "Neden, evet. Sanırım Sör Reginald bu sabah erkenden geldi."

Annemin yüzüne geniş bir gülümseme yayıldı. "Mükemmel," dedi gözleri parlayarak. Frances'e bilmiş bir sırıtış attı.

Frances yüz ifadesini tamamen boş tutmaya çalışarak nefesini dışarı verdi ve eteklerini kaldırdı. Sör Reginald zaten buradaysa, en iyisi bir an önce yatak odasının güvenliğine sığınmaktı.

Antreden hızla geçti ve neredeyse sandığıyla birlikte evin arka tarafına doğru giden zavallı uşaklardan birine çarpacaktı. Adamın hizmetçi merdivenlerine doğru gittiğine şüphe yoktu. "Lütfen," dedi adama yüksek sesle fısıldayarak. "Lütfen sandığı doğrudan yukarı getirmez misiniz?" Kadın başıyla aceleyle antredeki merdivene doğru işaret etti.

Uşağın yüzü omzuna asılı sandıktan dolayı görünmüyordu ama hızla çift taraflı merdivene doğru döndü ve "Nasıl isterseniz leydim," dedi.

Frances neredeyse rahatlayarak ağlayacaktı. Elbette tamamen uygunsuz davranıyordu ama şu anda umurunda bile değildi. Annesini ve hizmetçiyi de beklemesi gerekiyordu, ama bunun yerine

uşakları. Önlerindeki merdiveni işaret etti. "Bu taraftan mı?" diye sordu, sanki bir misafirin uşaklardan yol tarifi istemesi son derece normal bir olaymış gibi.

"Evet leydim," diye cevap verdi bavulunu taşıyan uşak, sanki biraz eğlenmiş gibi bir sesle. Frances ilk sahanlığa ulaştığında uşağın kendisine katılmasını beklemeye çalıştı, ama endişesi onu alt etti ve yukarı çıkmaya devam etti. Zavallı adam omzunda iki haftalık giysilerini ve iç çamaşırlarını taşıyordu, kendisi kadar hızlı olamadığı için onu suçlayamazdı. "Seninle... merdivenin başında buluşuruz," diye geveleyerek eteklerini tuttu ve son merdivenleri koşarak çıktı. En tepeye ulaştığında panik içinde etrafına bakındı. Koridor akıl almaz derecede uzundu ve hepsi birbirine benzeyen düzinelerce kapalı kapıyla doluydu. Korkunç derecede uygunsuzdu.

"Sağa mı?" diye seslendi, uşak kararlı bir şekilde arkasındaki basamakları çıkarken çatallaşan bir sesle. Aşağıda annem hâlâ Leydi Clayton'la konuşuyordu. Oh, onu tutan neydi? Hiç şüphesiz Sör Reginald hakkında daha fazla meraklı soru.

"Sol tarafa, hanımefendi," diye cevap verdi uşak. Hâlâ yüzünü göremiyordu ama Frances bir kez daha genç adamın ses tonundaki esprinin farkına vardı. Yine de bunun üzerinde durmak için durmadı. Bunun yerine, sol tarafa doğru hızla ilerledi. Koridorun yarısına kadar gelmişti ki, odasının önünden *geçtiğini* fark etti.

"Koridorun sonunda," dedi uşağın yardımsever sesi. Bu kadar ağır bir sandığın altında ezilen biri için ikinci kata oldukça çabuk çıkmıştı.

İkinci uşak çok daha kötü bir zaman geçiriyordu. Hâlâ annemin bavuluyla merdivenleri çıkmaya çalışıyordu. Frances ona doğru baktı ve yüzünü buruşturdu. Annem korkunç bir şekilde fazla eşya toplamaya meyilliydi.

Yüzünü koridora dönen Frances, uşağı beklemek için durmadan önce uçuşunu alanın sonuna kadar sürdürdü. Başka seçeneğı yoktu. Hangi odanın kendisine ait olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Pencerenin yanında durmuş, ayağını yere vuruyor ve dudağını ısıırıyordu.

Uşak neredeyse ona yetişmişti ki, çoktan önünden geçtiğı bir kapı açıldı ve Sör Reginald dışarı çıktı. Frances dondu kaldı ve nefesini tuttu, sanki sadece bu basit hareket bile adamın ona doğru bakması durumunda onu fark etmesini engelleyecekti. Neyse ki fark etmedi.

Bunun yerine ondan uzaklaştı ve merdivene doğru ilerledi. Sırtı ona dönük olsa bile, o olduğundan emindi. Kel noktasını ve eğimli omuzlarını tanıdı.

Kaybedecek daha fazla zaman yoktu. Sör Reginald her an geri dönebilirdi.

"Burada mı?" diye yüksek sesle fısıldayarak uşağa seslendi. Cevap beklemedi. Bunun yerine, en son kapıyı çekip açtı ve içeri daldı. Eğer yanlış bir seçim yaptıysa, uşak içeri girip bunu ona söylemek zorunda kalacaktı. Birkaç dakika sonra uşak kapıyı iterek açtı ve onu takip etti.

"Odayla ilgili bir hata yaptıysam çok özür dilerim," dedi aceleyle ve kapıyı arkasından sertçe kapatarak. "Sadece ben ...
." Hmm. Bu zavallı adama tuhaf davranışını anlamlandırarak ne söyleyebilirdi ki?

"Yanlışlık yok," diye cevap verdi uşak, bavulunu omzundan alıp pencerenin yanındaki zemine indirirken. "Burası doğru oda. Ancak oldukça aceleniz var gibi görünüyor."

Sör Reginald'ın uzaklaşan ayak seslerini dinlemek için kulağını kapıya dayamış olan Frances gözlerini kırıştırdı. Birincisi, uşağın konuşmasının kulağa oldukça kültürlü geldiğini düşündü. İkincisi, bir uşak az önce onun davranışları hakkında yorum mu yapmıştı? Bu kesinlikle küstahçaydı. Delikanlı bozuk para istedi mi, istemedi mi?

Yine de biraz daha düşününce, *kendisinin* davranışlarından sonra tuhaf davrandığı için onu suçlayamayacağını düşündü. Ne olursa olsun, annem birazdan burada olacaktı ve Frances'i odada bir uşakla yalnız bulmaktan hiç hoşlanmayacağına şüphe yoktu.

Adamın parasını ödemesi ve onu göndermesi gerekiyordu. Hâlâ kapıyı dinliyordu, sırtı hizmetçiye dönüktü, bileğinden sarkan retikülünü bulmaya çalıştı. Retikülün içinde onu idare edebilecek bir miktar para vardı.

Eldivenli elini bir madeni paranın dış hatlarını hissedene kadar küçük çantanın içine soktu. Bakmak için çıkardı. Yarım pound. Yeterince iyiydi. Sikkeyi kavradıktan sonra dönüp iki boy arkasında duran uşağa baktı ve... nefesini içine çekti.

Aman Tanrım. Bu bir delikanlı değil, yetişkin bir adamdı ve belki de şimdiye kadar gördüğü en uzun ve en yakışıklı adamlardan biriydi. Zeki, koyu yeşil gözleri ve sanki oyulmuş gibi görünen bir yüzü vardı.

mermere dönüştü. Koyu renk kaşlar, mükemmel bir burun, geniş omuzlar ve dolgun, erkeksi dudaklar. Farkında olmadan madeni parayı dudaklarına götürdü ve nefes verdi, sanki canlanmış bir heykele bakar gibi ona baktı. Aman Tanrım. Görünüşe göre bir şekilde kendini Tanrı'nın uşaklara armağanı olan adamla baş başa bir yatak odasına kapatmayı başarmıştı.

K A P A T E R F O U R

Lucas gözlerini az önce yardım ettiği genç ve güzel kadına dikti. Kadın kapalı yatak odasının kapısına yaslanmış, eldivenli ellerinden birini tahtaya bastırmış, diğer eliyle de yanında bir bozuk para tutuyordu

pembe dudakları. Hayal mi görüyordu yoksa vücudu titriyor muydu? Daha önce hiç bu kadar acelesi olan bir genç kadın görmemişti. Sanki şeytan peşindeymiş gibi davranıyordu. Şimdi orada öylece duruyordu, derin nefesler alırken göğsü kabarıyor, teni pembenin hoş bir tonuna bürünüyordu.

Onun kendisine baktığını görmüştü. İki kez. Sonra gözleri derin bir şekilde odaklandı. Ona bakıyordu. Hiç şüphe yoktu ve yüzündeki ifade tam bir şaşkınlıktı. Korkunç bir an için onun kendisini tanıyıp tanımadığını merak etti, ama bu fikri hemen bir kenara bıraktı. *Onu* tanımamıştı. Tanıştırılmış olsalardı onu hatırlayacağından oldukça emindi. Sabahın büyük bir bölümünü çeşitli genç kadınlar ve anneleri için üst kata bavul taşıyarak geçirmişti ama bu, dikkatini bu kadar çok çeken ilk genç kadındı. Sadece güzel olduğu için değil -ki gerçekten de öyleydi, koyu kahverengi saçları, kalkık burnu ve bir şeylerin peşinde olduğunu ima eden sevimli siyah gözleriyle- ama daha çok beklenmedik davranışları nedeniyle dikkatini çekmeyi başarmıştı. Bayan Cotswold'u ve kendi annesini bırakıp ondan önce odasına koşan ilk genç kız olduğu kesindi. Kendisini büyük merdivenlerden yukarı kadar takip etmesini istemesinden bahsetmiyorum bile. İlk başta sadece tuvaleti kullanmaya ihtiyacı olduğunu düşünmüştü ama Sir Reginald Francis odasından çıktığında kız bembeyaz kesilmiş ve karşısına çıkan ilk yatak odasına atlamıştı. Genç kadınla Sör Reginald arasındaki sorun tam olarak neydi? Yoksa sadece acı verici bir utangaçlık içindeydi ve ondan uzak durmak için elinden geleni mi yapıyordu?

diğer tüm insanlardan? Ancak kızın ona bakma şekli, utangaç olduğundan ciddi şekilde şüphe etmesine neden oldu.

Genç kadın ona doğru bir adım atıp, "Kapıdan dışarı bakıp sizden yaklaşık beş santim kısa, saçları şakaklarında ağarmış, kel, omuzları eğik ve muhtemelen yüzünde kendini beğenmiş bir ifade olan bir adamın artık koridorda olmadığından emin olabilir misiniz?" dediğinde Lucas'ın şüpheleri doğrulanmıştı.

Lucas gülmemek için dudağını ısırarak zorunda kaldı. Lucas, Sör Reginald'ın böyle bir tanımını hiç duymamıştı. Bu genç kadın tahmin edilemez olmasının yanı sıra esprili de biriydi. Her ikisi de onu ilginç kılıyordu. İlginç ve biraz da gizemli. Ama neden Sör Reginald'dan saklanıyordu ki? Bu entrikaya değecek biri değildi.

Lucas kendi düşüncesindeki ironiye gülümsedi. *O* da Sör Reginald'dan saklanıyordu. Aslında Lucas daha önce Sör Reginald'ın arabasının geldiğini fark ettiğinde biraz endişelenmişti. Birbirlerini Parlamento'dan tanıyorlardı. Bir bakışta Sör Reginald onu hemen tanıyabilirdi. Tabii Bell haklıysa ve üst tabaka hizmetkârları nadiren fark ediyorsa o başka.

Her şeye rağmen Lucas, Clayton'a şövalyeyi ev partisine neden davet ettiğini sormak için aklına bir not almıştı. Clayton, tanınma riskini azaltmak için davetli listesini minimumda tutma konusunda kesin emir almıştı.

Sör Reginald'ı Clayton'la daha sonra tartışmak için zamanımız olacaktı ama Lucas şu anda tamamen bu zavallı genç kadını eğlendirmeye niyetliydi. Eğer Sör Reginald'ın artık koridorda olmadığına dair bir teyide ihtiyacı olursa Lucas bunu ona memnuniyetle sağlayabilirdi. Elbette Bayan Cotswold ona koridorda misafirlerin arkasından bakmanın adabı hakkında hiçbir şey öğretmemişti ama genç bir hanımla misafir odasında yalnız kalmaması gerektiğinden zaten oldukça emindi, o yüzden biraz bakmanın ne önemi vardı ki?

Kapıya yaklaştı ve genç kadın aceleyle kenara çekildi, ama parfümünün kokusunu almadan önce değil. Başını döndüren hafif ve havadar bir çiçek kokusu.

"Affedersiniz," dedi boğazını tekrar temizleyerek. Bu genç kadının varlığı neden boğazını sıkıyordu?

Dudakları küçük bir O harfi şeklinde yuvarlandı ve kapıdan yana doğru bir adım daha attı. "Özür dilerim." Hafifçe kızarak gözlerini kaçırdı.

Onu kızartmış mıydı? Bu çok sevimliydi. Lucas öne çıktı, kolu çevirdi ve kapıyı bir aralık açtı. Koridora göz attı. Annesinin sandığını taşıyan diğer uşak James yandaki yatak odasına giriyordu. Onun dışında koridor boştu. Kızın annesi hâlâ alt katta Theodora ile konuşuyor olmalıydı. Lucas, kızının merdivenlerden koşarak çıkıp ortadan kaybolduğunu fark etmemiş gibi görünen kadına kısa bir süre hayret etti. Bütün bu durum oldukça tuhaftı. Genç kadın için biraz üzüldüğünü hissetti.

Lucas kapıyı tekrar kapattı ve ona döndü. "Gitmiş gibi görünüyor," diye rapor verdi.

Genç kadın bir iç çekti ve duvara yaslanarak başını sağ omzuna doğru eğdi. Siyah saçlarından bir tutam bonesinden kurtulmuştu ve şalının üzerinde duruyordu. Saç tutamını parmağına dolamak, görüldüğü kadar yumuşak olup olmadığını görmek istedi.

"Oh, çok sevindim. Teşekkür ederim. Çok, çok teşekkür ederim" diye haykırdı.

"Sizi... rahatsız mı ediyordu leydim?" Lucas sormadan edemedi. Bayan Cotswold hiç şüphesiz bir uşağın bu kadar meraklı olmasını onaylamazdı. Ama sahte olsun ya da olmasın, o hâlâ bir beyefendiydi ve bir beyefendi her zaman bir leydiyi korurdu. Ama kimdi bu genç hanım ve Sör Reginald'dan nasıl bir tehlike görüyordu? Adam kendini beğenmiş bir pislik olabilirdi ama Lucas'ın bildiği kadarıyla zararsızdı. Gerçi şövalye yaz boyunca Lucas'ın başının belası olmuştu. Sör Reginald İstihdam Yasası'nı savunmakla reddetmek arasında gidip geliyordu, bu da Lucas'ın son birkaç ayın büyük bir kısmını şövalyeyi yasanın yararları konusunda ikna etmeye çalışarak geçirdiği anlamına geliyordu.

Normalde Lucas hâlâ ikna etmesi gereken adamlardan birini aynı ev partisinde bulmaktan memnun olurdu. Bu ona derdini anlatmak için daha fazla fırsat verirdi ama bu ev partisinde Sör Reginald'ın onu tanıması utançtan başka bir şey olmazdı ki pudralı saçlı olsun ya da olmasın bu tamamen mümkündü. Lucas kesinlikle bu adamdan uzak durmak zorundaydı.

"Beni rahatsız etmiyordu... henüz," diye yanıtladı genç kadın önlenemez bir sırıtışla. "Ama bu yüzden ondan bu kadar çabuk uzaklaşmak istedim. İleride beni rahatsız edeceğinden eminim."

Lucas gülümsemekle kaşlarını çatmak arasında kaldı. Bu genç kadının kelimelerle büyüleyici bir ilişkisi vardı. Söylediği her şey beklenmedikti. O

bir sonraki cümlesini dört gözle beklerken buldu kendini. Ama Sör Reginald'ın başının belaya gireceğini tahmin ettiğini duymak hoşuna gitmemişti. Şövalye ona karşı centilmenlik dışı bir şey söylemiş ya da yapmış mıydı?

"Ona sizden uzak durmasını söylememi ister misiniz leydim?" Kelimeler ağzından çıkar çıkmaz Lucas kulağa ne kadar küstahça geldiğini fark etti. Bir kont olarak Lucas'ın böyle bir şey söylemeye hakkı vardı ama bir uşak olarak... bu tamamen başka bir konuydu. Kahretsin. Bu *maskaralığa* hiç de iyi bir başlangıç yapmamıştı, değil mi? Sör Reginald'a uşak kılığında ondan uzak durmasını söyleyememesi de cabasıydı. Lucas sabahtan beri ilk kez Uşak Kulübü deneyinin zekâsından ciddi anlamda şüphe ediyordu.

Genç kadın ona bir adım daha yaklaştı. Adamın yüzünü inceliyor gibiydi. "Çok nazıksınız Bay ...?"

"Lucas," diye ağzından kaçırdı. Lanet olsun. Şimdi soyadının bu olduğunu düşünecekti. Bu genç kadında onu bu kadar telaşlandıran şey neydi? Normalde şu anda davrandığından çok daha soğukkanlıydı.

"Bay Lucas," diye cevap verdi, "ama buna gerek olduğunu sanmıyorum. Sör Reginald'la tek başıma başa çıkabilirim. Tabii önce onun geldiğini görürsem," diye ekledi tuhaf bir kahkahayla.

"Nasıl isterseniz leydim," dedi Lucas. Orada yeterince uzun kalmıştı. Annesi gelmeden ve onları odada refakatsiz bulmadan önce gitmeliydi. Boğazını temizledi ve genç kadının bir kez daha kapattığı kapıya doğru eliyle işaret etti.

"Başka bir şey var mı leydim?" diye sordu en kibar ses tonuyla. Bayan Cotswold ona, düzgün bir hizmetçinin başka bir şey olup olmadığını sormadan asla odadan çıkmayacağını öğretmişti.

"Oh, ben ..." Genç kadın tekrar kızardı ve adam kendini onun yumuşak görünümlü tenine dokunmak isterken buldu.

"Peki, o zaman, ben sadece ..." Kapıya doğru bir işaret yaptı.

"Oh, evet, evet, elbette." Pembenin daha da derin bir tonunda kızardı.

"Bekle, ben-" dediğinde eli kapının kolundaydı.

Döndü ve kızın uzattığı elini yere vurdu, belli ki elinde bir çeşit madeni para vardı çünkü eli bir şaplaqla ahşap zemine düştü.

İkisi de tam olarak aynı anda onu almak için eğildi. Adam, "Özür dilerim," derken kadın, "Ah, canım," dedi.

Doyurucu bir *gümbürtüyle* kafa kafaya çarpıştılar. Her ikisi de parayı kaldırırken birbirlerinden bolca özür dilerken parayı ilk alan o oldu.

kafataslarını ovuşturarak ayağa kalktılar. Adam parayı geri vermek istedi ama kadın onun elini itti. Parmaklarının sıcaklığı eldivenin içinden bile adamın içini yaktı.

"Hayır, hayır. Sende kalsın. Bu senin içindi," dedi, hâlâ bolca kızarıyordu.

"Bunu kaldırmam mümkün değil leydim. Sizi neredeyse yere serdikten sonra olmaz."

"Hayır, lütfen. Bunu hak ettiniz. Sör Reginald hakkındaki sağduyunuz için teşekkür ederim," diye ekledi başını sallayarak.

"Benim için zevkti leydim." Lucas onun parasını almaktan nefret ediyordu. Kendini bir ahlaksız gibi hissediyordu ama ne kadar uzun süre beklerse birlikte keşfedilme ihtimalleri de o kadar artacaktı. Worth'un sözleri Lucas'ın kulaklarında çınladı. Dük, misafirlerden para hediyesi almaktan yanaydı. Worth bunu dört gözle beklediğini söylemişti. Hatta Footmen's Club'la bahse girerek hepsinden daha fazla hediye alacağına dair iddiaya girmişti. Lucas ve Bell'in reddedemeyeceği bir bahisti bu. Worth içlerinde örnek bir hizmet için para alma olasılığı en düşük olanıydı. Hemen kabul etmişlerdi ve şimdi Lucas'ın parayı cebine sokmasına neden olan şey de bu iddianın düşüncesi idi. Bu ve gerçek bir hizmetçi olsaydı hediye memnuniyetle kabul edeceği gerçeği. Gereksiz yere şüpheli görünmenin anlamı yoktu.

"Teşekkür ederim leydim. Gitmeliyim." Zümrüt yeleşinin cebindeki bozuk parayı okşadı.

"Hayır, teşekkür ederim," diye cevap verdi. "En azından bunu yapabilirim."

Lucas kapının kolunu çekerek açtı. "Bana bir iyilik yapar mısınız leydim?" diye sordu, tamamen uygunsuz davrandığının farkındaydı ama kendini durduramıyordu.

Ona göz kırptı. "Ne iyiliği?" "Bana adını söyleyecek misin?"

Gözleri şaşkınlıkla irileşti. "Benim adım mı?"

"Evet, umarım bunu çok ileri gittiğimi düşünmezsiniz." Birdenbire sorduğu için kendini garip hissetti. Ama amacı iki yönlü idi. Birincisi, onun adını gerçekten öğrenmek istiyordu, böylece kendisi ve ailesi hakkında bazı gizli soruşturmalar yapabilir. İkincisi, uygunsuz bir soru sormanın, onun hizmetkârlar hakkında gerçekten ne hissettiğini öğrenmenin ve böylece karakteri hakkında bir fikir edinmenin en iyi yolu olabileceğine karar vermişti. Eğer hizmetçilere karşı kaba davranıyorsa, bunu öğrenmek üzereydi.

Kıvrıkcık saçlarını omzundan itti ve yüzünde geniş bir gülümseme

belirdi. "Bu kadar nazik davrandıktan sonra sana adımı söylemem adil olur sanırım.

"Sizinkini paylaşmak isterim," diye cevap verdi. "Ben Frances, Frances Wharton."

"Teşekkür ederim leydim." Eğildi. İşte. Sadece sorudan rahatsız olmamıştı, aynı zamanda ona muhteşem bir gülümseme bahşetmişti. En azından şu ana kadar Frances Wharton gerçekten de iyi bir genç hanıma benziyordu.

Lucas odadan çıktı ve kapıyı arkasından kapattı. Çıkmak için biraz erken de sayılmazdı. James diğer yatak odasından çıkıyordu ve Lucas da bir sonraki arabaya bakmak için merdivenlerden inerken ona katıldı.

Cebinden çıkardığı bozuk parayı havaya fırlattı ve avucunun içinde yakaladı. Frances Wharton mı? 'Hanımefendi' kelimesini kullanmamıştı ama yine de kaliteli biri olmalıydı, yoksa ev partisine davet edilmezdi. Bir hanımefendi gibi giyindiğinden, bir hanımefendi gibi konuştuğundan ve Theodora tarafından bir hanımefendi gibi muamele gördüğünden bahsetmeye bile gerek yoktu. O halde, ona adını söylerken bu kelimeyi eklememiş olması ilginçti. Ayrıca babasının adını da ağzından kaçırma gereği duymamıştı. Wharton? Hmm. Görünüşe göre Lucas bu soyadına sahip bir baron tanıyordu. Yüzüne bir sırıtış yayıldı. Evet, gerçekten de. Frances Wharton göz kulak olunması gereken genç bir bayan olabilir.

CHAPTER 5

T Lord Clayton'ın zarif yemek odasındaki uzun masada, Frances'in sağındaki boş koltuk onu endişelendiriyordu. Annesi boşluğun diğer tarafında oturmuş, Frances'i izliyordu.

Bedlam sakinleri gibi gülümsüyor ve başını sallıyordu. Annem belli ki koltuğun müstakbel sahibi hakkında onu memnun eden bir şeyler biliyordu. Bunun tek bir anlamı olabilirdi. Sör Reginald yoldaydı. Bu teori mantıklıydı. Yemek masasındaki diğer koltuklardan hiçbirinde oturmuyordu ve Frances'in onun hastalandığı ve gelmeyeceği yönündeki hararetli dileği, Leydi Clayton'ın tüm masanın duyabileceği yüksek bir sesle, "Sör Reginald her an burada olabilir," demesiyle suya düşmüştü.

Frances'in kalbi sıkıştı. Yemekten önce hastaymış gibi davranmaya çalışmış, bunun cadalozluk yapmaktan çok daha iyi bir alternatif olduğuna inanmıştı. Hırçın bir fare olmak tiyatral bir şeydi ve yorucu olacağı kesindi, oysa hastalık numarası yapmak yatağa uzanıp kitap okumaktı ve bundan daha iyi ne olabilirdi ki?

Frances'in sahte öksürüklerine, elinin tersini alnına götürmesine ve bol bol inlemesine rağmen annesi buna izin vermedi. Annesi Frances'e akşam yemeği için giyinmesini, çekici ve arkadaş canlısı olmaya hazırlanmasını emretmişti. Annesi ayrıca Frances'e hiçbir koşulda ne İstihdam Yasası'ndan ne de herhangi bir politikadan bahsetmemesi gerektiğini hatırlatmıştı.

Frances, zavallı Albina'nın giyinmesine yardım etmesine gönülsüzce izin vermiş, bir yandan da çekici *ya da* arkadaş canlısı olup olamayacağından, hele de Sör Reginald yemek arkadaşı ise, ciddi ciddi şüphe etmişti. Adam ayakları hakkında bir hikâye anlatmaya başladığında ya da aynı derecede zihin uyuşturan bir şey yaptığında nasıl ilgileniyormuş gibi davranacaktı?

Abigail başkalarının sıkıcı hikâyelerini dinleyip ilgileniyormuş gibi yapmakta her zaman başarılı olmuştu. Frances ise annesi tarafından kapana kısılmış bir tavşan ve uykulu bir papaz olarak tanımlanan bakışları dönüşümlü olarak atma eğilimindeydi. Ama Frances'in elinden bir şey gelmiyordu. Sıkıcı hikâyeler sıkıcı hikâyelerdi ve Sör Reginald Francis bu konuda kendini kanıtlamıştı.

Frances bininci kez, annesinin neden kendisinden vazgeçmediğini ve çeyiz parasını Abigail için sakladığını merak ediyordu. Abigail çekiciydi. Abigail arkadaş canlısıydı. Abigail evlenmeyi, bir evi çekip çevirmeyi ve bir aile sahibi olmayı dört gözle bekliyordu. Abigail asla politika tartışmak istemezdi. Abigail daha çok ev partisindeki diğer genç kadınlara benziyordu. Abigail'in ikisinden de büyük olmaması büyük bir şanssızlıktı.

Frances yemek masasının diğer sakinlerine göz gezdirdi. Çoğunlukla genç bayanlar ve annelerinden oluşuyordu. Aslında Frances şimdi düşününce, masada seçkin beyefendilerin olmadığı fark ediliyordu. Kur yapmak söz konusu olduğunda umurunda değildi ama diğer genç hanımların (tıpkı annesi gibi) buraya daha fazla uygun erkek bulma umuduyla geldiklerinden şüpheleniyordu. Frances zihinsel olarak omuz silkti. Normalde seçkin beylerle politika konuşmak isterdi ama annesine bu konuyu açmayacağına dair söz verdiğine göre, burada kaç seçkin olduğunun bir önemi yoktu. Ancak diğer genç kadınların ve annelerinin de aynı şekilde düşündüklerinden şüpheliydi.

Frances masanın etrafına gizlice bir kez daha baktı. Burada birkaç güzel genç kadın vardı. Her birini tanıyordu. Tıpkı kendisi gibi, hepsi de Sezon'un dışlanmışlarıydı. En azından eşleşmemiş olanlar.

Önemli bir istisna dışında.

Leydi Julianna

Montgomery.

Leydi Julianna, Montlake Dükü'nün kızı ve Frances'in arkadaşı Mary'nin kız kardeşiydi. Leydi Julianna sarı saçları ve açık yeşil gözleriyle muhteşemdi. Ayrıca uzun boylu, zayıf ve düzgün biriydi. Aslında o kadar zengin, popüler ve güzeldi ki, *Times* onun ilk çıkışını ve sonraki flörtlerini takip etmişti. Abigail ve annem hikâyeleri okurken diken üstündeydiler. Frances onların dedikodularını parça parça hatırlıyordu. Görünüşe bakılırsa, geçen yıl Leydi Julianna ilk kez sahneye çıktığında, ele avuca sığmaz Worthington Dükü'nün dikkatini çektiğine dair söylentiler çıkmıştı ama kimse buna inanmamıştı. Worthington her ne kadar gösterişli ve son derece yakışıklı bir adam olsa da, aynı zamanda

ve kötü şöhretli bir kumarbazdı. *Ton*'un etkinliklerine hiç katılmamıştı. Yine de söylentilere biraz itibar edilmişti. Ne de olsa Worthington sonunda evlenmeyi planlıyorsa, Julianna Montgomery kesinlikle onu mihraba getirmeyi başarabilecek türden bir genç kadın olurdu. Şaşırtıcı bir şekilde, Leydi Julianna ilk sezonu boyunca bekâr kalmıştı ama geçtiğimiz sezon mükemmel bir eşleşme yapmıştı. Murdoch Markisi ile nişanlanmıştı. Marki genç, zengin, yakışıklı ve çocuksuz amcası Murdoch Dükü'nün varisiydi.

Frances şarabından bir yudum aldı ve kadehinin arkasından Leydi Julianna'ya baktı. Sarışın, annesi ve bu sezon ilk kez sahneye çıkan ve henüz bir nişan almamış olan küçük kız kardeşiyle birlikte ev partisine gelmişti. Leydi Julianna, Frances'in sahip olmadığı her şeye sahipti. Asil. Dengeli. Büyüleyici. Muhteşem. Yüzünde her zaman dingin ve davetkâr bir ifade tutmayı nasıl başardığını Frances asla bilemeyecekti. Hiç kuşkusuz Leydi Julianna birinci sınıf bir elmadı. Çeyizinin uygunsuz olduğu kesindi. Ve Frances, Leydi Julianna'nın potansiyel taliplerine siyasetten bahsetmek gibi uygunsuz bir şey yapmadığından tamamen emindi. Murdoch Markisi'nin gelmesine şaşmamalı.

Leydi Julianna aniden dönüp Frances'in bakışlarıyla karşılaşınca Frances neredeyse şarap kadehini düşürüyordu. Çabucak başka tarafa baktı. Mükemmeldi. Şimdi de Leydi Julianna Montgomery'ye bakarken yakalanmıştı. Bu akşam daha ne kadar kaba bir davranış sergileyebilirdi ki? Uzun odanın ortasındaki şöminenin üzerinde duran saate baktı. Bu saat tarihin en yavaş mekanizması olmalıydı. İçini çekti. Üç saat olmasa bile en az iki saat daha burada oturmak zorunda kalacaktı. Bu tür resmi toplantılar her zaman çok uzun ve sıkıcı olmuştur. Özellikle de konuşulanlar şu anda olduğu kadar önemsiz olduğunda. Annem diğer yanındaki kadınla Sör Reginald'ın yakında geleceği hakkında sohbet ediyordu. Frances çoktan sıkılmıştı ve şövalye henüz gelmemişti bile.

Gecenin tamamen boşa gitmesini engelleyen tek şey, sabah sandıkları taşımasına yardım eden ve ona adını soran son derece yakışıklı uşağın masaya servis yapıyor olmasıydı. Bütün akşam bakışlarını ondan alamamıştı. Hayal mi görüyordu yoksa adam sadece ona mı bakmıştı? Adı Lucas'tı. Bay Lucas. Ona karşı çok nazik davranmıştı. Hatta ona parasını geri vermeye bile çalışmıştı. Bir hizmetçinin böyle bir şey yaptığını hiç görmemişti. Aynı zamanda bir hizmetçinin

onun kadar yakışıklı ve yapılı bir hizmetkâr olamazdı. Uzun boylu olmasının yanı sıra, geniş omuzları giydiği siyah ceketı mükemmel bir şekilde dolduruyordu... Aman Tanrım, yanakları ısıniyordu. Annesi, Frances'in bir uşak hakkında düşündüğü iffetsiz düşünceleri bilse sinir krizi geçirirdi. Gülümsemesini peçetesinin arkasına sakladı ve Bay Lucas'a bakmamaya çalıştı. Hem de çok.

Birkaç dakika sonra Sör Reginald aceleyle yemek odasına geldi. "Geç kaldığım için çok özür dilerim leydim," dedi ev sahibesine, "ama *Prens Regent*'ten bir mektup aldım ve Georgie'den gelen bir mektubu okumak için kimse beklemez." Sanki sadece Leydi Clayton'ın duymasını istiyormuş gibi davrandı ama sözleri tüm yemek salonuna ulaşacak kadar yüksekti.

Frances kendini tutamadı. Bay Lucas'a baktı. Az önce gözlerini mi devirmişti? Bu ilginçti. Tekrar gülümsememek için şarap kadehinden bir yudum daha aldı.

Sör Reginald çok geçmeden Frances'in sağındaki boş sandalyeyi buldu ve oturmaya başladı. Tam konuşmak için ağzını açacaktı ki, annem Frances'e doğru eğilerek, "Sevgili Sör Reginald, *Prens Naibinin* mektubunda ne dediğini bize anlatmalısınız," dedi.

Frances, annesinin *Prens Naip* sözcüklerini de vurguladığını gözden kaçırmadı ve Sör Reginald'ın dikkatini çekme çabasıyla neredeyse sandalyesinden düşecekti.

Bay Lucas peçeteyi kucağına yerleştirirken şövalyenin ince dudaklarında kendinden memnun bir gülümseme belirdi. Frances, Sör Reginald'ın uşağı bir bakış bile atmadığını biraz da hoşnutsuzlukla fark etti.

Sör Reginald boğazını temizledi. "Ev partisinde nasıl olduğumu sordu ve döndüğümde *Carlton House*'da akşam yemeğine gelmek isteyip istemediğimi öğrenmek istedi," diye açıkladı Sir Reginald, sesi tüm masanın duyması için tekrar yükseldi.

"Bunu duydun mu Frances?" Annem başını daha fazla sallayarak sordu. "Sör Reginald *Carlton House*'a davet edilmiş."

Frances de gülümseyip başını sallamak için elinden geleni yaptı ama ikisinin de acılı ve garip görüldüğünden emindi. Neden sürekli Prens Regent ve Carlton House sözcüklerini vurguluyorlardı? Frances prensi hiçbir zaman umursamamıştı ve şimdi de umursamaya başlamayacaktı. Adam ilgilendiğı her siyasi meselede neredeyse her zaman yanlış tarafta yer almıştı.

"Tekrar yazıp onu buraya davet etmeyi düşünüyorum, tabii ki Leydi Clayton'ın onayıyla." Sör Reginald gülümsedi ve Leydi Clayton'a doğru başını salladı

şarap kadehini kaldırdı ve başını eğerek, "Elbette, Sör Reginald. Elbette."

Annem neredeyse ciyaklıyordu. Bir elini göğsüne bastırdı. "Naip! Buraya geliyorum! Bir düşünsene Frances."

Naip Prens'in kendilerine katılmaya davet edileceği haberi üzerine odada büyük bir heyecan ve konuşma fokurdadı. Frances dudaklarını büzmüş ve kaşlarını kaldırmış olan Bay Lucas'a baktı, o da bu haber karşısında sahte bir heyecan duymuş gibiydi. Sir Reginald ona dönüp, "Sevgili Bayan Wharton, sizi tekrar görmek ne güzel. En son konuştuğumuzda yaptığımız büyüleyici whist tartışmasını hâlâ hatırlıyorum."

Annem onaylarcasına gülümserken Frances, "Ben de hatırlıyorum," diye mırıldanmayı başardı. Frances bunu söylerken Bay Lucas'a baktı ve onun sert dudaklarında gezinen bir gülümsemenin ipucunu gördüğüne ikna oldu. Tanrım, bu adam çok yakışıklıydı. Yemek odası birdenbire sıcak mı olmuştu?

"Evet," diye ekledi annem, "Frances sizin whist hakkındaki büyüleyici sohbetinizden birden fazla kez söz etti." Annesi Sör Reginald'a doğru o kadar eğilmişti ki Frances devrilmesin diye şarap kadehini tutmak ve sandalyesinden düşme tehlikesi geçirecek kadar geriye yaslanmak zorunda kalmıştı. Aslında sandalye geriye doğru devrilirken Bay Lucas onun yerine düzeltmiş gibi göründü.

"Dikkatli ol Frances," diye fısıldadı annem nefesinin altından, Sör Reginald'ın hatırı için yüzünde hâlâ sahte bir gülümseme vardı.

Frances, Bay Lucas'a minnettar bir bakış fırlattı ve şarap kadehini tekrar dudaklarına götürdü. Bu hızla devam ederse annesinin gülümseyerek kendini delirteceğinden emindi.

Frances konuşmayı dinlemeye devam ettiğinde, Sör Reginald hâlâ whist hakkında konuşuyordu. Frances göz ucuyla şövalyeyi izledi. Anlattığı whist hikâyesinin büyüleyici olduğuna gerçekten inanıyor muydu? Yüzündeki geniş gülümsemeye bakılırsa, annesine inanmış gibi görünüyordu. Frances başını sallama isteğiyle savaştı. Bazı insanlar pohpohlanmaya çok çabuk inanırlardı.

Birkaç dakika sonra Frances, Bay Lucas'ın bakışlarını tekrar yakalamak için odaya bakarken buldu kendini, ama görünüşe göre o gitmişti. Muhtemelen bir sonraki yemeği almak için mutfığa gidiyordu. Frances yalnız bırakılmış gibi garip bir duyguya kapıldı. Tekrar masanın etrafına göz gezdirdi. Bakışları Leydi Julianna'ya takıldığında, kadın ona cesaretlendirici bir gülümseme verdi. Frances, Sör Reginald tekrar boğazını temizlemeden hemen önce gülümsemeye karşılık verdi.

Şövalye, "Umarım bunu söylememin çok ileri gittiğimi düşünmezsiniz Bayan Wharton, ama bütün öğleden sonra gözüm sizi aradı," diye açıkladı.

"Öyle mi?" Frances, sanki onu bu konuşmadan bir şekilde kurtaracakmış gibi şarap kadehine sarıldı. "Bunu duyduğuma üzıldüm."

Bu sözlerinden dolayı annesinden bir kaş çatma cezası aldı.

Ancak onun sözleri şövalyeyi hiç etkilememiş gibi görünüyordu. Sanki onu duymamış gibi konuşmaya devam etti. "Evet, ama adamım Londra'dan postayla geldiğinde ve *Prens*'ten bir mektup geldiğinde, şey, ..." Sör Reginald cümlelerin bitmesine izin verdi.

Mektubu okumak beni aramaktan daha önemliydi, diye bitirdi Frances, gülümsememek için dudaklarını ısırarak. Keşke Bay Lucas da bu son kısmı duymak için odada olsaydı, diye düşündü. Sör Reginald yeterince şarap ve doğru bakış açısına sahip biri için oldukça eğlenceli olabilirdi.

Annem Sör Reginald'ı, "*Prens*in mektubundan biraz daha bahset," diye teşvik etti. Heyecandan peçetesini parçalayacakmış gibi görünüyordu. Frances sanki akıl sağlığıyla son bağlantısıymış gibi şarap kadehini tutmaya devam etti.

"*Prens*in mektubunda elbette çok daha fazlası vardı," diye devam etti Sir Reginald, "ama sırlarını söyleyerek *prens*in sırdaşı olunmaz." Adam peçetesiyle dudaklarını silerken Frances'e bilmiş bir bakış attı.

Frances üzüntüyle gözlerini kaçırdı. Odayı araştırdı. Yemek masasının üzerinde bekleyen toplam dört uşak vardı ve Bay Lucas ile dördüncü adam odadan çıkarken ikisi çorba kâselerini kaldırmakla meşguldü. İkisi kısa süre sonra, üzerinde kızarmış bir kaz bulunan büyük bir gümüş tabakla geri döndü. Tabağı boş bir büfenin üzerine koydular ve diğer iki uşağın tabakları yerleştirmesine yardım etmeye başladılar. Frances böyle yemeklerde hizmetkârların geliş gidişlerine pek dikkat etmezdi ama bu gece kendini Bay Lucas'ın her hareketini izlerken buldu. Tabaklarla işi bittikten kısa bir süre sonra, iki yardımcısı tabağı taşıırken o da birinden diğerine gidip kızarmış kaz dilimleri sunmakla meşguldü. Onun ilerleyişini izledi, kendisine yaklaştıkça karnında tuhaf bir his kabarıyordu.

"Leydim?" diye sordu, nihayet onun koltuğuna ulaştığında eğilerek. "Kızarmış kaz?"

"Evet, lütfen," diye cevap verdi, ona bakmadan ve umutsuzca ne annesinin ne de Bay Lucas'ın kendisinin

Kızarıyor. Kahretsin. Daha önce hiç kızarmış kaz teklif edildiğinde yüzü kızarmamıştı.

O bir kazdı.

Bay Lucas ve tabak Sör Reginald'a geçmeden önce ona hızlı ve etkili bir şekilde servis yapılırken, annem, "Sör Reginald, *prensle* ne sıklıkla yemek yiyorsunuz?" diye sordu. Annesinin gözleri Frances'i endişelendirecek şekilde parlıyordu. Bu resmiydi. Annesinin şövalyenin prensle olan dostluğuna olan ilgisi saplantı derecesine varmıştı.

Sör Reginald yüzünde başka bir sırtışla, "Oh, oldukça fazla diyebilirim," diye cevap verdi.

Frances bu kez kaşlarını kaldıran Bay Lucas'a baktı. Belli ki Sör Reginald'ın yüce sözlerinden şüphe duyuyordu. Frances yüksek sesle gülmeden önce peçetesini dudaklarına götürmek için uğraştı.

Sonunda Sör Reginald'a "Prens whist oynamaktan hoşlanır mı?" diye sormayı başardı. Şövalyenin gözleri büyüdü. Frances onun kendisine soru sorduğuna mı yoksa daha fazla konuşma fırsatı bulduğuna mı sevindiğinden emin değildi.

İkisi de olabilir mi? "Gerçekten de öyle leydim."

Sonraki üç çeyrek saat boyunca Frances oturup Sör Reginald ile annesinin Prens Naip'in kâğıt oynama alışkanlıkları hakkında uzun uzun konuşmalarını dinlerken, şarabını yudumladı ve çatalıyla kazını dürttü.

Sör Reginald, Clayton Malikânesi'ne yaptığı yolculuklarla ilgili hiçbir ayrıntıyı atlamamış gibi görünen bir hikâyeye başladığında, at değiştirmek için durdukları her seferin, arabadan her indiğinde sırtının nasıl ağrıdığını ve (belki de en etkileyici olanı) son zamanlarda yolları ne kadar çok çamurun tıkadığını ayrıntılı bir şekilde anlattığında, Frances daha fazla dayanamayacağına karar verdi. Hastalık numarası yapamayabilirdi, ama hiçbir şey onu şirretlik numarası yapmaktan alıkoyamazdı. Sör Reginald'ı (umarım) dehşete düşürecek ve (merhameten) yemek odasından ayrılmak için bir bahane verecek bir olay çıkarmaya karar vermişti ki, başını kaldırdığında Bay Lucas'ın kadehine biraz daha şarap doldurduğunu gördü.

İşte oradaydı. Mükemmel bir fırsat. Biri hediye atın ağzına bakmadı.

Bay Lucas'a bakıp göz kırptı ve bütün gece birbirlerine attıkları bakışların sadece hayal ürünü olmadığını umdu. Bay Lucas yanlış anladıysa çok pişman olacaktı ama ne olursa olsun daha sonra ondan özür dileyecekti.

Bay Lucas'ın koluna çarparak şarabın hem masa örtüsüne hem de eteklerine dökülmesine neden oldu ve hemen ayağa fırladı. Elindeki peçeteyle çılgınca lekeli elbisesini sildi. "Beceriksiz sersem!" diye seslendi toplayabildiği en haklı ve tiz ses tonuyla. "Eteklerime bak. Mahvolmuşlar!"

Bay Lucas sadece onun görebileceği şekilde vücudunu masadan uzaklaştırdı. Korkunç bir an için tamamen yanıldığını ve adamın bunu bilerek yaptığını anlamadığını düşündü.

Kadının önünde eğildi, gözlerindeki ışık onun da bu oyunun içinde olduğunu gösteriyordu. "İçtenlikle özür dilerim leydim. Elbiseyi temizlemek için hemen bir şeyler getireceğim."

"Gerek yok," diye cevap verdi, hâlâ tiz bir ses tonuyla konuşuyormuş gibi yaparak. "Elbise mahvoldu.

Ben odama çekileyim ve hizmetçim işimi görsün."

Olanları anlamaya ancak yetecek kadar zamanı olan annem bir elma kadar kızardı. "Frances, Tanrı aşkına sana ne oldu böyle? Sesini alçalt." Annem dikkatle Sör Reginald'ın bu sahneye vereceği tepkiyi izliyor, yüzüne sahte bir gülümseme yerleştiriyordu.

Leydi Clayton ayağa kalktı ve hızla yanlarına geldi. O güzel hanım sessizce özür diledi ve hem Frances'i hem de Bay Lucas'ı hızla yemek odasından çıkardı. Frances daha kapıya doğru iki adım atmıştı ki Sör Reginald'ın annesine, "Cesur kadınları severim. O uşak da beceriksizin tekiydi."

Şaşırtıcı. Bu davranışıyla gerçekten de kışını mı *çekiyordu*? Koridora ulaştıklarında Frances Bay Lucas'tan özür dilemek için döndü ama Leydi Clayton ona bodrumdaki hizmetli salonuna dönmesini ve gecenin geri kalanında orada kalmasını emretmişti bile. Hay Allah. Frances'in, Bay Lucas'ın bütün bunları kasten yaptığını anlayıp anlamadığını kesin olarak bilmesine imkân yoktu. Onu daha sonra aramak zorunda kalacaktı.

CHAPTERS) V

F*rances Wharton*, diye düşündü Lucas iki saat sonra hizmetçi salonunda omzunu duvara yaslamış dururken. Neyse ki Theodora onu götürmeden önce kimse onu tanımamıştı.

Yemek odasından erken çıkmıştı. Hemen masaya sırtını dönmüş ve Theodora onu Bayan Wharton'la birlikte hızla uzaklaştırmıştı.

Kâhyanın görevlerini tamamlamasını izlemek ve yarınki planlar hakkında bazı sorular sormak için aşağıda kalmıştı. Buraya geldiğinden beri hizmet hayatı hakkında epeyce şey öğrenmişti ve Clayton'ın hizmetkârlarının çoğu ona bir şeyler öğretmekten memnun görünüyordu. Muhtemelen Bayan Cotswold'un emriyle, ama yine de yardımlarını ve varlığından rahatsız olmamış gibi davranmalarını takdir ediyordu. Tabii birkaçı ona "lordum" dememeleri gerektiğini unutup duruyordu ama onlara hemen hatırlattı. Hizmetçilerin salonundaki varlığı hizmetçilerden birinin daha önce kızarmasına neden olmuştu. Umarım zavallı kızı çok fazla utandırmamıştır.

Servis Lucas'ın hayal ettiğinden daha zordu. Akşamını, yemek dolu özenle hazırlanmış tabakları dengede tutarken bir sürü merdiveni koşturarak inip çıkarak geçirmişti. Sadece fiziksel becerileri değil, zihinsel becerileri de sınanmıştı çünkü çorba tasını hangi yöne doğru servis edeceğini, servis yaparken her konuğun hangi tarafında duracağını ve çok yavaş gitmediğinden emin olmak için bir sonrakine geçmeden önce her koltukta tam olarak ne kadar beklemesi gerektiğini hatırlamaya çalışmakla oldukça meşguldü. Konukların ya da masanın üzerine yemek dökmemeyi başarmak başlı başına bir başarıydı. Bayan Wharton kasıtlı olarak koluna çarpmasaydı ilk akşamı kazasız belasız atlatabilirdi.

Ancak o akşamki en büyük korkusu, onu tanıyan müşterilerin -ki sayıları bir elin parmaklarını geçmiyordu- aniden yüzüne bakıp onu tanımasıydı. Bell'in ne kadar haklı olduğu gerçekten de şaşırtıcıydı. Marki, pudralı bir peruk takıp cüppe giydiğinde *ton* üyelerinin hiçbirinin Lucas'a ikinci kez bakmayacağını söylemişti ve Tanrı'ya şükür hiçbiri bakmamıştı. Ona sürekli bakan Bayan Wharton hariç tabii. Onun kendisine baktığını biliyordu çünkü o da ona bakıyordu. Sör Reginald onun yanındaki koltuğa oturduğunda ilk başta onun için endişelenmişti. Özellikle de palavracı adam masadakilere Naip Prens'le dost olduğunu ilan ederek söze başladığında. Hatta tüm masanın duyabilmesi için "Prens Naibi" diye bağırmıştı.

Ve prenze "Georgie" demek? *Bu* insanı fiziksel olarak hasta etmeye yeterdi. Yine de masadakiler etkilenmiş görünüyordu. Özellikle de Leydi Winfield. Lucas'ın bunun nedeni hakkında hiçbir fikri yoktu. Carlton House lüks yemekleriyle ünlüydü ama pek eğlenceli sayılmazdı. Lucas genellikle Carlton House'daki yemek davetlerinden kaçmaya çalışırdı (ve yıllar boyunca pek çok davet almıştı). Geçmişte Bayan Fitzherbert'in varlığı nedeniyle orası garip bir yerdi ve sohbet hep prensin etrafında dönerdi.

Lucas, Curious Goat Inn'deki arkadaşlarıyla birlikte olmayı Carlton House'un havasız ortamına tercih ediyordu. Ancak Sör Reginald'ın Naip ile olan dostluğu Lucas'ın şövalyenin oyunu almak istemesinin nedenlerinden biriydi. Adam Prens'in yandaşlarından biriydi ve Prens de birçok milletvekili üzerinde etkiliydi. Lucas kralcılardan oluşan bu sadık grubu kendi davasına çekmeyi başarabilirse, İstihdam Yasası'nın oylanmasını garantilemiş olacaktı. Yine de Lucas'ın Sör Reginald ve yandaşlarını kazanabilmesi için Prens'in gözüne girmeye devam etmesi gerekiyordu.

Evet, Lucas bu gece Frances Wharton için üzülmüştü. Elinde değildi. Onun bu sabah neden böyle saklanmaya çalıştığını anlamıştı. Ne pahasına olursa olsun Sör Reginald'dan kaçıyordu. Şövalye oturduğu anda kaçmak ister gibi bir hali vardı. Lucas, Sör Reginald'a peçetesini vermek için acele etmeyi kendine iş edinmişti. Sör Reginald'ın kafasını kaldırıp ona bakması ve onu tanıması konusundaki endişeleri çabucak yok olmuştu. Yaşlı adam ona bir bakış bile atmamıştı. Sör Reginald daha çok Bayan Wharton'ın *dekoltesine* bakmakla ilgileniyordu. Bu

izlemek zor olmuştı. Kendini beğenmiş şövalyenin karnına yumruk atmak istemişti.

Ama görünmez olmanın da faydaları vardı. Lucas aslında eğlenmeye başlamıştı. Sanki bir tür sihir ya da onun gibi bir şey vardı. Bu duygu aynı anda hem endişe verici hem de özgürleştiriciydi. Bayan Wharton ve Theodora dışında yemek yiyenlerden hiçbirinin kendisiyle göz teması kurmamış olması onu gerçekten şaşırtmıştı. Öte yandan, bir yemek masasında misafir olarak asla duyma fırsatı bulamayacağı yorumlara kulak misafiri olabiliyordu.

Ayrıca Bayan Wharton'ın Sör Reginald'la olan ilişkilerini de yakından izlemeyi kendine iş edinmişti. Lucas şarap doldurmak için yeterince sık uğradığından Sör Reginald'ın zavallı Bayan Wharton'a yaptığı akıl almaz konuşmaların bir kısmını duyabiliyordu. Lucas bütün konuşmanın çamur hakkında olduğuna yemin edebilirdi. O ve Bayan Wharton birden fazla kez bakışmış, ikisi de şövalyenin anlattıkları karşısında gözlerini devirmişti.

Gecenin bir noktasında zavallı Bayan Wharton'ın yüzündeki acı dolu ifade Lucas'ın kaplumbağa çorbasının tamamını Sir Reginald'ın kucağına dökmek istemesine neden oldu. Ama kısa süre sonra Lucas'ı gülümseten ve annesinin yüzünü kızartan bir iki arsız yorumla karşılık verdi. Bu gece Frances Wharton hakkında daha çok şey öğrenmişti. Belli ki genç kadın sözünü sakınan biri değildi ve görünüşe göre kendi fikrini söyleme konusunda oldukça rahattı. Lucas, Bayan Wharton'ın esprili yorumlarını daha fazla dinlemek isterdi ama James'le birlikte bir sonraki yemeği getirmek için acele etmeleri gerektiğinde görevleri onu odadan çağırıyordu.

Theodora bu gece muhtemelen ona gülmemek için şarap içiyordu. Uşak Kulübü fikri onu aynı anda hem dehşete düşürmüştü hem de çok mutlu etmişti. Clayton sonunda onu ikna etmek zorunda kalmıştı ama bir kez kabul ettikten sonra kendini tamamen olay örgüsüne kaptırmış ve durmaksızın eğlenmişti. Yemek masasındaki tek bir kişinin bile Lucas'ı tanımadığını görünce o da şaşırmış görünüyordu. Davetli listesine bakılırsa Lucas'la daha önce tanışmış sadece bir avuç insan vardı ve Sör Reginald en kesin seçimdi ama kendisi ve prense olan yakınlığı hakkında konuşmakla o kadar meşguldü ki hizmetkârlara hiç bakmamıştı bile.

Clayton masanın diğer ucunda oturmuş, Lucas'ı görmezden geliyordu. Aslında Clayton onu görmezden gelmeyi o kadar iyi başarmıştı ki bu neredeyse tuhaftı.

Lucas sonunda kazı servis etmek için yanına vardığında Clayton onu el sallayarak uzaklaştırdı. Çok açık davranmaması konusunda onunla konuşması gerekecekti.

Lucas, Bayan Wharton onu elbisesine şarap dökmek için kullandıktan sonra donup kalmıştı. Herkes onu bu şekilde mi tanıyacaktı? Onu "sakar sersem" diye çağırması mı? Ağzının kenarlarında bir gülümseme belirdi. Çok iyi bir oyuncu değildi, zavallı kadın. Repliklerini çok fazla resmi bir şekilde söylemişti. Ama Sör Reginald'ı kandıracak kadar iyi bir gösteriydi ve amacının kendisini şövalyenin huzurundan uzaklaştırmak olduğu açıktı.

Theodora ve Clayton akşam yemeği partisi bittikten bir saat sonra aşağı indiklerinde gülmekten yerlere yatmışlardı. Sanki Lucas'la sakarlığı yüzünden konuşmaları gerekiyormuş gibi davranmışlardı. Lucas da diğer hizmetkârların azarlamalarını iyi huylu bir şekilde karşılamıştı. Hepsi de ona bir hata yapmayan hizmetkârın nadir olduğunu ve partideki en büyük termagantın üzerine şarap dökmeyi başarmasının çok kötü olduğunu söylemişlerdi. Elbette Lucas, Bayan Wharton'ın sırrını verip hepsine sadece kızmış gibi yaptığını söyleyecek değildi. Bu onun sırrı değildi.

Ama uşak gibi davranırken yakalanma korkusu gerçektir. Güvenli bir şekilde alt kata indiğinde, buraya geldiğinden beri yüzüncü kez aklına şu düşünce gelmişti: Belki de tüm bu eş bulma işini yanlış yoldan yapıyordu. Belki de kendini annesinin ve kız kardeşinin merhametine bırakmalı ve kendisine bir gelin seçmelerini istemeliydi. Yeterince sık teklif etmişlerdi. Tekliflerini kabul etmekte isteksizdi çünkü annesinin en iyi aileden büyük bir çeyizle bir kız seçeceğini, kızın ona nasıl baktığını ya da onun kız hakkında ne düşündüğünü düşünmeyeceğini biliyordu. Kız kardeşi sadece arkadaşlarından birini seçerdi, bu da annesinin yönteminden daha iyi olabilirdi ama kesinlikle kendi dezavantajları vardı. Elbette bir eş bulmak için bundan daha iyi yollar vardı. Ama buraya yaptığı ziyaretin boşuna olmadığını da inkâr edemezdi.

Bu gece yemek servisi yaparken diğer adaylara göz gezdirmişti ama bakışları sürekli Bayan Wharton'a dönüyordu. İster yüzündeki ifadeden Sör Reginald'ın kafasına çorba tasıyla vurmayı hayal ettiğini anlasın, ister şövalyenin sıkıcı yorumlarına adamın anlamadığı zekice yorumlarla cevap versin, dikkatini çeken tek kişi oydu.

Aşçı Bayan Claxton ellerini önlüğüne silerek mutfaktan çıkarken, "Bu gece yemek salonunda biraz heyecan olduğunu duydum," dedi.

Lucas dudağını ısırdı ve başını öne eğdi. Hizmetçilerin işverenleri ve işverenlerinin misafirleri hakkında dedikodu yapmamaları gerektiğini gayet iyi biliyordu. Ayrıca neredeyse tüm hizmetkârların işverenleri ve işverenlerinin misafirleri hakkında dedikodu yaptığını da gayet iyi biliyordu. Bayan Claxton'ın böyle bir açıklama yaparak ona güvenmesi, kendisini kulübün, gerçek hizmetkârlar kulübünün bir parçası gibi hissetmesine neden olmuştu. Dedikodu yaptığını Clayton'a, hatta Bayan Cotswold'a söyleyeceğini düşünseydi Lucas'a asla böyle bir şey söylemezdi.

Lucas duvardan uzaklaşıp Bayan Claxton'la birlikte yatak odalarına giden hizmetçi merdivenlerine doğru yürürken, "Gerçekten de öyle," diye cevap verdi. Geceyi dördüncü kadın erkekler tarafındaki küçük bir odada geçirecekti. Mümkün olan her şekilde hizmetçi olmak için ısrar etmişti. Bell de yukarıda olacaktı. Ancak Worth, diğer sağdıçlar ve seyislerle birlikte ahırların üstünde uyuyordu.

Lucas aşçıya sırtarak, "Meğer ben 'sakar bir sersem'mişim," diye devam etti. "Bunu görmek isterdim," dedi Bayan Claxton başını sallayarak.

"Ve senin gerçekte kim olduğunu bilseydi o gelinin ne diyeceğini görmeyi daha da çok isterdim."

Lucas, Bayan Claxton'a uyarıcı bir bakış attı.

"Biliyorum. Biliyorum. Benim ağzımdan çıkmayacak. Ama dilemeden de edemiyorum," diye bitirdi Bayan Claxton kıkırdayarak.

Tam merdivenleri çıkmak üzereydiler ki yeşil saten bir bohça onlara doğru savruldu. Lucas sateni giyen genç kadını belinden tutup kaldırım taşlı zemine yüzüstü düşmesini engellemek zorunda kaldı.

Sonunda onu ayağa kaldırdığında ve ayakları üzerinde sabit durmasını sağladığında, Bayan Wharton'ı yakaladığını fark etti.

"Ah, canım," dedi, göğsünden saç çizgisine doğru hızla ilerleyen bir kızarıklık. "Çok özür dilerim. Siz yatmadan önce buraya gelmek istedim."

Bayan Claxton ve Lucas sadece ona bakıyorlardı. İşlerini bitirmiş olan diğer hizmetkârlardan oluşan küçük bir grup da onların arkasında toplanmış, sanki tek boynuzlu bir at ortaya çıkmış gibi Bayan Wharton'a bakıyorlardı.

"Size yardımcı olabilir miyiz leydim?" Bayan Claxton alnı kırıışmış bir halde sordu. "Bir şeyler yemek ister misiniz? Bir hizmetçi gönderebilirim."

"Hayır, hayır, hayır," dedi Bayan Wharton, bir elini köprücük kemiğine bastırarak. "Öyle bir şey değil. Sadece Bay Humbolt'u, kahyayı ve bu akşam yemek salonunda hizmet eden uşakları görmek istedim."

Lucas ona temkinli bir şekilde baktı. Elini çarparak bilerek dökülmesine neden olduğunu düşünmüştü ama tamamen yanılmış olabilirdi. Ona başka bir isim takmak için mi buradaydı? Ya da daha kötüsü. Bir şekilde onun kim olduğunu öğrenmiş ve yaptığı maskaralığın hesabını sormaya mı gelmişti?

Bay Humbolt boğazını temizleyip küçük kalabalığın arkasından öne çıkarken James ve diğer iki uşak da öne çıktı. Lucas zaten onun yanında durduğu için sadece eğilmekle yetindi. Eğildi ve Bayan Wharton ne derse desin hizmetkârlardan hiçbirinin onun bir kont olduğundan bahsetmemesini umdu. Hepsine bu konudan kimsenin önünde bahsetmemeleri tembihlenmişti, özellikle de sosyeteye yeni katılan kızların, ama Lucas, "Hizmetinizdeyim leydim," derken aklının bir köşesinde hâlâ o rahatsız edici korku vardı.

Sanki onun orada durduğunu henüz fark etmemiş gibi gözlerini kırptırdı. "Aman Tanrım. Bu sensin." Ağzı küçük, şaşkın bir O harfi oluşturdu.

"Benim," diye yineledi, dudaklarında kısa bir gülümsemenin gölgesinin belirmesine izin vererek. Yine ilgisini çektiğini itiraf etmek zorundaydı. Gecenin bu saatinde burada ne işi vardı?

Başını şiddetle salladı ve sırayla Lucas'a, James'e, diğer iki uşağa ve Bay Humbolt'a baktı. "Lütfen özrümü kabul edin," dedi, "bu akşam yemek odasındaki davranışım için. O şekilde davranmak için oldukça iyi bir nedenim vardı ama kesinlikle hiçbirinize kaba davranmak istememiştim."

Bay Humbolt hemen, "Bir şey düşünmeyin leydim," diye karşılık verdi.

Lucas, Bayan Wharton'a sadece başını sallayarak selam veren James'ten işaret aldı.

"Evet, şey, teşekkür ederim." Eldivenli elleri önünde katlanmıştı ve parmaklarını endişeyle çekiştiriyordu. Lucas'a döndü. "Ve size 'sakar sersem' dediğim için özel bir özür borçluyum Bay Lucas. Elbette siz ne sakarsınız ne de hödük."

"Beni bu konuda kesin bir yargıya varacak kadar iyi tanıdığınızdan emin değilim leydim," diye sırtarak cevap verdi.

Az önce bir uşağın bir misafire oldukça küstahça bir şey söylediğine tanık olan hizmetkârların üzerine bir sessizlik çöktü. Hepsi de

Bayan Wharton gülümseyerek, "Her ne olursa olsun Bay Lucas, bu akşam sofradaki hizmetiniz için size minnettarım ve umarım Lord Clayton'la başınızı derde sokmamışımdır," diyene kadar hep birlikte nefeslerini tuttular.

Bay Humboldt mavi gözlerinde bir parıltıyla, "Halledemeyeceği bir şey yok," diye cevap verdi.

Bayan Wharton başını salladı. "O halde yukarı çıksam iyi olacak," dedi sonunda, tüm hizmetkâr grubu bakmaya devam ederken. "Davranış biçimim için tekrar özür dilerim."

Eteklerini kaldırdı, döndü ve neredeyse geldiği kadar hızlı bir şekilde gitti. Lucas çenesini kaşıyarak onun ardından baktı. *Bu* ilginçti.

"Pekala," dedi Bayan Claxton, elleri kalçalarında. "Eğer bu bir ilk değilse. Daha önce buraya gelip bir grup hizmetçiden özür dileyen bir hanımefendi görmemiştim."

CKAPTERSEVEN

TErtesi sabah Frances, Lord Clayton'ın kütüphanesine açılan büyük ahşap kapılardan birini yavaşça açtı. Dün akşam yemekte, Sör Reginald gelip de onu sıkmadan önce

Lord Clayton, hukuk tarihi üzerine bir kitap koleksiyonu olduğundan söz etmişti. Frances yoksul yasaları hakkında bilgi edinmek istiyordu. Şu anda önerilen İstihdam Yasası'na benzer başka bir yasa tasarısı olmuş muydu? Böyle bir yasa tasarısı iptal edilmiş miydi? Eğer öyleyse, Lordlar Kamarası'nı aleyhte oy kullanmaya ikna etmek için ne gibi bir argüman öne sürülmüştü?

Bu özel ev partisinde asilzadelerden herhangi biriyle zavallı tasarımı tartışma özgürlüğüne sahip olmayabilirdi, ancak şu an ile oylama arasında bir etkinlikte şüphelenmeyen bir lordla karşılaştığında kesinlikle her türlü bilgiye sahip olmak niyetindeydi. Oylamanın Parlamento'nun bir sonraki oturumuna ertelenmesi ona karşılaştığı her milletvekilinin kulağını bükmek için daha fazla zaman verdi. Bu lanet ev partisi biter bitmez.

"Tanrıya şükür," diye kendi kendine nefes aldı ve odayı boş bulmak için içeri baktıktan sonra gözlerini kısaca kapattı. İçeri süzüldü ve kapıyı hızla arkasından kapattı. Umarım diğer konuklardan hiçbiri gelip onu rahatsız etmezdi. Sör Reginald'a karşı büyük ihtimalle güvendeydi, diye düşündü alaycı bir gülümsemeyle, *okuyacak* bir şeyler araması pek mümkün değildi. Prens Naibi ile olan yazışmalarıyla meşgul olduğuna şüphe yoktu.

İki katlı devasa odanın ortasına doğru ilerledi. Yerden tavana kadar uzanan muhteşem meşe raflar kitaplarla doluydu. Odanın karşısındaki büyük şöminede kısık bir ateş yanıyordu ve koyu yeşil kadife perdeler çekilmiş, sabah güneşinin içeri girmesine izin veriliyordu.

Derin bir nefes aldı. Tanıdık kâğıt ve mürekkep kokusu burun deliklerine carptı. Ne güzel, ne güzel bir oda. Başı dönene kadar kendi etrafında döndü.

Kütüphaneler her zaman bir evde en sevdiği odalar olmuştu. Babası alacaklılarına ödeme yapmak için koleksiyonunun çoğunu sessizce satmak zorunda kaldığından beri bir süredir kütüphanesizdi. Ancak Lord Clayton'ın kütüphanesi bir rüyanın gerçeğe dönüşmüş haliydi. Odanın üç duvarını kaplayan ikinci sıra kitap raflarına çıkan bir merdiveni vardı. Dördüncü duvar yerden tavana kadar cam pencerelerle kaplıydı ve Evin arkasında çiçekli bir bahçe ve uzakta bir çayır.

Frances birkaç dakika sessizce büyük mekâna baktı. Hmm. Bir parmağının ucunu çenesine dayadı. Koleksiyon hayal ettiğinden bile daha büyüktü. Ev sahibine *hukuk kitaplarının* tam olarak nerede tutulduğunu sorması gerekirdi. Her yerde olabilirlerdi.

Bütün gün bu kitapları karıştırırsa da istediklerine rastlayamayabilirdi. Belki de sormak için Lord Clayton'ı aramalıydı. Bir dakika. Hayır. Bu işe yaramazdı. Ev partisinin erkek üyeleri bu sabah bir gezinti planlamışlardı. Şu anda evde değillerdi.

Frances ellerini kalçalarına koydu ve gözlerini kısarak odanın en uzak köşelerine baktı. Zemin katta, pencerelerin yakınındaki uzak köşede bir dizi rafı kaplayan, birbirine benzeyen bir grup büyük kahverengi deri cildi hemen fark etti. Koleksiyonun büyüklüğü ve tek tek ciltlerin boyutları ona bunların önemli olması gerektiğini düşündürdü. Araştırmasına oradan başlayacaktı. Pembe şalını odanın ortasındaki koyu yeşil kadife kanepenin üzerine bıraktı ve doğruca köşeye yöneldi.

Kütüphanenin kapısı açıldığında yolu ancak yarılamıştı. Kaçma ve saklanma isteğini bastırarak etrafında döndü. Girmesine izin verilmeyen bir odada bulunan bir çocuk değildi. O bir misafirdi ve bu odada bulunmaya herkes kadar hakkı vardı. Odaya giren kişinin çok konuşmak isteyecek biri olmamasını umabilirdi sadece. Konuşanlar bazen çok yorucu olabiliyordu. Örneğin biri okumaya niyetlendiğinde.

Davetsiz misafirin yüzünü görmeden önce arkasını gördü. Adam dönüp kapının arkasından kapanmasına izin verdiğinde, neden geri geri girdiğini anladı. Adamın her iki kolu da küçük kütüklerle doluydu. Ama adamın yüzünü hemen tanıdı. Bu onun uşağıydı!

Tam olarak uşığı sayılmazdı. Zavallı adam ona ait falan değildi ama dün sabah yatak odasındaki ilk karşılaşmalarından ve dün gece yemek odasındaki sahneden beri Bay Lucas'ı özel biri olarak görmeye başlamıştı. Onu şimdi gördüğüne çok sevinmişti. Özellikle de yalnız oldukları için.

Bütün gece, belki de yemek odasındaki davranışı karşısında dehşete düşmüştür diye endişelenmişti. Bunu yaparken aceleci davranmıştı. Bir konuğun üzerine şarap döktüğü için başı belaya girebilirdi. Bay Humbolt, Bay Lucas'ın Lord Clayton'dan azar işittiğini ima etmemiş miydi? Frances bu öğleden sonra Leydi Clayton'ı bulup olayı açıklığa kavuşturmak niyetindeydi. Dün gece Frances özür dilemek için aceleyle aşağı inmiş ve Bay Lucas'ı görünce rahatlamıştı.

Düşerken onu yakalamak zorunda kaldığı için önce utanmış ama sonra rahatlamıştı. Sonra, adamın kollarını beline doladığını fark edince bolca kızarmıştı. Aslında, bitkin bir uykuya dalana kadar o anı zihninde tekrar tekrar canlandırmıştı.

Nedense en çok ondan özür dilemek onun için önemliydi. Şimdi onun hakkında *çok* kötü düşünmemesini umabilirdi. Ama işte bir kez daha özür dilemek için beklenmedik bir fırsat... özel olarak.

"Leydim," dedi onu orada dikilirken görür görmez. "Böldüğüm için özür dilerim."

"Sözünüzü kesmek yok," diye cevap verdi. İkinci kez onun konuşmasının kültürlü olduğunu fark etti. Ona doğru çekingen bir adım attı. "Bay Lucas? Adınız bu, değil mi?"

Bakışlarını yere indirdi ve başını salladı. "Ateşi körüklemeye geldim," dedi ve kollarında odunlarla büyük şömineye doğru ilerledi.

"Tabii ki." Yutkundu. "Seni tutmama izin verme."

Şömineye doğru ilerledi ve odunları şöminenin yanına, yere koydu. Frances onu izledi. Hukuk kitapları bekleyebilirdi. Bay Lucas şu anda çok daha ilginçti. Onda, şimdiye kadar karşılaştığı tüm diğer uşaklardan farklı kılan bir şey vardı. Hayır, sadece uşaklardan değil, diğer tüm *erkeklerden*.

Bu sadece görünüşü değildi, ki oldukça sıradışıydı. Aynı zamanda kendini taşıma şekli, gözlerindeki pırıltı, sanki söylemediği şeyleri biliyormuş gibiydi. Biraz da saygısız görünüyordu. Kadın Onun bu yönü hoşuna gitmişti. Çok hoşuna gitmişti.

Ceketini çıkardı ve bir kenara koydu. Üzerinde sadece beyaz gömleği ve zümrüt rengi yeleği vardı, çömeldi ve kütükleri teker teker ateşin üzerine yerleştirmeye başladı. Adamın sırtı ona dönüktü ve kadın, her bir kütüğü kaldırırken omuzlarındaki kasların çalışmasını izlemekten kendini alamayarak ona baktı.

Aman Tanrım. Ona neler oluyordu? Daha önce hiçbir erkek hakkında böylesine iffetsiz düşünceler beslememişti, hele ki çok az tanıdığı bir erkek hakkında. Bir sürü nedenden dolayı öylece bırakması gereken biri.

Kendi kendine dönüp gitmesini söylese de bunu yapmaya cesaret edemedi. Sonuç olarak, sonunda ayağa kalkıp arkasını döndüğünde, bakarken yakalanmamak için endişeyle bir daire çizdi. Neredeyse tam arkasında olduğunu unuttuğu masaya çarpacaktı. Bir *gümbürtüyle*, son derece cilalı koyu renkli ahşap zemine düştü. Dirseklerinin ve poposunun üzerine düştü; nefesi göğsünden kesildi.

Bir anda onun yanında belirdi, elini nazıkçe dirseklerinden birine koydu ve ayağa kalkmasına yardım etti. Derin sesi kulağında yankılandı. "İyi misiniz leydim?"

Konuşmak için ağrıyan ciğerlerine yeterli havayı geri çekene kadar birkaç sessiz garip an geçti. "Evet... Evet, iyiyim," diye konuşmayı başardı. Bir elini boğazına bastırdı ve kızarıklığının onu çok fazla kırmızı yapmamasını umdu. "Dürüst olmak gerekirse incinmekten çok utandım." Ona belli belirsiz bir gülümseme verdi, o da hemen karşılık verdi, beyaz dişleri parlıyordu.

Dudağını ısırdı ve gözlerini kaçırdı. "Dün gecedен ve şimdi de bundan sonra, çok sakar olduğumu düşünüyor olmalısın." Bir elini ortasına götürdü ve sonra eteklerini düzeltti.

"Hiç de değil." Adam ellerini ondan ayırdı ve kadın kaşlarını çatarak ona bakmaya devam etti.

Hazırolda durdu; kaşları çatılmıştı. "Size yardımcı olabilir miyim leydim?"

Yüce Tanrım. Bu adamın önünde neden bu kadar aptal olmak zorundaydı? Ne diyeceğini bilemez bir halde ona baktı ve sanki ezberlemesi gerekiyormuş gibi yakışıklı yüzünü inceledi. "Hayır, hiçbir şey.... Sadece... Sadece ben..." Ne söylemeye çalıştığını bile bilmiyordu ve geçen her saniye her şeyi daha da rahatsız edici hale getiriyordu. "Dün bana yardım ettiğin için sana tekrar teşekkür etmek istedim," diye geveledi sonunda, "yatak odasında, yani, ve yaptığım korkunç şey için tekrar özür dilemek

Dün akşamki yemekte." İşte. En azından tekrar özür dilemeyi başarmıştı. Kelimeleri birbirine karıştırmış olsa bile.

Dudakları kıvrıldı. Bir şey söylemek için ağzını açtı ama sonra hemen tekrar kapattı.

Gözlerini ona dikti. "Ne?" Başını yana çevirerek gözlerinin ucuyla onu izledi. "Ne söylemek üzereydin?"

"Hiçbir şey, leydim." Başını hafifçe salladı, hâlâ hazır olda duruyordu.

"Hayır, lütfen söyle," diye rica etti. Tanrım, belki de ona aptal olduğunu düşündüğü için söylemiyordu. Onun aptal olduğunu düşünmesine dayanamazdı. Bunun dışında her şeye.

"Bir şey söylemek bana düşmez leydim." Sert duruşunu sürdürdü ve başının arkasından pencerelere doğru baktı. Mükemmel uşak iş başında.

Hmm. Belli ki, ona gerçek düşüncelerini söyletmek için biraz kışkırtması gerekecekti. Misafir olduğu için ona karşı dürüst olamayacağını düşündüğüne şüphe yoktu. "Şarabı bilerek dökmene neden olduğumu mu merak ediyorsun?" diye sordu.

Başını yana doğru eğdi. "Şüphelerim var." Kadın ona dikkatle baktı. "Hangileri?"

Sonunda onun bakışlarıyla karşılaştı ama sırtı dimdik, kolları arkasında kavuşturulmuş olarak kaldı. Sanki bir geminin güvertesinde duruyormuş gibi ayaklarını iki yana açarak duruyordu. "Tahminimce odadan çıkmak için can atıyordun," dedi.

Dudaklarına yayılan gülümsemeye engel olamadı. "O kadar belli mi ettim?"

Başını eğdi. "Sör Reginald'dan oldukça hoşlanmıyor gibisiniz leydim."

Frances güldü. Bir hizmetçiyle hiç bu kadar samimi ve uygunsuz bir konuşma yapmamıştı ama açıklanamaz bir nedenden ötürü, bu uşakla işverenin kütüphanesinde durup annesinin kendisi için seçtiği talibi neden sevmediğini tartışmak sanki dünyanın en normal şeyiymiş gibi geliyordu. Dudağını ısırdı. "Sanırım çok nankör olduğumu düşünüyor olmalısınız."

Çenesi hafifçe yukarı kalktı. "Neden böyle düşüneyim leydim?"

İç çekti. "Çünkü Sör Reginald mükemmel bir aday, ya da annem bana öyle söylüyor. Bana ilgi gösterdiği için gurur duymalıyım.

ondan kaçmak."

Bay Lucas bakışlarını indirdi. Yüzündeki ifade artık bir eğlence ifadesi değil, daha çok... empatiye benziyordu. "Eminim bunu söylemek bana düşmez leydim. Ama şunu söyleyebilirim ki, soyadı Hristiyan isminizle aynı olan bir adamla evlenmek bana pek de iyi bir seçimmiş gibi gelmiyor." "Ben de tam olarak bunu söylüyordum," diye cevap verdi bir kahkaha daha atarak, sonunda kendisiyle aynı fikirde olan birini bulduğu için mutluydu konu. "Annem dinlemeyi reddediyor."

"Dinlemeli," diye cevap verdi. "Çeşitli sorunlara yol açabilir gibi görünüyor."

Sanki gerçek olamazmış gibi gözlerini kırıştırdı. Kendisi gibi düşünen bir erkekle hiç tanışmamıştı. Tanıştığı erkekler ya yürekte katılmadığı şeyler ya da onu aptalca sıkın şeyler söyleme eğilimindeydi. Daha önce kendisini gerçekten *güldüren* bir beyefendiyle konuştuğunu hatırlamıyordu. Bay Lucas'ın varlığında çoktan defalarca gülmüştü. Garip ama harika bir histi.

"Sana daha fazla katılamazdım." Ona belli belirsiz bir gülümseme verdi. "Ama adı farklı olsaydı bile, korkarım Sör Reginald'la ilgilenmezdim."

Boğazını temizledi ve ayaklarının üzerinde kayd. "Bu beni ilgilendirmez leydim. I-"

Oh, Tanrım. Onu rahatsız mı etmişti? Umarım etmemiştir. Ellerini önünde kavuşturdu ve derin bir nefes aldı. Nedense Bay Lucas'ın onun şımarık, nankör bir sosyete kızı olmadığını anlamasını sağlamak onun için önemliydi. "Daha iyisini yapabileceğimi düşündüğümde değil," diye ağzından kaçırdı. "Sör Reginald'ın iyi bir eş olacağına eminim. Sadece... umarım benimle olmaz."

Bay Lucas ilk kez vücudunun gevşemesine izin verdi ve gözlerinde ciddi bir bakışla ona baktı. "Her centilmen yanında sizin gibi bir hanımefendi olduğu için şanslı sayılır, Bayan Wharton."

Birkaç dakika boyunca ona baktı. Oh, Tanrım. Adam bir rüyaydı. Ne kadar da güzel bir şey söylemişti. İç çekmek istedi. Ona teşekkür etmek istedi. İkisinin de uygun olacağından emin değildi.

Yutkundu ve omuzlarını dikleştirdi. "Duygularımı takdir etmenin sizin için zor olduğunu biliyorum," diye devam etti, kendini açıklamasına devam etmeye zorlayarak. "Benim sınıfım için durum farklı."

"Nasıl yani?" Başını yana doğru eğdi. Koyu yeşil gözleri onun ruhuna bakıyor gibiydi.

Sanki açıklamaya yardımcı olacakmış gibi elini önünde birleştirdi. "Bir hizmetçi olarak, istediğin gibi evlenmene izin verilir. Çeyiz, unvan ve aile gibi aptalca şeyler hakkında endişelenmene gerek yok. Sizi temin ederim ki bunların hepsi saçmalıktan ibaret."

Kaşları havaya kalktı. Hayal mi görüyordu yoksa dudaklarında bir gülümseme mi belirmişti? "Gerçekten de leydim."

Eliyle gözlerini ovuşturdu. Aman Tanrım. Hizmet eden bir adama ayrıcalıklı hayatından şikâyet eden dünyanın en büyük ahmağı gibi konuşuyor olmalıydı. Tüm bunları söylerken ne düşünüyordu acaba? Belli ki berbat, düşüncesiz bir insandı. Bay Lucas sırtını dönüp bir daha onunla konuşmazsa onu suçlamayacaktı.

"Çok özür dilerim," diye ekledi, bakışlarını zemini kaplayan pahalı halıya dikerek. "Kulağa aptalca geldiğimin farkındayım." Başını iki yana salladı. "Gerçek şu ki, annemin benim için uygun bir koca seçimi ile benimki aynı doğrultuda değil. Ne olursa olsun, eminim bunu duymak istemezsiniz. Bugün oldukça meşgul olduğunuza şüphe yok."

Bay Lucas ceketini bıraktığı yere doğru yürüdü. Eğilip yerden aldı ve Tanrı yardımcısı olsun, kadın yol boyunca adamın pantolonunun paçalarını izledi. Yüzünü ona dönmek için geri döndü. "Tam tersine leydim. Başka birinden kaçmak için bu kadar çaba sarf eden birini daha önce hiç görmemiştim." Paltosunu geniş omuzlarının üzerine çekti. "Sormamın sakıncası yoksa, neden Sör Reginald'la evlenmek istemiyorsunuz? Hizmetçi salonundaki dedikodular onun oldukça zengin olduğu yönünde."

Frances öylesine güçlü bir şekilde başını salladı ki, saç buklelerinden birkaçı gevşedi. "Ah, çok zengin," dedi iç çekerek. "Ama ne yazık ki onu sevmiyorum."

CKAPTERE)GKT

O Kütüphanenin büyük kapılarından biri gıcırdayarak açıldı ve Lucas ile Frances bir geminin güvertesine atılan zarlar gibi dağıldılar.

Leydi Winfield çok geçmeden odaya girdi ve bakışları kızına takılana kadar etrafı taradı.

"Seni burada bulacağımı nereden bilebilirdim ki?" dedi Frances'e, sesinde bıkkın bir ton vardı.

Lucas şömineye doğru geri döndü. Yaşlı kadın onu dün akşamki yemekte tanımamış olabilirdi ama Leydi Winfield'la daha önce tanışmıştı ve dikkat çekecek bir şey yapmaya cesaret edemiyordu. Kadın kızının yanına ulaştığında o çoktan elindeki maşayla ateşe vurmaya başlamıştı bile.

Frances'in, "Bir şeye ihtiyacın var mı anne?" diye sorduğunu duydu.

"Evet, benimle gelin. Beyler birazdan gezintiden dönecekler ve bahçede bir yürüyüşe çıkarsak Sör Reginald'ın dikkatini çekebiliriz."

Lucas başını çevirdiğinde Leydi Winfield'ın çoktan kapıya doğru yürüdüğünü gördü, belli ki kızının da arkasından gelmesini bekliyordu.

"Kulağa hoş geliyor," dedi Frances abartılı bir sesle, ama bu hiç de öyle olmadığını gösteriyordu. Ona hızlıca göz kırpan Lucas'a baktı.

Frances gözlerini devirdi ve annesini odadan çıkarken takip etmeden önce Lucas'ın eğlenmesine karşılık, "Sabırsızlanıyorum," diye mırıldandı.

Lucas Frances'in gidişini izledi ve sanki hayal gücünün bir ürünüymüş gibi gözlerini kırıştırdı. Onu doğru duymuş muydu? Kadının *aşktan* bahsettiğine yemin edebilirdi. Aslında, sanki aşkı bir evlilikten daha çok önemsiyormuş gibiydi.

Kolaylık. Gerçekten mi? Yoksa sadece Sör Reginald'dan hoşlanmadığı için mi bu evliliğe karşı çıkıyordu?

Demiri bir kenara bırakan Lucas, kadının durduğu yerin yakınındaki kanepeye baktı. Mobilyanın üzerinde pembe bir şal duruyordu. Koşarak yanına gitti ve ince kumaşı parmaklarının arasında ovuşturarak dikkatlice aldı. Burnuna doğru kaldırdı. Onun gibi kokuyordu. Gözlerini kapattı. Dün sabah onunla yatak odasına girdiği ilk andan itibaren bu çiçekli kokudan etkilenmişti. Şakayıklar.

Onu bulmalı ve şalı geri vermeliydi. Nasıl ve ne zaman yapacağından emin değildi ama bir yolunu bulacaktı. Şalı tekrar şöminenin yanına taşıyarak yükselen alevlere baktı. Bayan Wharton'dan hoşlanmaya başladığına çoktan karar vermişti. Komikti, zekiydi ve belli ki hizmetçilerle nazikçe konuşmaktan çekinmiyordu. Ondan bir değil iki kez özür dilemişti.

Tüm bunlar başladığından beri ilk kez vicdanı suçluluk duygusuyla dolmaya başlamıştı. Eğer bu genç bayana karşı bir şeyler hissederse ne yapacaktı? Bu sonbaharda *Ton*'un etkinliklerinde ortaya çıkıp kendisini Kendall Kontu olarak mı tanıtacaktı? Bu, kasırgada kayıkla gitmek gibi olurdu. Kızın kollarına düşmesini beklemesi zordu. Hayır. Kendisine yalan söylediği için ona kızacaktı ve kızmakta da sonuna kadar haklıydı.

Footmen's Club deneyi çoktan karmaşık bir hal almıştı. Lanet olsun. Neden bu maskaralığın iyi bir fikir olduğunu tekrar düşünmüştü ki? Oh, evet. Ale de işin içindeydi. Şu anda tek hatırladığı buydu.

Buraya gelmeden önce hayalinde bir şekilde, kendisini sadece akıllıca bir hizmetkâr kılığına girmiş ve potansiyel olarak talip arayan genç kadınları gözlemlemekten başka bir şey yapmıyor olarak görmüştü. Planı hiçbir zaman onlarla *etkileşime* geçmek olmamıştı ve kesinlikle Bayan Wharton'la olduğu kadar değil. Gelecekte onu tanıyacağı kesindi.

Belli ki stratejisini yeterince iyi düşünmemişti. Oyunu kurtarmak için herhangi bir umudu varsa, Bayan Wharton'dan uzak durması gerekiyordu. En azından onunla bir kez daha *özel bir konuşma* yapmasını engelleyecek kadar uzakta. Gözlerini elindeki şala dikti. Arka duvarın yanındaki büyük masaya doğru yürümeden önce birkaç dakika etrafına bakındı. Alt çekmecelerden birini açtı ve şalı içine koydu. *Eğer* Bayan Wharton yarın kütüphaneye *dönerse* ve o da

onu tekrar gördüğünde, sadece şalını ona geri verecekti. Onunla uzun bir konuşma daha yapmayacaktı. Bu sadece bela aramak olurdu. İhtiyacı olan son şey belaydı.

Ayrıca potansiyel sorun konusunda Lucas bir karar vermişti. Ev partisinde geçireceği zamanı etkili bir şekilde kullanabilir ve Sör Reginald'la İstihdam Yasası hakkında özel olarak konuşmanın bir yolunu bulabilirdi. Böyle bir görüşme hiç de kolay olmayacaktı. Lucas'ın görünüşünü değiştirip bir asilzade gibi giyinmesi gerekecekti. Cübbesini ve pudralı peruğunu çıkarmalı ve Sör Reginald'ı yalnız ya da sadece erkeklerin olduğu bir ortamda bulmayı ummalıydı ki konuk listesinin kadın kısmı Kendall Kontu'nun ortaya çıkışını fark etmesin. Bu sadece, bir sürü matronsun uygun sevgililerini onun yoluna atmaya çalışırken garipliğe yol açacaktı; bundan kaçınmak, en başta bir uşak olarak maskaralığının tüm nedeni olmuştu. Aynı partide hem Kendall Kontu hem de Lucas'ın uşağı olmak son derece rahatsız edici olacaktı ama Lucas şövalyeyle konuşma fırsatını heba etmeyi reddetti. Zamanı geldiğinde detayları çözmesi gerekecekti.

Lucas'ın düşünceleri kütüphanenin kapısının tekrar açılması ve Bell'in içeri girmesiyle bölündü. Görünüşte Lucas kütüphaneye şömineye daha fazla odun atmak için gelmişti ama bu aslında bu saatte burada olup arkadaşlarıyla buluşmak için bir bahaneydi. Hepsi de hizmetçi olarak geçirecekleri ilk günü konuşmak üzere toplanmaya karar vermişti. Neyse ki arkadaşları geç kalmıştı. Bir dakika. Hayır. Bell asla geç kalmazdı. Lucas masanın üzerinde duran saate baktı. Bell tam zamanında gelmişti.

Bell'in hemen ardından Clayton içeri girdi. Vikont en neşeli ses tonuyla, "Günaydın Lucas," diye seslendi.

Lucas tıpkı Bayan Cotswold'un ona söylediği gibi topuklarını birbirine vurdu ve hemen eğildi. "Lordum."

Bu Clayton'ı bir kahkaha krizine soktu. "Aman Tanrım, dostum. Sadece biz varken bu maskaralığı sürdürmene gerek yok."

"Tam tersine," diye araya girdi Bell. "Bu evde olduğu sürece bir uşak gibi davranması gayet mantıklı. Tecrübelerime dayanarak bunun rolden role geçmekten çok daha az sorun olduğunu biliyorum. Bu kafa karıştırıcı olabilir ve hatalara neden olabilir."

"Evet, peki, bundan bahsetmişken-" Lucas, hizmetkâr kıyafetinden sıyrılıp Sör Reginald'la konuşma planını arkadaşlarına anlatmak niyetiyle söze başladı.

"İlk gecende neredeyse kovuluyormuşsun diye duydum," diye araya girdi Bell, dudaklarında hafif bir sırıtışla.

Clayton da gülümsüyordu. "Evet Lucas, kadınların elbiselerine şarap dökken bir uşağı işe alamayız."

Lucas kollarını arkasında kavuşturdu ve ayaklarını iki yana açtı. Pekâlâ. Sabahtan beri bu azarlamayı bekliyordu. "Sanırım Theodora beni işten atmadığı için minnettar olmalıyım."

Clayton güldü. "Dürüst olmak gerekirse, bütün bir akşam dayandığına inanamıyorum. Theodora'nın dün akşam yemek masasında kahkahalarla patlayarak her şeyi mahvedeceğinden oldukça emindim."

"İyi rol yaptı," diye cevap verdi Lucas. "Davranışlarımdan dolayı beni azarladı bile." Kıkırdadı.

Üç adam pencere duvarının yanında duran büyük ahşap masa ve sandalyelere doğru ilerledi. Her biri bir koltuğa oturdu. Lucas kendi koltuğuna otururken dışarıya baktı ve Frances ile annesinin sanki gerçekten bahçecilikle ilgileniyorlarmış gibi çiçekleri karıştırdıklarını gördü. Frances mutsuz görünüyordu, annesi ise boynunu bükmüş, belli ki Sör Reginald'ı arıyordu.

"Görünüşe göre ikiniz de *benim* gecemin nasıl geçtiğini biliyorsunuz, seninki nasıldı Bell?" Lucas bahçede Frances'i izlemek yerine arkadaşlarına odaklanmak için elinden geleni yaparak sordu.

"Başarılı olduğunu söyleyebilirim." Bell'in keskin buz mavisi gözleri onunkilerle buluştu. "Lord Copperpot'un üzerine hiçbir şey dökmedim."

"Valelik yaptığın adam mı?" Lucas sordu.

Bell başını sallayarak cevap verdi. "Şimdiye kadar oldukça ikna edici olduğuma inanıyorum. En azından bir kişi hariç herkesi."

"Oh, söyle bakalım, kim olabilir bu?" Clayton öne doğru eğildi ve kaşlarını salladı.

Bell, "Sadece şimdiye kadar karşılaştığım en sinir bozucu hizmetçi kadın," diye cevap verdi.

Lucas kaşlarını kaldırdı. "Bir hanımefendinin hizmetçisi mi dedin?"

Bell kaşlarını çatarak, "Evet, beni çok uğraştırdı," diye cevap verdi. "Tanıdığım en güvensiz herif o ve Tanrı aşkına ben bir casusum."

"Senin bir uşak olduğuna inanmıyor mu Bell?" Clayton kıkırdayarak sordu.

Bell gözlerini devirdi. "Bırakın uşağı, erkek olduğuma bile inandığını sanmıyorum."

"Onu suçlayamazsın, değil mi? Sanki rol yapmıyormuşsun gibi," diye ekledi Lucas.

Bell bir dirseğini masaya dayadı ve kaşlarını çattı. "Ne olursa olsun, benden bu kadar çabuk hoşlanmayan birini daha önce hiç tanımamıştım."

"İncinmiş hissediyor musun Bell?" Clayton ona köpek yavrusu gözleriyle bakarak sordu. "Pek sayılmaz," diye alay etti Bell.

"Bizimkilerden biri mi?" Clayton sonra sordu.

"Hayır," diye yanıtladı Bell, "görünüşe göre Leydi Copperpot'la birlikte gelmiş. Kızının hizmetçisi."

Clayton omuz silkti. "O zaman onun davranışları konusunda bir şey yapamam, tabii Leydi Copperpot'la konuşmamı istemezseniz."

"Hayır. O kadar ciddi bir şey değil. O sadece bir baş belası. Onunla başa çıkabileceğimden tamamen eminim." Bell başını salladı. "Bu arada Lucas, eş arayışın nasıl gidiyor? Hiç umut var mı?"

Lucas, Bayan Wharton'dan bahsetmek için ağzını açtığı anda Bell devam etti. "Hiçbiri hakkında fazla araştırma yapacak vaktim olmadı ama uzak durmanız gereken genç bir kadın tanıyorum."

"Kim o?" Lucas sordu. "Bir

Bayan Frances Wharton."

Lucas ağzını kapattı. "Neden?"

"Dün akşam yemekte bir büyücü gibi davranan o değil miydi?" Clayton sordu. "Hizmetçilere bağırarak genç bir hanım aradığın eş tipi değil Lucas. Ayrıca babasının yoksul olduğunu duydum. Çeyiz falan yok."

Lucas boğazını temizledi ve konuyu değiştirmek için çaresizce kapıya doğru baktı. "Worth'u tutan ne? İkinizden biri geceyi atlatıp *atlatamadığını* öğrendi mi?"

"Worth'u bilirsin," diye yanıtladı Clayton. "O her zaman en son giriş yapan kişidir."

Worthington Dükü, sanki arkadaşlarının sözleriyle çağrılmış gibi, salına salına odaya girdi. Dördünün yalnız olduğundan emin olmak için etrafına bir göz attıktan sonra gür bir sesle, "Biri sağdıç mı çağırdı?" dedi.

Worth masada onlara katılırken Clayton, "Biz de tam senden bahsediyorduk," dedi.

Worth sırtarak, "Merak etmeyin beyler," diye cevap verdi. "Ben hâlâ oyunun içindeyim. Kimliğim henüz açığa çıkmadı." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu.

ve hepsine kendini beğenmiş bir gülümseme verdi.

Clayton iç çekti. "Patladı. Yüz pound gitti." Worth kara kaşlarını kaldırdı. "Ne demek istiyorsun?"

Clayton ceketinin iç cebinden bir çanta çıkardı, bir avuç dolusu banknot çıkardı ve Bell'e doğru fırlattı. "Bell'le ilk geceye dayanamayacağına dair bir iddiaya girdik."

Worth kirpiklerini dramatik bir şekilde Clayton'a doğru kırıştırarak, "Bana olan inançsızlığınız beni incitti," diye cevap verdi. "Ve bana inandığın için teşekkür ederim Bell," dedi parayı cebine koyan ve Worth'a doğru başını eğen markize.

"Sanırım henüz hiçbir sosyetik kız ahıra gelmedi, Worth," dedi Lucas gülerek.

"Bir," diye cevapladı Worth. Sesindeki düşünceli ton Lucas'ın ona iki kez bakmasına neden oldu.

"Gerçekten mi?" Bell sordu, sesi açıkça ilgilenen bir tona bürünmüştü. "Kim?"

Worth sandalyesinde arkasına yaslandı, iki ayağının üzerinde dengede duruyordu, kolları iki yanında sallanıyordu. "Oh, sadece bir Leydi Julianna Montgomery."

Bell'in gözleri büyüdü ve ıslık çaldı. "Leydi Julianna Montgomery mi?" diye yankılandı. "İki yıl önce terk ettiğiniz genç bayan mı?"

CK APTERN)NE

Frances kendi kendine, ertesi sabah kütüphaneye tekrar gittiğinde Bay Lucas'ı görmeyi *gerçekten* ummadığını söyledi. Ama ertesi sabah tekrar kütüphaneye gittiğinde Bay Lucas'ı göreceğini kapıyı açtı ve odayı boş buldu. Hizmetçilerin görevleri planlanmıştı, değil mi? Bugün yine ateş için daha fazla odunla döneceğini beklemekle aptallık mı etmişti?

Bay Lucas odaya girerse gerçekten meşgulmüş gibi görünmek niyetiyle hukuk kitaplarının bulunduğu köşeye *doğru* aceleyle ilerledi. Beş dakika boyunca ondan hiçbir iz bulamayınca kendini kederli bir şekilde büyük ciltlere bakarken buldu ve ne aradığını tamamen unuttu.

Birkaç dakika sonra kapı açılıp Bay Lucas kolları küçük tahta parçalarıyla dolu halde içeri girdiğinde kalbi göğsünde öyle bir çarptı ki canı acıdı.

Hızla arkasına döndü, gül rengi etekleri ayak bileklerine doğru savruldu. "Günaydın," diye seslendi, sesinin yüksekliğinden hemen pişmanlık duydu.

Annesi gürültü yaptığı için onu sürekli azarlıyordu ama Bay Lucas buna aldırıyor gibiydi. Yüzünü geniş bir gülümseme kaplamıştı. Verdiği cevap da aynı derecede coşkuluydu. "Tekrar buraya gelip gelmeyeceğinizi merak ediyordum leydim."

Eteklerini kaldırdı ve ona doğru ilerledi. "Hayal kırıklığına mı uğradın? Yoksa memnun mu?" Bunu söylemek çok çapkınca bir şeydi ama kendini tutamadı.

"Memnun oldum. Kesinlikle memnun oldum." Şömineye doğru ilerleyip kütükleri yere bırakmadan önce başını ona doğru eğdi.

Paltosunu çıkarıp dün yaptığı gibi odunları ateşin üzerine atarken, birkaç adım ötede durarak ona katıldı. İç çekti. Bunu bütün gün izleyebilirdi.

Bay Lucas ona dönüp bakmadan, "Umarım dün gece daha rahat bir akşam yemeği yemişsinizdir," dedi. "Bir şekilde Sör Reginald'a yakın bir yere oturtulmadığınızı fark ettim."

"Bu bir tesadüf değildi," diye gülerek cevap verdi. "Dün öğleden sonra Leydi Clayton ile çay içtim ve ona durumumu anlattım."

"Theo ile konuştunuz... Leydi Clayton?" Bay Lucas boğazını temizledi.

Frances gözlerini ona dikti. Leydi Clayton'a neredeyse Hristiyan ismiyle mi hitap edecekti? Bu çok tuhaftı. "Evet, çay içtik ve hoş bir sohbet ettik. Dün gece beni başka bir yere oturtmayı kabul etti. Bana sempati duyuyor, sevgili bayan. Meğer ailesi onun da sevmediği bir adamla evlenmesini istemiş."

Bay Lucas ona baktı ve başını salladı. "Evet. Eğer Lord Clayton'ın atını izlerken bacağını kırmasaydı, işler onun için çok daha farklı gelişebilirdi."

Frances yine Bay Lucas'a baktı. Bu da tuhaftı. Efendilerinin özel hayatları hakkında nasıl bu kadar çok şey biliyordu? Ve bir atı gözetlemek de neyin nesiydi?

"Ya da... ben öyle duydum. Hizmetkârların salonunda," diye bitirdi ve dikkatini kütüklere ve şömineye geri verdi.

Oh, işte böyle. Şimdi anlaşıldı. Boş dedikodular duymuştu. Mantıklı geliyordu. Birçok hizmetçi patronları hakkında dedikodu yapmayı severdi.

Frances iç çekti. "Evet, Leydi Clayton bana acıdı ve dün gece beni başka bir yere oturttu, ama annem bu konuda neredeyse küplere biniyordu, bu yüzden eminim Leydi Clayton'dan bu akşam durumu düzeltilmesini istemiştir. Korkarım yine onun yanında oturacağım. Ama merak etmeyin, bu kez üzerime şarap dökmeyeceğime söz veriyorum."

Bay Lucas yüzünü ona çevirdi, yüzünde mutsuz bir ifade vardı. "Size hayal kırıklığına uğradığımı söylesem bana inanır mısınız?"

Güldü. "Üzerime şarap dökmek istiyorsun, değil mi?"

Bay Lucas omuz silkti. "İnsanları tek tek dolaşıp daha fazla kaz isteyip istemediklerini sormaktan daha heyecanlı bir akşam oluyor."

Frances yine güldü. "Hangimizi daha sıkıcı bir akşam bekliyor emin değilim. En sıkıcı insan grubuyla havadan sudan konuşmanın nasıl bir şey olduğunu biliyor musun?"

Bay Lucas'ın kahkahası odanın içinde yankılandı. "Hepsi o kadar kötü mü o zaman?"

"Kendimi yanında otururken bulduklarım, evet. Dün gece Leydi Rosalind Cranberry'nin yanına oturdum ve tek konuşmak istediği saç fiyonkları için yeni satın aldığı kumaştı. Fiyonklar. Saç için. Hayal edebiliyor musunuz?"

Bay Lucas başını salladı. "Pekâlâ. Kabul ediyorum. Bu kulağa hiç de ilginç gelmiyor."

"Öyle değil. Sizi temin ederim." Frances iç çekti.

"Burada hoşlandığınız bir beyefendi yok mu?" diye sordu sonra, ayağa kalkıp ellerinin tozunu alırken.

Frances'in yanakları yandı. "Şey, ben-" Ne kadar umutsuzca düşünürse düşünsün, 'sen' kelimesini tam olarak söyleyemiyordu. Birçok nedenden dolayı uygunsuzdu.

Bay Lucas boğazını temizledi. "Daha dün aşktan söz etmişsiniz. Bu evlenmeden önce aşkı bulmayı beklediğiniz anlamına mı geliyor?"

"Eğer evlenirsem," diye cevap verdi hüzünlü bir iç çekişle. "Evet, sanırım aşkın evliliğin vazgeçilmez bir parçası olduğuna inanacak kadar safım."

Bay Lucas paltosunu tekrar topladı ve omuzlarına çekti. Tek hayal kırıklığı adamın ters yöne bakmıyor olmasından kaynaklanıyordu. Adamın arkası sanki taştan oyulmuş gibi görünüyordu. "Pardon, o da neydi?" Kahretsin. Az önce tamamen kaçırdığı bir şey söylemişti.

"Açık sözlülüğümü bağışlayın leydim, sizin konumunuzdaki bir hanımefendiden böyle bir şey duymanın nadir olduğunu söylemeliyim."

"Makamım mı?" diye tekrarladı. "Yani tüm Kaliteli hanımların para ya da statü için evlenmek istediğine mi inanıyorsunuz?"

Adamın yüzünü tuhaf bir ifade kaplamıştı ve bu ifade ona tam olarak böyle düşündüğünü söylüyordu. "Özür dilerim leydim, ben-"

Frances onun özrünü elinin tersiyle itti. "Sorun değil," dedi gülümseyerek. "Birbirimize karşı dürüst olmamamız için hiçbir neden yok Bay Lucas. Örneğin, seçim özgürlüğünüzü kısıkanıyorum."

Şaşıрма sırası ondaydı. "Özgürlük mü leydim?" Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ve başını yana eğdi. Bu şekilde dayanılmaz derecede yakışıklı görünüyordu ve kullandığı sabun her neyse başını döndürüyordu. Boynuna doğru eğilip onu koklamak istedi.

"Kulağa tuhaf geldiğini biliyorum ama en azından evlenme özgürlüğüne sahipsiniz. Hizmetkârların istedikleri kişiyle evlenmelerine izin verilir.

Kimi *severlerse*."

"Ah," dedi adam. Kadın, adamın yakışıklı yüz hatlarında bir parça hayal kırıklığı olduğunu düşündü. "Anlıyorum. Sör Reginald'dan başka birine aşıksın."

Gülmesine engel olamadı. "Hayır." Hâlâ gülümseyerek başını salladı. "Hayır, değilim. Ama Sör Reginald'a aşık değilim." Omuz silkti. "Gerçek şu ki evlilikle pek de ilgilenmiyorum."

Gözlerini kırıştırdı. "Herhangi birine mi?"

"Bu doğru." Serseri buklelerden birini kulağının arkasına itti.

"Ya aşık olursan?" Bay Lucas onun yüzünü dikkatle inceleyerek sordu.

O da buna güldü. "Sanırım bunun olacağına dair şüphelerim olduğunu söyleyebilirsiniz."

Onun yüzünü incelemeye devam etti. "Nedenmiş o?"

"Annem bu yıl beni *ton* beyefendilerinin çoğunun önüne çıkardı ve hepsi de hayal edebileceğin en sıkıcı, en fazla yetiştirilmiş doldurulmuş gömlekler." Gözlerini devirdi.

Başını diğer tarafa doğru eğdi. Yine o önlenemez sırıtışı vardı. "Hepsi mi?"

"Evet." Bir elini havada salladı. "Tanıştıklarımın hepsi kendini beğenmiş at kışları. Ama en kötü yanı bu değil."

Gözleri büyüdü ve ona doğru eğildi, açıkça ilgileniyordu. "En kötü kısmı ne?"

"En kötüsü de sanki benimle konuşmaya tenezzül ederlerse ayaklarına kapanacakmışım gibi davranmaları. Sanki unvan sahibi bir beyefendiden göreceğim en ufak bir ilgi bile hepsinin gözünde bayılmama neden olacakmış gibi."

Sanki gülmek için savaşıyormuş gibi görünüyordu. "Bir unvan seni bayıltmıyor mu?"

Bir kez daha gözlerini devirdi. "Ondan çok uzak."

"Anlıyorum. Peki ya uşaklar?" Ona göz kırptı.

Gözleri irileşti ve yumruklarını kalçalarına indirdi. "Neden, Bay Lucas, benimle *flört* mü ediyorsunuz?"

Bir adım daha yaklaştı ve o yoğun yeşil gözleriyle ona baktı. "Elbette hayır, Bayan Wharton. *Bu* uygunsuz olurdu."

Kendini yelpazelemek istedi. Ona doğru bir adım daha atmak ve ona dokunmak istedi. Onun kendisini öpmesini istedi. Orada durup onu izledi, sonsuz saniyeler gibi görünen bir süre boyunca yüzüne baktı.

geri çekildi, aralarındaki gergin havayı dağıtmak istercesine başını salladı ve "Sör Reginald'ın sizin gözünüzde onu kurtaracak hiçbir şeyi yok mu?" diye sordu.

Nefesini tekrar düzene sokmaya çalışarak yanağına vurdu ve bir süre düşündü. "Onu o iğrenç İstihdam Yasası'nı reddetmeye ikna edemezsem olmaz."

CKAPTER TEN

Lucas kütüphaneden dışarı çıktı. Patlama ve lanet. Tanrı aşkına neler oluyordu? Bayan Frances Wharton'la işler iyi gitmiyordu. Sadece arkadaşları değil

Clayton ve Bell'in dün söylediklerine bakılırsa, o da İş Yasası'na karşı çıkıyordu. Evlilikle ilgilenmediğini belirtmesi de cabasıydı. Kendini bu duruma nasıl sokmuştu?

Lucas evlilikle ilgilenmeyen Quality'den genç bir kadınla hiç karşılaşmamıştı. Belki anneleri *daha* ilgiliydi ama genç hanımların hepsi de kesinlikle öyle görünüyordu. Lucas gerçekten de gerçek aşka inanan ama evliliğe ilgi duymayan bir kadın bulmayı başarmış mıydı? Hiç fikrini değiştirecek miydi? Değiştirmesini istiyor muydu? Üstelik daha az önce beyefendilere karşı ne kadar ilgisiz olduğu hakkında bir söylev vermişti. Onun huzurunda kendini kont ilan ederek onu kazanabileceğine pek inanmıyordu.

Ve İstihdam Yasası. Yasayı umursayan tek kadını bulmayı nasıl başarmıştı? Ve o da tesadüfen konunun kendisiyle *zıt tarafında* yer alıyordu? Daha iyisini bilmeseydi, arkadaşlarının ona oyun oynadığını düşünecekti. Ev partisinde ilgilendiği tek kadını, kardeşinin faturasının 'iğrenç' olduğunu söylemeye kadar götürmüşlerdi. Ama bu, arkadaşlarının aklına bile gelmeyecek kadar gülünçtü. Hayır. Lucas bu maskaralığın bir parçası olmayı kabul ettiği anda bu deliliği kendi başına getirmişti ve bundan sonraki her gülünç anı hak etmişti.

Ama hiç hesaba katmadığı tek şey suçluluk duygusuydu. Giderek artan suçluluk duygusu. Bayan Wharton'la her konuştuğunda, yalanlarının içine daha da gömülüyordu. Dün kendine onunla bir daha konuşmayacağını söylemişti. Bugün yine kütüphaneye gelse bile kibar ve düzgün davranacağına, şalını geri vereceğine ve hemen odadan çıkacağına dair kendine söz vermişti. Bunların hiçbiri gerçekleşmedi. Bunun yerine, onu tekrar gördüğüne gülünç derecede sevinmiş ve hemen onunla uzun bir sohbete daha başlamıştı. En hafif tabirle kötü bir iş yapmıştı.

Şalını geri vermeyi bile unutmayı başarmıştı. Ya da belki de bunu yapmayı hatırlamamayı seçmişti. Tam bir aptaldı. Elbette yapılacak en doğru şey, onunla olan tüm ilişkisini derhal kesmek ve kendini bu ev partisinden uzaklaştırmak olurdu. Ama bu düşünceyi aklından geçirirken bile iki nedenden ötürü bunu yapmayacağını biliyordu; birincisi, Sör Reginald'la İstihdam Yasası hakkında konuşma fırsatını kaçırmak istemiyordu ve ikincisi, şimdi Bayan Wharton'dan yasaya karşı argümanlarını açıklamasını gerçekten istiyordu.

Şüphesiz Bayan Wharton yasa hakkında yanlış söylentiler duymuştu. Yasaya karşı duruşunu başka ne açıklayabilirdi ki? Yasa tasarısındaki düzenlemeler insanlara yardım etmek, büyük mülkleri yönetmek ve onlar için çalışan insanları istihdam etmek zorunda olan çalışkan beylere yardımcı *olmak* içindi. Tasarı geçmezse kendisi ve Frances'in babası gibi adamlar yeni kiracıları geri çevirmek zorunda kalacaklardı. Bunu kim ister ki?

Lucas, Bayan Wharton'ın ayrıntıları anlamadığından emindi. Belki de onu dinledikten sonra bunu ona mantıklı bir şekilde açıklayabilirdi. Evet, yapacağı şey tam olarak buydu. Suçluluk duygusuna ve bu maskaralığa devam etmenin kendi sefaletiyle sonuçlanacağından emin olmasına rağmen Lucas kendini Bayan Wharton'la bir sonraki buluşmasını dört gözle beklerken buldu. Ondan uzak durmaya çalışmak için artık çok geçti. Onu Londra'da tanıyacak kadar görmüş ve onunla konuşmuştu. Yarın sabah kütüphanenin şöminesi için daha fazla odun getirecek ve sonra ne olacağını görecekti.

Ama önce arkadaşlarıyla konuşması *gerekiyordu*. Sör Reginald ile yapacağı görüşme için onların yardımına ihtiyacı vardı. Dün, Worth eski nişanlısının kendisini ahırda bulduğunu açıkladıktan hemen sonra kütüphaneye giren bir misafir tarafından bölünmüşlerdi. Dört adam, ev sahibinin ve rastgele üç hizmetkârın kütüphanede birlikte oturması son derece normalmiş gibi görünmek için çabalamak zorunda kalmıştı. Clayton ayağa kalktı ve

emirler vermeye başlamış, diğer üçü ise farklı yönlerle dağılmıştı. Dün gece Clayton buluşma yerlerinin alt kattaki hizmetkârlar salonunda bir depo olarak değiştirilmesi için haber gönderdi. Orada daha fazla mahremiyetleri olacak ve daha az rahatsız edilme ihtimalleri olacaktı.

Lucas hizmetçilerin merdivenlerini ikişer ikişer inerek bodruma indi. Bu sabah Bayan Wharton'la o kadar uzun süre konuşmuştu ki bugün geç kalan o olmuştu. O içeri girdiğinde üç arkadaşı çoktan küçük depodaydı.

"Bugün uşaklık işleriyle mi meşgulsün *Lucas*?" Bell sarışın kaşlarından birini kaldırarak sordu.

Bell en sağ köşede diğerlerinin karşısında durmuş, bir omzunu duvara yaslamış, kollarını göğsünde kavuşturmuştu. Worth sol duvarda bir fiçinin üzerine oturmuş tek ayağını zıplatırken Clayton kapının yanında durmuş, sırtını duvara dayamıştı. Vikont, Lucas içeri girer gizli kapıyı kapattı ve odanın ortasındaki küçük masaya oturdu.

"Onun gibi bir şey," diye mırıldandı Lucas, Clayton'ın karşısındaki koltuğa kayarak.

"Konukların bildiği kadarıyla herkes hâlâ hizmetkâr mı?" Bell daha sonra sordu. "Ben öyleyim."

"Ben de öyle," dedi Lucas başını sallayarak ama daha fazlasını söylemekten kaçındı.

"Hâlâ öyleyim," diye açıkladı Worth. "Leydi Julianna hariç, o şirret kadın."

"Evet," dedi Bell, öne doğru bir adım atarak. "Orada tam olarak ne oldu Worth? Hiç söylemedin."

Worth inledi ve gözlerini ovuşturdu. "Dünyadaki onca ev partisi varken neden Leydi Julianna Montgomery *bunu* seçmek zorunda kaldı? Ve bu arada Clayton, onu buraya davet ettiğin için senden hiç memnun değilim. Daha iyi bilmesem, şansımı sabote etmeye çalıştığını söyledim."

Clayton sandalyesinde arkasına yaslanarak, "Tam tersine, benim bununla hiçbir ilgim yok," diye cevap verdi. "Dün gece Theodora'ya sordum. Bana Leydi Julianna'nın annesi ve kız kardeşinin davet edildiğini ve son dakikada Leydi Julianna'nın da onlara eşlik edeceğini bildirdiklerini söyledi. Onlara yazıp gelmemelerini istemek için artık çok geçti. Ayrıca, zavallı Theodora nasıl bir mazeret gösterebilirdi ki?"

"Evet, Julianna'nın yolda olduğunu *bana* haber vermiş olabilir. Atları çok sever. Ortadan kaybolabilirdim."

Clayton gülerek, "Bir sağdıcin ahırda ortalıkta görünmemesi pek iyi bir davranış sayılmaz," diye cevap verdi. "Ayrıca Theodora, Leydi Julianna'yla olan geçmişinizi tamamen unutmuştu ve bana kızın geleceğini söylememişti. Dün bahsettiğinizde ilk kez duymuş oldum."

"Ne olursa olsun," diye araya girdi Bell. "Seni gördüğünde neler olduğunu anlat Worth."

"Evet," diye ekledi Lucas öne doğru eğilip dirseğini masaya dayayarak. "Seni tanımış olmalı."

"Elbette beni tanıdı," diye açıkladı Worth, botunu yukarı çekerek. "Kör değil ki. Unutulacak biri olmadığımın bahsetmiyorum bile." Arkasına yaslandı ve hepsine hınzırca sırıttı.

Bell gözlerini devirdi. "Devam et, ne oldu?"

Worth'un gülümsemesi azalmadı. "Onu alarm çalmadan benimle gezmeye ikna etmeyi başardım."

"Peki sonra ne oldu?" Lucas, Worth'u daha fazla görebilmek için sandalyesinde dönerek sordu. Worth'un Leydi Julianna'yla olan geçmişine dair hatırladıkları, gazetelerde çıkan bazı dedikodulardan ve Worth'un bir kurşundan kurtulduğunu söylemesinden ibaretti. Lucas'ın bildiği kadarıyla aslında hiç *nişanlanmamışlardı*.

Worth ellerini ceketinin her iki koluna indirerek, "Çenesini kapalı tutması için onu ikna etmeyi başardım diyelim," diye cevap verdi.

"Nasıl?" Bell keskin, kısık gözleriyle Worth'un yüzünü tarayarak sordu.

Worth boğazını temizledi. "Benim cazibem mi?"

Bell kaşlarını kaldırdı. "Gerçekten mi?"

"Pekâlâ. Söylememeyi tercih ederim," diye yanıtladı Worth.

"Bunu bize yapamazsın Worth," dedi Lucas inleyerek.

"Yapabilirim ve yapacağım," diye karşılık verdi Worth. "Hepimiz bunun hakkında konuştuk. Bir ya da iki kişinin kim olduğumuzu bilmesi gayet kabul edilebilir. Partinin *geri kalanı* bilmemeli."

Clayton başını sallayarak, "Katılıyorum," dedi. "Leydi Julianna bunu kendine sakladığı sürece, sanırım hâlâ resmi olarak oyunun içindesiniz."

"Teşekkür ederim." Worth başını ev sahibine doğru eğdi ve diğer iki adama kendini beğenmiş bir gülümseme verdi.

Bell ıslık çalarak, "Onu sessiz kalmaya ikna etmek için neler yapmak zorunda kaldığını tahmin edebiliyorum," dedi. "Hafızam beni yanıltmıyorsa, en son konuştuğunuzda onun gözünde *istenmeyen kişiydin*."

Worth, "*Yazmak* daha kesin," diye cevap verdi, "ve ne kadar zorlarsan zorla söyletemezsin, yine de ince çabalarını takdir ediyorum Bell. Ve için

Kayıtlara *geçsin*, *istenmeyen* kişi tamamen karşılıklıydı. Şimdi daha hoş şeylerden bahsedelim, olur mu? Herhangi bir eş beklentin var mı Kendall?" Dük Lucas'a göz kırptı.

Lucas kravatını çekiştirdi ve burnunu kıvırdı. Söyleyecek ne vardı ki? Dudaklarından dökülen ilk kelime "Hayır," oldu. Frances Wharton kesinlikle ilgisini çekmişti ama şu anda onunla *evlenmeye* hazır değildi ve hem kendisi hem de ailesi hakkında onu kötü bir seçim yapan bazı şeyler vardı. Yine de arkadaşlarıyla konuşmak istediği bir şey vardı. "Müstakbel gelinimi henüz bulamadım ama bir konuda yardımınıza ihtiyacım var."

"Evet?" Clayton öne doğru eğilerek sordu.

Lucas boğazını temizledi. "Sör Reginald Francis burada olduğuna göre-

" "Sör Reginald?" Bell araya girdi. "Onu görmedim. Ne yapıyor?

Burada mı?"

"Bu benim de cevabını bilmek istediğim bir soru." Lucas sandalyesinde arkasına yaslandı, kollarını göğsünde kavuşturdu ve doğrudan Clayton'a baktı.

Clayton çenesini kaldırarak, "Elimde değildi," diye cevap verdi. "Sör Reginald'ı her zaman davet ederim. Prens'le arası çok iyidir. Onların kötü tarafına düşmek istemem."

"Ama akşam yemeğinde ona hizmet etmek zorunda kalmadan önce beni uyarabilirdin," diye cevap verdi Lucas.

Worth ıslık çaldı. "*Bu* da bir şeydir herhalde."

Clayton yüzünü buruşturarak, "Kabul ediyorum," dedi, "Theodora ve ben Bell'in teorisinin doğru olup olmadığını görmek istedik. Bir hizmetçi gibi giyindiğinde *gerçekten* gözden kaçır mıydın, Kendall? Ve öyleydin de. Sör Reginald sana hiç bakmadı bile. Tanrım, inanılmazdı." Clayton elini dizine vurdu.

Bell onun kolunu çekiştirdi. "Sana söylemiştim."

"Gerçekten de öyle," diye cevap verdi Lucas. "Ama ya Sör Reginald bana baksaydı?"

"O zaman bahsi ilk gece kaybederdin ihtiyar," dedi Worth, fıçıdan atlayıp Lucas'ın sırtına bir tokat atarak. "Bütün oyun bu."

"Sanırım senin Leydi Julianna'ya yaptığın gibi onu bundan vazgeçirme şansım olabilirdi," diye cevap verdi Lucas.

"İyi bir girişim," diye yanıtladı Worth, "ama yine de ona ne söylediğimi size anlatmayı reddediyorum."

Lucas omuz silkti.

Bell başını sallayarak, "Demek Sör Reginald o kadar palavracının teki ki, ona yemek servisi yaptığını bile fark etmedi, Kendall," diye devam etti.

Clayton, "Kendall müstakbel nişanlısının üzerine şarap döktüğünde onu fark etmedi bile," diye ekledi.

"Kimin müstakbel nişanlısı?" Worth kaşlarını çatarak sordu.

"Sör Reginald'ın," diye yanıtladı Clayton. "Görünüşe göre gözünü Bayan Wharton'a dikmiş."

"Bayan Wharton?" Bell yankıladı. "Cadı mı?"

"Burada başka bir termagant daha mı var?" diye sordu Worth. "Bu partide sadece Leydi Julianna'nın olduğunu sanıyordum."

"Bayan Wharton laf ebesi değil," diye ağzından kaçırıldı Lucas. "Sadece Sör Reginald'ı vazgeçirmeye çalışıyordu ve ben kendi adıma onu suçlayamam."

Arkadaşlarının hepsinin kafası ona bakmak için döndü. Yüzlerindeki ifadeye bakılırsa az önce iki kafasının çıktığını da ilan edebilirdi. Bu Lucas'a Meraklı Keçi'de bu çılgınca komployu kurdukları geceyi hatırlattı.

Clayton boğazını temizledi. "Sanırım hepimiz adına konuşuyorum, *bunu* tam olarak nereden biliyorsun Kendall?"

Lucas dudaklarını birbirine bastırırken hızlıca birkaç cevap düşünüp bir kenara attı. İşte şimdi yapacağını yapmıştı. Bayan Wharton'ın iki gece önce akşam yemeğinde bir hizmetçiye laf atıyormuş gibi yaptığını nasıl öğrendiğini açıklamanın zarif bir yolu yoktu.

"Daha sonra bayanla konuştum. O... özür diledi," diye teklif etti. "Özür mü diledi?" Clayton'ın yüzündeki ifade tam bir şok ifadesiydi. "Sen Yani seni mi aradı?"

Lucas başıyla onayladı. "Evet, yemekten sonra mutfağa geldi ve hepimizden özür diledi."

"Ama Sör Reginald'ı caydırmaya çalıştığını nereden biliyorsunuz?" Bell bastırdı.

Lucas boyun örtüsünü tekrar çekiştirdi. Tanrım, bu iş her an daha da karmaşık bir hal alıyordu. "Bana söyledi."

"Ne?" Worth neredeyse bağıırıyordu. "Hanımefendi gerçekten de Sör Reginald'ın takım elbisesiyle ilgilenmediğini mi *söyledi*?"

"Doğru," diye yanıtladı Lucas. Artık çok geçti. Bu yola girmişti ve sonuna kadar gitmesi gerekiyordu.

"Ama o hala düşünüyor sen a Uşak, Doğru mu?" Bell kaşlarını çatarak açıkladı.

"Doğru," diye yanıtladı Lucas.

Clayton başını salladı. "Neden bu kız onun evlenme teklifini geri çevirsin ki? Çeyizi yok ve Sör Reginald ilgilenen tek kişi gibi görünüyor."

Bu Lucas'ın cevaplamaya niyetli olduğu bir şey değildi. "Her ne olursa olsun, bana kendisi söyledi."

"Yemek odasında sana bağırdığı için senden özür dilediği zaman mı?" Bell sordu.

Lucas başıyla onayladı. "Bu doğru."

"Ben hala onun bir *uşağa* nasıl olup da Bir beyefendinin takım elbisesiyle ilgilenmediğini söyledi," diye dürttü Worth.

Lucas derin bir nefes aldı. Pekâlâ. En azından bunu söyleyebilirdi. "Biz... arkadaş olduk. Sabahları onu kütüphanede görüyorum."

Üç adamın da kaşları yukarı kalktı.

Worth önce sesini buldu. "Bir hanımefendi bir *uşakla* arkadaş mı oluyor?" Worth neredeyse homurdanıyordu. "Bu mükemmel değil mi?"

"Mükemmel değil, berbat," diye mırıldandı Lucas.

Worth, "Neden? Hizmetçilere iyi davranacak bir kadın aradığınızı sanıyordum," diye devam etti.

Lucas başını iki yana salladı. "Öyleydim ama şimdi gerçekten birkaç kez konuştuk, nasıl olur da onunla Lord Kendall olarak tanışabilirim? Beni tanıyacaktır."

"Oh, anlıyorum. Bu bir sorun yaratıyor, değil mi?" Clayton bir parmağını üst dudağına bastırarak konuştu.

"Bence bu başka bir günün sorunu," diye ekledi Bell, alt dudağını çekiştirerek. "Ben olsam şimdi endişelenmezdim, Kendall. Bu tür şeylerin kendi çözüm yolları vardır."

"Bunu bilmiyorum," diye cevapladı Lucas, "ama bu konuyu tartışmayı kesinlikle bırakmak istediğimi biliyorum." Sıcak peruğunu çıkardı ve bir elini saçlarında gezdirdi. "Şimdi, başka bir şey hakkında konuşabilir miyiz?"

"Evet, ne hakkında konuşmak istersin Kendall?" Clayton oyunbazca cevap verdi.

Lucas sandalyesine geri oturdu. "Bir konuda yardımınıza ihtiyacım olacak, hepinizin."

"Nedir o?" Clayton tekrar öne doğru eğilerek ve oldukça ilgili görünerek sordu.

"Sör Reginald ile özel olarak konuşmam gerekiyor ve bunu yaparken de Kendall Kontu olarak konuşmam gerekiyor."

Clayton homurdandı. "Ne yani, bir odada uşak Lucas, diğerinde kont Lord Kendall gibi davranarak odalar arasında gidip gelmeye mi niyetlisin?"

Lucas elinin tersiyle alnını ovuşturdu. "Onun gibi bir şey."

Clayton gülerek ve elini masaya vurarak, "Sabırsızlanıyorum," diye cevap verdi. "Yemekler arasında kıyafetlerini ne kadar çabuk değiştirebiliyorsun?" Worth'un kahkaha tufanı küçük odanın duvarlarında yankılandı. "Evet ve unutma, eğer Kendall Kontu olarak ortaya çıkarsan oyun kaybedilir."

"

Clayton, "Ya da kont kılığındayken yanlışlıkla Sör Reginald'ın şarabını dökmek," diye ekledi.

Bell sırtını tamamen duvara yaslamak için döndü ve derin bir nefes verdi. "Oh, Kendall, işleri nasıl karmaşık hale getireceğini iyi biliyorsun."

CKAPTERELEVEN

TErtesi sabah Frances misafir yatak odasındaki aynalı tuvalet masasının önündeki püsküllü taburede güçlükle oturabiliyordu. Albina onun saçlarını sıcak ma ayla kıvırmakla meşguldü. Hizmetçi Frances'in yanaklarına hafif bir g l rengi ruj sürmeyi yeni bitirmi ti. Ayrıca her iki kulağının arkasına da en sevdiğı  akayık kokulu parf mden sıkı tı. Ortasında uçuşan kelebekler, kendisini kütüphaneye gitmek için sade sarı bir elbise giymekten çok bir baloya hazırlanıyormuş gibi hissetmesine neden oldu.

Ama Bay Lucas bugün yine kütüphanede olacaktı. Bundan emindi. Tıpkı onunla tekrar vakit geçirmeyi dört gözle beklediğı gerçeğinden emin olduğı gibi. Bu hiç mantıklı değıldi. Sanki onunla bir geleceğı olabilirmiş gibi. İstese bile. Ailesi buna asla izin vermezdi. Hem zaten evliliğı karşı olan hep o değıl miydi? Bay Lucas'la evlenmek istediğinden *değıl*. Adamlar daha yeni tanışmıştı. Tanrım, hayır. Ama kesinlikle yakışıklı, komik, çekici ve-

"Ah!"

" z r dilerim hanımefendi. Bir kazaydı," dedi Albina yüzünü buru turarak ve burnunu kıvırarak.

Frances sağı yanağını ovu turdu, Albina'nın az önce yanlışlıkla sıcak ma ayla vurduğı yanağını.

Frances aynada hizmetçinin bakışlarıyla kar ıla tı. Albina'nın gözleri endişeyle irile mişti. "Lütfen annenize söylemeyin, Bayan Frances. Benden hoşnut olmayacağı kesin."

Frances yanağını ovmayı bıraktı ve hizmetçiye cesaretlendirici bir gülümseme verdi. "Hayır, elbette ona söylemeyeceğim Albina. Her şey yolunda. Merak etme."

Albina nefesini dışarı verdi ve gözlerindeki sıkıntılı ifade kayboldu. Frances'in *saçıyla* ilgilenmeye devam etti.

Frances aynadaki hizmetçiye izlemeye devam etti. Albina orta boylu, sarı saçlı ve gök mavisi gözlüydü. Yeterince güzeldi ama yüzünde genellikle boş bir ifade vardı. Yine de işini titizlikle yapar ve asla şikâyet etmezdi, bu yüzden hizmetçi Frances'in ailesinden geriye kalan iki hizmetçiden biriydi. Zaten evdeki üç kadının da hizmetçisi olmuş, temizlik ve yemek işlerine yardım etmişti. Ondan daha ne isteyebilirlerdi ki? Zavallı kızın annesinin yanında endişelenecek hiçbir şeyi yoktu. Ona çaresizce ihtiyaçları vardı. Hmm. Belki de Albina sırf bu yüzden işi için korkuyordu. Aşçıları dışında kalan tüm personelin işine son vermişlerdi. Albina'nın sıranın kendisine gelebileceğini düşündüğüne şüphe yoktu.

Frances son günlerde yüzüncü kez sessizce babasına lanet okudu. Adam bir oyun masasını bile yalnız bırakamıyordu. Annesiyle babasının gece geç saatlerde yatak odasında seslerini yükselterek yaptıkları konuşmaları duymuştu. Annesi babasına kumarı bırakması için yalvarıyor, babası ise bir dahaki sefere kazanacağına ve her şeyin yoluna gireceğinde ısrar ediyordu. Annesi nefesini boşa harcıyordu. Babasının durmaya hiç niyeti yoktu. Ev eşyalarını sattıkça ve çalışanları işten çıkardıkça hayatları yavaş yavaş değişmişti. Frances, annesinin hoşnutsuzluğunun ve yaşam tarzlarının azalmasının babasının seçimlerinin tek sonucu olmadığını anlamaya başlamıştı.

Londra'daki evlerinin kapısına her geçen gün daha fazla erkek gelmeye başlamıştı. Annesi ve Abigail fark etmemişti. Erkekler genellikle onlar akşam için dinlenmeye çekildikten sonra gelirdi ama Frances'in yatak odasının penceresi babasının çalışma odasının tam üzerindeydi. Birden fazla kez yüksek sesler ve öfkeli tehditler duymuştu. Bu olayların hiçbirinden annesine ya da Abigail'e bahsetmemişti. Onları endişelendirmek istememişti. Bunun ne anlamı vardı ki? Ama babasının durumunun annesinin inandığından daha da vahim olduğunu tahmin ediyordu.

"Bugün ne yapmayı planlıyorsunuz, Bayan Frances?" Albina onu düşüncelerinden sıyrarak sordu. Hizmetçi saçlarını kıvırmayı bitirmişti ve bukleleri yerine tutturmakla meşguldü.

Frances içini çekti ve kayıtsız görünmek için elinden geleni yaptı. "Bugün yine Lord Clayton'ın kütüphanesine giderim diye düşünmüştüm."

Albina başını salladı ve kesilmiş süt kokusu almış gibi yüzünü buruşturdu. "O kadar okumaya nasıl dayanıyorsun anlamıyorum."

Frances kıkırdadı. "Okumak en sevdiğim şeylerden biridir."

"Biliyorum, Bayan," diye yanıtladı Albina, saç tokasıyla bir bukle daha düzeltirken. "Ama çok sıkıcı görünüyor."

Frances aynadaki hizmetçiye gülümsedi. "Daha çok denemelisin Albina. Tıpkı yazmayı öğrenmene yardım ettiğim gibi okuma konusunda da seninle çalışmaktan mutluluk duyarım." Aslında Albina geçen yaz geç saatlerde ona gelmiş ve Frances'ten kendisine yazmayı öğretmesini istemişti. Kimse Frances kadar şaşırmamıştı ama sabah, öğle ve akşam olmak üzere günde üç saatini hizmetçiyle geçirmiş ve genç kadın kısa sürede hatırı sayılır bir ilerleme kaydetmişti. Albina çabuk öğrenen ve gayretli bir öğrenciydi.

Albina bakışlarını görevine odakladı. "Biliyorum. Biliyorum hanımefendi. Bunu birçok kez söylediniz. Belki bir gün bunu kabul ederim. Şimdilik sadece yazmaya devam edeceğim."

Frances hizmetçinin işini kolaylaştırmak için başını sabit tutmaya odaklandı. "Diğer hizmetçiler sana nasıl davranıyor, Albina? Alt kattakiler yani. Lord Clayton'ın hizmetkârları." Frances, Albina'nın Bay Lucas hakkında bir şey bilip bilmediğini merak ettiğini itiraf etmek zorundaydı. Örneğin, bir karısı var mıydı? Bu sabahtan önce bu olasılığı hiç düşünmemişti bile.

"Her zamanki gibi," diye cevap verdi Albina iç çekerek. "Bana pek iyi davrandıklarını söyleyemem ama yardımcı olmadıklarını da söyleyemem."

Frances başını salladı. Pek yararlı bir dedikodu sayılmazdı ama en azından hizmetçisine iyi davranılıyordu.

Albina son iğneyi de bitirdi ve ellerini Frances'in başına bastırarak saçının tamamını düzeltti. Hizmetçinin yüzünde sinsî bir gülümseme belirdi. "Yine de bir adam var."

Frances aynaya doğru eğildi, aniden oldukça ilgilendi. "Evet?"

"Ondan hoşlandığımı söylemeliyim," dedi Albina, hâlâ gülümseyerek.

Frances de gülümsedi. "Gerçekten mi? Albina, daha önce böyle bir şey söylediğini hiç duymamıştım."

"Ona bakmak çok güzel. Lord Clayton'ın yanında uşak olarak çalışıyor."

Frances'in midesi bulandı. Cevabı zaten bildiğinden korkmasına rağmen soruyu sormak için kendini zorladı. "Adı neydi?"

Albina geri çekildi, ellerini önünde kenetledi, yüzünde hülyalı bir ifade vardı. "Adı Lucas. Bay Lucas."

CKAPERTNE LVE

A Lucas o sabah Frances'i kütüphanede buldu. Önünde büyük bir kitapla pencerelerin yanındaki masada oturuyordu.

"Günaydın Bay Lucas," diye seslendi, adam kapıdan içeri girer girmez.

"Günaydın leydim," diye cevap verdi. Kahretsin. Ona şalını getirecekti. Dün gece onu yukarı çıkarmış, bu sabah ona vermeyi unutmamak için yanında getirmeye niyetlenmişti. Ama daha önce dikkati dağılmış, Sör Reginald'a bir not göndermiş ve şövalyeden yarın öğleden sonra misafir salonlarından birinde kendisiyle buluşmasını istemişti. Notu Sör Reginald'a iletmesi için diğer uşaklardan biriyle birlikte göndermiş ve Frances'in şalını yatak odasındaki masanın üzerinde bırakmıştı. Lucas'ın onu yarın getirmesi gerekecekti.

Frances'in oturduğu masaya doğru ilerlemeden önce normal işi olan ateşi doldurma işini çabucak tamamladı. Onun omzunun üzerinden baktı. "Ne okuyorsun?"

"Bugün Shakespeare," diye cevap verdi ve kitabın başlığını görebilmesi için kitabı kapattı. "Sör Reginald'ın önünde cadaloğ gibi davranma fikrinin Shakespeare okuyarak aklıma geldiğini biliyor muydun?" diye gülerek sözlerini tamamladı.

"*Hırçın Kız* mı?" diye sordu, sonra da edebi bir gönderme yaptığı için kendini tekmelemek istedi. Frances bir uşağın Shakespeare'i nasıl bildiğini merak eder miydi?

Ancak, "Tam olarak" diye cevap verdiğinde bu konuda hiçbir şey düşünmemiş gibiydi.

Ona baktı. Yanağında, kulağının yanında küçük kırmızı bir yara oluşmuştu. "Ne oldu sana böyle?"

Kendinden emin bir şekilde yarayı ovuşturdu. "Oh, önemli bir şey değil. Kırırma aletiyle bir aksilik oldu."

"Anlıyorum," diye cevap verdi Lucas. "Yaşadığın talihsizliğe rağmen saç stilin çok hoş görünüyor."

Adam yanındaki sandalyeye otururken kızardı ve "Dün akşam yemeğindeki sohbetiniz nasıldı?" diye sordu.

Tıpkı Frances'in tahmin ettiği gibi, önceki akşam yemek masasında Sör Reginald'ın yanına oturmuştu. Lucas, şövalyenin kocaman ağzından Prens Naip'in gelecek ziyaretine dair pek çok atıf duymuştu. Bunun dışında yemek sessiz geçmişti ve yine kimse Lucas'ı tanımamıştı.

Frances gözlerini devirdi. "Sör Reginald, prensin yakında geleceğinden bahsedip durdu."

"Evet, prensin pazartesi günü geleceğini duydum," diye yanıtladı Lucas. Frances başını salladı. "Sör Reginald için yeterince erken değil, sizi temin ederim."

Lucas güldü. "Prensin gelişinden sonra yemek sohbetinin daha da kötüleşmesini mi bekliyorsun?"

Omuz silkti. "Nasıl gelişeceğini göremiyorum. Dediğim gibi, bir *ton* etkinliğinde yemek sohbetinden daha sıkıcı bir şey olamaz. Kesinlikle kimse benim konuşmak istediklerim hakkında konuşmak istemiyor ve konuşan birkaç kişi de bu özel partide değil."

Lucas bir dirseğini masanın üzerine dayamış, dikkatle onu izliyordu. "Ne hakkında konuşmak istiyorsunuz leydim?"

Frances konuşmak için ağzını açtı ama hemen kapattı.

"Ne?" diye dürtüklendi. "Bir şey söylemek üzereydin. Neydi o?" Öne doğru eğildi ve sesini komplocu bir fısıltıya indirdi.

"Size bir sır verebilir miyim, Bay Lucas?"

Başını salladı. "Elbette, ama bu gizlilik neden?"

Frances'in bakışları bir ileri bir geri gidip geldi ve dudaklarında sevimli bir gülümseme belirdi. "Çünkü Lord Clayton'ın ev partisinde bu konu hakkında konuşmamam gerekiyor. Anneme söz verdim."

"Ne hakkında konuşacağız?" Lucas onun ne diyeceğini duymak için diken üstünde bekleyerek dürtüklendi.

Frances birkaç dakika daha düşündükten sonra yüzüne geniş bir gülümseme yayıldı. "Bir dakika bekleyin." Gözlerini kırıştırdı

birkaç kez. "Anneme bu partide hiçbir beyefendiyle siyaset ya da yoksul yasaları hakkında konuşmayacağıma söz verdim. Ama bir uşakla bu konuları konuşmayacağıma dair anneme hiç söz vermedim."

"Bir uşakla ne hakkında konuşacaksın?" Lucas gözlerini kısarak cevap verdi. Kadının gülümsemesi genişledi. "Ne hakkında konuşmaktan hoşlandığımı sordunuz Bay Lucas."

Cevap politikadır. Ve anneme verdiğim sözü tutup sizinle hem siyaseti hem de faturayı tartışabilirim." Ellerini birbirine vurdu. "Oh, Sör Reginald'dan kurtulmama yardım ettiğin ilk andan beri senden hoşlandığımı biliyordum," dedi ve hemen ardından tekrar kızardı.

"Bir dakika, siyasetle mi ilgileniyorsun?" diye sordu kaşlarını çatarak.

"Evet, politika, yasalar. Herkesi etkileyen kararlar alınıyor.

Bu ülkede gerçekten önemli olan şeyler. Saç fiyonklarının aksine." Konuşmasını bir yumruğunu masanın üzerine vurarak noktaladı.

Çenesini bir elinin üzerine dayamış, onun hakkındaki bu keşiften büyülenmişti. Onun bu kadar kesin konuştuğunu hiç duymamıştı. "Gerçekten önemli olan şeyler' gibi mi?" diye sordu.

"Örneğin İstihdam Yasası gibi." Yüzünü bir kaş çatma ifadesi kapladı.

Lucas'ın kaşları havaya kalktı. "İstihdam Yasası mı?"

"Evet, bu sonbaharda Parlamento'ya döndüklerinde Lordlar Kamarası tarafından oylanacak bir yasa tasarısı olduğunu biliyor muydunuz? Çok önemli bir yasa."

Lucas nefesini dışarı verdi. Kanunlar hakkındaki bilgisinin ne kadarını ona açıklamaya cesaret edebilirdi? Kelimelerini dikkatle seçti. "Sanırım bundan daha önce bahsetmiştiniz. Bu konuda ne biliyorsunuz Bayan Wharton?"

Dudaklarını büzerek onu bir aşağı bir yukarı süzdü. "Gerçek bir erkek gibi konuştunuz Bay Lucas."

Kıkırdadı. "Özür dilerim leydim, böyle şeylerle ilgilenen pek fazla kadın tanımadım da ondan."

Bir buklesini kulağının arkasına sıkıştırdı ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Ben de öyle olan pek uşak tanımadım, o yüzden sanırım ikimiz de sebepsiz yere şaşırdığımız için suçluyuz."

"Yeterince adil." Gözlerini ona dikti. "Ama merak ediyorum. Söyle bana. Yasadan yana mısınız yoksa yasaya karşı mısınız leydim?"

Ürperdi ve gözlerini kısa bir süre için kapattı. "Buna karşıyım Bay Lucas, tamamen, bütünüyle, kesin olarak *karşıyım*. Olmanız gerektiği gibi!"

Çenesini göğsüne indirdi ve ensesini kaşdı. "Öyle mi?" Patlama. Patladı. Patlama. Lanet ve patlama. Sadece karşı değildi. Hayır, 'tamamen, bütünüyle, kesin olarak' karşı olmalıydı.

"Evet." Şiddetle başını salladı. "Açıkçası, kalbi göğsünde atan birinin bunu nasıl destekleyebileceğini anlamıyorum. Aslında buraya bu tür yasaların geçmişine bakmak için geldim. Benzer yasaların geçmişini araştırarak oyların daha çoğunu buna karşı yönlendirmek niyetindeyim." Oturduğu yerde dönerek devasa kitap koleksiyonuna baktı. "Nereden başlayacağıma dair hiçbir fikrim yok."

"Önce bana yasanın nesini beğenmediğini söyle," diye dürttü.

"Bir kere, büyük mülkleri yöneten soylulara daha fazla hak verirken, yoksul kiracılara ve çiftçilere daha az hak veriyor. Zaten oldukça zengin olan adamların cebine daha fazla para koyuyor. Hizmetkârlar ve işçi sınıfı içinse, kötü olabilecek işverenlerin referansları olmadan iş bulmaları için onlara daha da az seçenek sunmaktan başka bir şey yapmıyor."

Lucas yutkundu. Belli bir bakış açısından bakıldığında bunların hepsi doğrudu ama o bu konuların her birini tamamen farklı bir ışık altında görüyordu. "Kanunla ilgili sevdiğin bir şey var mı?" diye sordu çekingen bir tavırla.

"Dürüst olmak gerekirse, bunun tek yararı ticaret yasalarının en ağır koşullarından bazılarının yürürlükten kaldırılmasıdır." demeden önce parmak uçlarını birkaç dakika masanın üzerinde gezdirdi.

Ticaret Yasaları işçi sınıfına neredeyse hiçbir hak tanımayan arkaik yasalardı. Ticaret yasalarının en kötü kısımlarının yürürlükten kaldırılması, Lucas'ın kardeşinin tasarısının en sevdiği kısımlarından biriydi. En azından o ve Bayan Wharton bu konuda hemfikirdi.

Lucas ayağa kalktı. "Beni takip edin," dedi odanın diğer tarafına doğru ilerleyerek. "Kanun kitaplarının nerede olduğunu biliyorum."

"Öyle mi?" Sesinde bir şaşkınlık notası vardı.

Lanet olsun. Bir uşağın efendisinin devasa kütüphanesindeki bazı kitapların yerini bilmesinin tuhaf görünebileceğini düşünmemişti. Konuyu değiştirmenin en iyisi olacağını düşündü. "Oylamayı nasıl etkilemeyi planladığınızı sorabilir miyim?"

Frances onu takip etmeye devam etti. "Ben sadece bir kadın olabilirim Bay Lucas, ama bu tür kararları veren erkeklerle sık sık birlikte oluyorum ve onların huzurunda geçirdiğim zamanı oylarını etkilemeye çalışmak için kullanmamak bana yakışmaz."

Lucas kütüphanenin geri kalanından görünmeyen, duvardaki küçük bir köşeye doğru ilerlerken sessizliğini korudu. İçeri adımını attı ve kadın da onu takip etti.

"Aman Tanrım," diye haykırdı, küçük bir daire çizerek döndü ve gülümsedi. "Bu oyunun burada olduğunu fark etmemiştim."

Lucas yukarıyı işaret etti. Hukuk kitapları odanın her iki katında da tavana kadar yığılmıştı.

Bakışları adamın parmağını takip etti ve gülümsedi. "Oh, Bay Lucas, teşekkür ederim. Bana göstermemiş olsaydınız bunları asla bulamazdım." Gözlerini tekrar kısımadan önce bir an duraksadı. "Umarım sormamın sakıncası yoktur, bunların burada olduğunu nereden biliyordunuz?"

Gözlerini kaçırdı ve şakağını kaşdı. Lanet olası pudralı peruk başını kaşındırıyordu. Bazı şeyleri yapmadan önce daha fazla düşünmesi gerekiyordu. Ama onun yanında olmak onu kaygısız (ya da daha çok dikkatsiz) yapıyordu. Neyse ki cevabı yolda bulmuştu bile. "Bu odada çok zaman geçiriyorum. Okumayı seviyorum. İşlerim bittiği sürece Lord Clayton aldırıyor."

"Okumayı seven bir uşak mı?" Son kelime dudaklarından çıkar çıkmaz elini ağzına kapattı. "Aman Tanrım. Çok özür dilerim. Çok çirkin davrandım," diye mırıldandı parmaklarının arkasından.

Lucas başını iki yana salladı. "Lütfen, özür dilemeyin leydim." Sadece suçluluk duygusunun onu daha fazla soru sormaktan alıkoyacağını umabilirdi.

"Sadece..." diye devam etti. "Umarım sizi aşağılamıyorumdur ama... Konuşmanızın oldukça kültürlü olduğunu fark ettim ve nasıl olduğunu merak ettim..."

Lucas bir elini en yakındaki kitaplığın sağlam ahşap çerçevesine yasladı. "Bu şekilde konuşacak ve hukuk kitapları okuyacak kadar eğitimliysem nasıl uşak olabilirim ki?"

Dudağını ısırды ve başını salladı. "Böyle söyleyince kulağa korkunç geliyor. Çok özür dilerim. Özür dilerim."

"Hayır, üzülme," diye cevap verdi. "Benim ailemle Clayton'ın ailesi uzun zamandır dosttur diyelim. Yine de beni uşak olarak işe alarak bana büyük bir iyilik yaptı." İşte. Bu doğrudu ama belirsizdi. Mükemmel bir cevap.

"Elbette," dedi Frances. "Açıklamanı istediğim için kendimi aptal gibi hissediyorum." "Hiç düşünmeyin leydim, gerçekten." Onu bu konuda pek suçlayamazdı.

sadece bir uşak gibi davranırken ona kaba bir şey söyledi. Ona kalırsa, o da suçluydu. Bir kez daha, konuyu değiştirmenin muhtemelen yapılacak en iyi şey olduğuna karar verdi.

"İşte buradalar." Açık avuçlarını kitaplara doğru uzattı. "Özellikle birini bulmanıza yardımcı olabilir miyim?"

"Hayır. Sizi daha fazla tutmamalıyım. İhtiyacım olanı bulana kadar etrafı kurcalamaktan oldukça mutluyum."

"Pekâlâ." Lucas onu izledi. Başka bir şey söylemek ister gibiydi ama tereddüt etmişti.

"Size bir şey sorabilir miyim Bay Lucas?" diye söze girdi sonunda. Adam başını salladı. "Elbette."

"Hizmetçimle tanıştınız mı... Albina? Alt katta belki?"

Lucas soruyu düşünürken dudağını ısırды. Aşağıda hem Clayton tarafından hem de misafirler tarafından çalıştırılan pek çok hizmetçiyle tanışmıştı ama Albina ismini hatırlamıyordu. "Sanmıyorum. Neden?"

"Oh, önemli değil." Frances başını salladı ve elini havada sallayarak olayı geçiştirdi. "Boş ver. Bekle. Bir sorum daha var."

Ona göz kırptı. "Evet?"

Yanakları kızardı. "Evli değilsin, değil mi? Ya da başka bir şekilde nişanlı?"

Kaşları çatıldı. "Tabii ki hayır." Kadın rahat bir nefes aldı. "Tanrıya şükür."

Lucas onun bu yorumuna gülümsedi ve yanından geçip oyuğun girişine doğru ilerlemeye başladı. Ama Lucas'la aynı anda o da yana doğru hareket etti ve ikisi de birbirlerine çarptılar. Kadının başı geriye eğildi ve adamın çenesi aşağı indi. Dudakları sadece birkaç santim ayrıydı.

Hareket edemedi. Kızın düşen bir bukleyi kulağının arkasına sıkıştırmasını dikkatle izledi, sonra bakışlarını onunkilere kaldırdı ve adam kızın koyu renk gözbebeklerindeki altın benekleri inceledi. Eli yavaşça kendi kendine hareket ederek dirseğini hafifçe kavradı. Kızın nefes alış verişleri artmış, göğsünün daha hızlı inip kalkmasına neden olmuştu. Adam sonsuz derecede yaklaştı, şakayık kokusu onu çıldırtıyordu.

Öpücük beklentisiyle dudaklarını yaladı.

Dili de dudaklarının üzerinde gezinmek için dışarı fırladı.

Nefesini içine çekti. Kafasının arkasında bir yerlerde, o anda dönüp gitmezse çizgiyi aşmış olacağını biliyordu ama kendini onu bırakmaya zorlayamıyordu.

"Bu kadar erken gitmek zorunda mısınız?" diye sordu, sesi titreyen bir fısıltıydı.

"Sanırım biraz daha kalabilirim," diye cevap verdi, kendi sesi boğuktu. "Eğer beni ikna etmek istersen."

Cevap olarak, elleri gömleğinin önünden yukarı doğru hareket etti ve boynuna dolanarak başını kendine doğru çekti. "İsterdim," diye nefes aldı.

Lucas'ın başka bir davete ihtiyacı yoktu. Dudakları onunkilerle buluştu, önce sıcak bir baskı yaptı, sonra ağzını açıp onunkilere doğru eğdi. Dili dudaklarının arasından kayarken kadın boğazının arkasından inledi.

Lucas anında sertleşti. Kadının vücudunu kendine doğru çekti ve ağzını kendi ağzıyla harap etti. Ona doyamıyordu. Yumuşacıktı ve tadı bahar gibiydi, parfümünün kokusu da onu tatmak istemesine neden oluyordu. Öpüşme yoğunlaştıkça kollarını ona daha sıkı sardı. Onu kitaplığa yaslamak istedi, kendini ona sürtmek istedi ama onu korkutmak istemiyordu. Onu öpme kararını şimdiden sorguluyor olabilirdi ve ani bir hareketi onu itmesine neden olabilirdi.

Elleri kadının sırtında gezindi. Aşağıya ve sonra tekrar aşağıya. Ta ki onu daha da sıkı kendine çekene kadar, boğazından bir inilti yayıldı. Ona sarılıp öpüşürken zaman dönüyor gibiydi, hiç bitmesini istemiyordu. Bahçede bir yerlerden gelen bir ses Lucas'ın çabucak kendine gelmesini sağladı. Ağzını yavaşça onunkinden çekti ve ellerini yüzünü kavrayacak şekilde yukarı kaldırdı. Gözleri hâlâ kapalıydı ve dudakları pembe ve şişmişti.

Kızın alnına bir öpücük kondurdu ve geri çekildi.

Gözlerini açtı. Nefes alış veriş i ağırlaşmış tı ve ona sanki karşısında kanlı canlı bir erkek değil de egzotik bir yaratık duruyormuş gibi bakıyordu. Parmak uçlarını dudaklarına götürdü ve usulca dokundu.

Şaşkınlık güzel kaşlarını gölgeledi. "Ben... gitsem iyi olacak," diye fısıldadı.

Lucas başıyla onayladı. Umutsuzca, oyuktan ayrılmak zorunda kalmadan önce öfkeli horoz standının azalmasını umuyordu. Boğazını temizledi ve başka bir şey düşünmeye çalıştı. Ne? Ne? Ne? Başını salladı. Oh, evet. "Gitmeden önce, İstihdam Yasası ile ilgili olarak daha önce söyledikleriniz hakkında bir şey sorabilir miyim?"

Başını salladı, az önce olanları anlamlandırmaya çalışıyormuş gibi gözlerini kısa bir süre için tekrar kapattı. "Elbette," diye teklif etti sonunda.

Lucas bir kolunu kitaplığa yasladı. "Lordlar Kamarası'nın üyeleriyle konuşup onları ikna etmeye çalıştığınızı mı söylüyorsunuz?"

onlarla birlikte partilerdeyken tasarıya karşı oy kullanmalarını mı istiyorsunuz?"

Gözleri adamın yüzüne odaklandı ve yavaşça tek bir kaşını kaldırdı. "Öyle dehşete düşmüş gibi bakma. Erkekler yüzyıllardır aynı şeyi yapıyor. Birçok önemli kararın bir beyefendinin çalışma odasında, balo salonunda bir balo devam ederken şarap ve sohbet eşliğinde alınmadığına inanacak kadar saf değilim."

Lucas ağırlığını diğer bacağına kaydırды. Neyse ki sikiinin kalkıklığı hızla azalıyordu. "Bu konuda sizinle tartışmam leydim ama söyleyin bana, göğsünde atan bir kalbi olan birinin nasıl kanun taraftarı olabileceğini anlamadığınızı söylediniz. Neden böyle düşünüyorsunuz?"

"Sayısız neden!" Sözleri neredeyse bağırarak üzereydi. Boğazını temizledi ve derin bir nefes aldı. Sonraki sözlerini çok daha ılımlı bir tonda söyledi. "Yani, aklıma gelen bir düzine nedeni sıralayabilirim, ama en önemlisi sadece zenginlere fayda sağlaması."

Bunun kesinlikle doğru olmadığını biliyordu. Charles böyle bir yasayı asla kaleme almazdı. Ama Lucas dikkatli cevap vermesi gerektiğini hissediyordu, böylece Frances onun fikirlerini bastırmaya çalışan diğerleri gibi hissetmeden onu dinleyebilirdi.

Bir zil çaldı.

Lucas oyuktan çıktı ve yakındaki masanın üzerinde duran saate baktı. "Artık ikimiz de gitmeliyiz. Ama bu konuyu daha fazla tartışmayı çok isterim. Yarın benimle burada buluşur musun, mesela bir saat önce?"

"Sanırım bunu yapabilirim." Dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. "Eğer beni tekrar öpeceğine söz verersen."

Bu kez dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Sanırım bunu yapabilirim."

CKAPTERTK)RTEN

TErtesi sabah Frances'in Bay Lucas'la sessiz kütüphanede geçirdiği bir saat, ev partisine geldiğinden beri geçirdiği en keyifli saatti. Zekiydi, nazikti, akıllıydı ve

ilk başta tahmin ettiği kadar saygısız biriydi. Hepsinden iyisi, adam onu gerçekten *dinlemişti*. Kadın orada oturmuş, İstihdam Yasası'nın kötülüklerinden bahsedip duruyordu ve adam bir bahane uydurup odadan aceleyle çıkmak yerine onun yanına oturup konuşurken gözlerinin içine baktı. Bazı noktaları açıklığa kavuşturmak için sorular sordu ve dikkatle dinlediğini göstermek için başını salladı ve mırıldandı.

Bay Lucas tanıştığı *ton* lordlarının hepsinden daha terbiyeli bir beyefendi olduğunu kanıtlamıştı. Tanıdığı beyefendilerin hiçbiri onun sözlerine Bay Lucas gibi kulak asmamıştı. Oh, onunla dalga geçmişler, elini okşamışlar ve başka eğlenceler bulurken onu yine şebboylarla oturmaya göndermişlerdi, ama hiçbiri İş Yasası'nın neden bu kadar berbat olduğunu sıraladığında onun söyledikleri üzerinde gerçekten düşünmüş gibi görünmemişti.

Frances savunmasını yaptıktan sonra umutla Bay Lucas'a baktı ve onun da her konuda kendisiyle aynı fikirde olmasını bekledi. Ne de olsa, öne sürdüğü argümanlardaki gerçeği nasıl göremezdi ki? Ama Bay Lucas onunla hemfikir olmak yerine hiç beklenmedik bir şey söyledi. "Bir asilzadenin cevap olarak ne söyleyeceğini tahmin edecek olsaydım," diye başladı, "sanırım kendisine güvenen birçok insana karşı görevlerini yerine getirebilmek için tasarımı desteklemesinin uygun olacağını söylerdi."

Frances ona sanki bir ejderhaya dönüşmüş gibi baktı. "Sen neden bahsediyorsun?"

Omuz silkti. "Bir asilzade olsaydım, tasarının ücretlerin maliyetini düşürerek ve anlaşmaya uymayan birini çalıştırmak zorunda kalmamamı sağlayarak yardımcı olduğunu söyleyebilirdim. Daha fazla insanı istihdam edebilir ve halihazırda benim için çalışanlara karşı taahhütlerimi yerine getirebilirdim."

Frances gözlerini devirdi. "Gerçekten, Lord Clayton sana bu saçmalıkları mı anlatıyor?"

Bay Lucas boğazını temizledi. "Lord Clayton gibi adamların yerine getirmesi gereken yükümlülükleri olduğu doğru değil mi? Eğer onunla yasalar hakkında konuştuysanız babanız size bundan bahsetmiştir."

Frances çenesini sıkı. "Babam hayatı boyunca hiçbir yükümlülüğünü yerine getirmedi." Sözcükler, onları incelemeye fırsat bulamadan ağzından uçup gitmişti.

"Bunu duyduğuma üzüldüm," dedi Bay Lucas ve ona gerçekten üzgün olduğunu belirten bir bakış attı. Ancak bakışlarında hiç acıma yoktu. Güzeldi. Acımdan nefret ederdi.

Omuz silkti. "Üzgün olmana gerek yok. Acı ama gerçek. Topraklarımız ipotekli ve hizmetçilerimizin çoğunu işten çıkardık." Frances bunları kimseye anlatmaması gerektiğini biliyordu ama nedense Bay Lucas'ın yanında kendini güvende hissediyordu. Sanki ona her şeyi anlatabilirmiş ve o da bunu yargılamazmış gibi hissediyordu.

Bay Lucas sözlerine şöyle devam etti: "Eğer durum buysa, bu yasa tasarısı babanızın cebine daha fazla para girmesine yardımcı olacaktır."

"Babamın cebi boş çünkü her şeyini kumarda kaybetti. Sokaklara sürdüğü çalışkan hizmetkarların cebine para koymayı tercih ederim."

Bay Lucas'ın sesi alçaldı ve içine bir pişmanlık notası sızdı. "O kadar kötü mü?"

Çenesini kaldırdı ve başka tarafa baktı. Ağlamayı reddetti ama gözyaşlarını kırıştırmak zorunda kaldı. "Sadece Albina ve Bayan Wimberly kaldı."

Öne doğru eğildi ve onun eline dokundu. Kolundan ateş fışkırdı. "Özür dilerim Frances."

İlk kez ona Hristiyan ismiyle hitap etmişti. O da aynısını yapmak istedi. Gözyaşlarını bir kez daha kırıştırdı. "Sorun yok. İyi olacağız." Yüzüne sahte bir gülümseme yerleştirmeye çalıştı. "Aklıma geldi de, senin Hristiyan adını bilmiyorum."

Bakışlarını ondan kaçırdı ve "Lucas benim Hristiyanlıktaki adım," demeden önce birkaç dakika bekledi.

Kaşlarını çattı. "Ne oldu? Neden bana söylemedin? Bunca zamandır sana Bay Lucas diyordum."

"Seni düzeltmemin çok ileri bir davranış olacağını düşündüm. Başlangıçta size Hristiyan ismimi vermemem gerektiğinden bahsetmiyorum bile."

"Soyadın ne o zaman?" diye sordu.

Gözlerini kaçırdı. Bakışları odayı taradı. "Ah, ben... Wood. Lucas Wood."

Başını salladı. "Bunu hatırlaması kolay. Şimdi Lucas, bana yasadan yana olamayacağını söylemelisin."

Ensesini kaşıdı. "Bunun belki de sizin, yani *bizim* bilmediğimiz pek çok yönü var."

Hâlâ otururken yumruklarını kalçalarına bastırdı. "Oh, lütfen bana bunu söyleme. Hepsini daha önce duydum. Tasarının bir yönünden bahsedin, ben de size tam olarak ne kadar bildiğimi söyleyeyim."

Sonraki yarım saati yasanın her noktasını tek tek inceleyerek geçirdiler. Frances, bir uşağa göre Lucas'ın yasanın ayrıntılarına oldukça hâkim olduğunu kabul etmek zorundaydı. Onun her argümanına karşılık, bir asilzadenin 'savunabileceği' bir karşı nokta getiriyordu.

"Korkarım işvereninizden çok fazla etkilenmişsiniz," diye açıkladı sonunda.

"Neden böyle söylüyorsun?" Kaşları bir kez daha çatıldı.

Hayal kırıklığıyla bir elini havaya kaldırdı. "Lucas, sen hizmettesin. Bu tasarının seni ve gelecekteki çocuklarını hizmette tutmaktan başka bir işe yaramadığını görmüyor musun?" Kızardı. "Özür dilerim. Senin hakkında varsayımlarda bulunuyorum. Çocuk sahibi olmayı düşündüğünüz gibi."

"Çok isterdim," diye cevap verdi sessizce, yüzüne bakarak.

Allığının derinleştiğini hissetti. Tanrım, neden onun var olmayan çocuklarından söz etmişti? "Peki, o zaman, böyle bir faturanın senin iyiliğin için nasıl hiçbir şey yapmadığını göremiyor musun?"

Lucas pencereden dışarı baktı ve bir parmağıyla masaüstünde yavaşça bir daire çizdi. "Sanırım haklısın."

"Elbette haklıyım. Lordlar Kamarası'nın bu yasayı iptal etme gücü var ama onlar sadece kendileri ve kendi cüzdanları lehine oy kullanıyorlar."

Bakışları tekrar onunkilerle buluştu. "Hizmette değilsiniz leydim, onun yenildiğini görmekle neden bu kadar ilgilendiğinizi bana söyleyebilir misiniz?"

"Çünkü," dedi sessizce, pencerelerin ötesindeki bahçeye ve çayıra bakarak. "Adaleti ve doğru olanı önemsiyorum. Diğer insanları kendimden ve kendi çıkarlarımdan daha fazla önemsiyorum."

Lucas'ın sesi alçaldı. "Tasarıyı savunan herkesin sadece kendi çıkarlarını düşündüğünü mü sanıyorsun?"

Burun delikleri alevlendi. "Nasıl yapamazlar anlamıyorum. Yıllardır, hatta bazen nesiller boyu yanlarında çalışan çalışkan insanlara kesinlikle yardımcı olmuyor."

"Lordlar Kamarasının bazı üyelerinin yasaya karşı çıktıklarından eminim" dedi.

"Yeterince değil," diye cevap verdi Frances. Lucas'ın tasarıyı destekleyip desteklemediğinden ya da sadece onu kızdırmak için mi bu konuyu tartıştığından hâlâ tam olarak emin değildi ama her iki durumda da yasaları tartışmaktan daha çok sevdiği pek az şey vardı.

Ellerini önünde kavuşturdu ve parmaklarını dikleştirdi. "Yasanın yanında ve karşısında olan Parlamento üyelerini biliyor musunuz?"

"Hayır," diye yanıtladı. "Ama bazılarını tahmin edebiliyorum ve anladığım kadarıyla henüz kararsız olan bir avuç insan var. Bir dahaki sefere Sosyete'ye gittiğimde aramayı planladığım adamlar bunlar."

Lucas bir şey söyleyecekmiş gibi baktı ama sonunda, "Gerçekten onları etkileyebileceğini mi düşünüyorsun?" demeden önce çenesini kapattı.

"Hiçbir fikrim yok ama denemem gerektiğini biliyorum," diye cevap verdi kararlı bir şekilde başını sallayarak. "Haklı olduğundan eminsin, değil mi?" diye sordu gözlerini kısarak ona.

"Emin olmanın ötesindeyim."

Bir an için bunu düşünmüş gibi göründü.

Onu yakalayıp sarsmak istedi. Bunun yerine ona doğru eğildi. "Lucas, beni duyuyor musun? Seni düşündürüyor muyum?"

Tembelce onun gözlerine baktı ve bakışları onun ağzına odaklandı. Oh, Tanrım. Onu tekrar öpecekti... ve o da bunu istiyordu. "Bana her türlü şeyi düşündürüyorsun." Daha yakına, daha yakına eğildi ve gözleri kapanmaya başladı. Frances de daha yakına eğildi ve dudakları birbirine değdiğinde hemen sandalyesinden kalkarak onu masanın yanındaki kalın halının üzerine çekti.

Onun üzerine yuvarlandı ve yüzünü ve boynunu öpücük yağmuruna tutarken kendini ona doğru bastırdı.

Bu delilikti. Her an biri içeri girip onları bulabilirdi ama Frances duracak kadar umursayamıyordu kendini. Bunun yerine kollarını adamın omuzlarına doladı ve onu kendine çekti, bacakları eteklerinin altından olabildiğince ayrıldı.

Ağzı kızın boynuna doğru kayd ve öpücüklerini kızın dekoltesine indirmeden önce kulağını okşadı ve sonunda bir göğsünü serbest bırakmak için elbisesini aşağı çekti. Dudakları meme ucunun etrafına kapandığında, kadın tamamen aklını yitirdi. Israrcı dili hassas tepe noktasına dokundu ve dudakları onu çekiştirerek bacaklarının arasında bir sıcaklık birikmesine neden oldu. "Lucas," diye bağırdı usulca onun kulağına doğru. Adam ürperdi ve kendini ona daha sıkı bastırdı. Adamın pantolonunun üzerinden en mahrem noktasına doğru bastırıldığını hissedebiliyordu. Adam ona öyle bir sürtünyordu ki kadının bağırarak istemesine neden oluyordu.

Sonra ağzı tekrar onunkine doğru hareket etti ve parmakları adamın saçlarını iterek peruğunu yanlarında yere düşürdü. Kız ona baktı. Saçları koyu renkti. Bu hoşuna gitmişti. Hem de çok hoşuna gitmişti. Kaşlarının renginden bunu tahmin etmişti ama onu peruksuz görünce adam daha da yakışıklı gelmişti.

Beyninde kısa bir suçluluk duygusu belirdi. Kendi utanmaz davranışından duyduğu suçluluk değil, Albina'nın ona ondan hoşlandığını söylemiş olmasından duyduğu suçluluk. Eğer akli başında olsaydı, onun gitmesine izin verirdi. Bunu yapmaması gerekirdi. Albina'yla bir eşleşmeyi teşvik ederdi. Ama aynı zamanda Albina onunla tanışmadan önce onunla bir an yaşadığını düşünmeden de edemiyordu ve ah, onun ağzı boynundayken düşünmek çok zordu.

Lucas yuvarlandı ve onu üzerine çekti. Masaya çarptılar. Masanın köşesine yakın bir yerde açılmış olan küçük kitaplardan biri yüzlerinden bir santim bile uzaklaşmadan yere düştü ve bunun saçmalığına attıkları kahkahalar öpüşmeyi bırakmalarına neden oldu.

Lucas burnunu onunkine sürttü. "Sanırım bu durmamız için bir işaret." Elleri hâlâ onun boynundayken iç çekti. "Sanırım öyle."

Adam yana doğru yuvarlandı, peruğunu topladı, ayağa fırladı ve kadının kalkmasına yardım etti. İkisi de kıyafetlerini düzeltmek için birkaç dakika harcadıktan sonra adam onun için sandalyeyi çekti ve kadın sanki son birkaç dakika hiç yaşanmamış gibi yerine oturdu.

O da tekrar kendi koltuğuna oturdu.

"Peki, o zaman, nerede kalmıştık?" diye sordu kıkırdayarak, adama bakmaktan kendini alamıyordu. Tanrım, adam o kadar yakışıklıydı ki bakmak neredeyse acı veriyordu.

ona bakıyordu. Onu neden çekici bulduğuna dair hiçbir fikri yoktu. Görünüş olarak kesinlikle bir kadına denk değildi.

Lucas boğazını temizledi. Peruğunu değiştirmişti ama yıpranmış olduğu için biraz daha kötü görünüyordu. Kadın eğilip peruğu yerine oturtmasına yardım etti. "Teşekkür ederim," dedi Lucas. "Buna alışmak benim için çok zor oldu."

"Ne?" diye sordu kaşlarını çatarak.

"Oh, şey, uh. Bu yeni bir peruk. Eskisine alışkınım." Boğazını temizledi. "Bu arada, kanunun sahibinden ne haber? Kim olduğunu biliyor musun?"

Gözlerini zar zor görebileceği kadar kısarak sıkılmış dişlerinin arasından konuştu. "Oh, evet, bu ismi iyi biliyorum. O adamdan nefret ediyorum ve eğer o *piç* Lord Kendall'ı bir daha görürsem, iğrenç İstihdam Yasası hakkında ne düşündüğümü ona tam olarak söylemek niyetindeyim."

CKAPTERFOURTEEN

Frances, Lucas'la kütüphanedeki randevusundan sonra aceleyle odasına çıkıyordu. Her gün yaptıkları şeyin bir buluşma olarak nitelendirilebileceğini düşünüyordu ve Tanrı yardımcısı olsun, Lucas'la buluşmaya hiç niyeti yoktu.

ara vermelerini durdurdu. Akli başına geldiğinde Albina'ya karşı tamamen vefasız davranmadığını görebiliyordu. Albina ona göre Lucas'la tanışmamıştı bile. Ondan sadece uzaktan hoşlanıyordu. Elbette yapılacak en doğru şey Albina'ya bu adama çoktan vurulduğunu söylemek olurdu ama bu söz konusu bile olamazdı. Hizmetçisine kütüphanede bir uşakla buluştuğunu ve her gün onu öptüğünü nasıl açıklayacaktı? Albina'nın annesine söyleyeceğinden şüpheliydi ama bunun bir garantisi yoktu ve ayrıca bu Frances'in yayılmasını istediği bir hikâye de değildi. Albina'nın zaman zaman dedikodu yaptığı biliniyordu. Hayır, bu özel sır Frances'in kendine saklamak istediği bir sırdı. Yanlıştı, yasadışı bir şeydi ve bir asırdır yaşadığı en eğlenceli şeydi. Tek dileği Abigail'in burada olup bunu onunla paylaşmasıydı. Abigail sır saklayabilirdi.

Frances dolambaçlı merdivenlerden yatak odasına doğru ilerlerken bir elini boğazına bastırdı. Tanrım, odasına vardığında aynada aşk ısırıkları olup olmadığını kontrol etmesi gerekecekti. Partilerde diğer genç hanımların böyle şeylerden bahsettiğini duymuştu ama böylesine bir cömertliğe hiç tanık olmamıştı. Şimdi, bir sevgilinin izi olabilecek şeyi saklamak için buklelerini boynuna doğru çekmek için elinden geleni yapıyordu. Lucas'ın dudaklarını boynunda, dilini göğsünde hissettiğini hatırlayarak ürperdi. Ooh, bunu tekrar yapması için sabırsızlanıyordu. Gülümsemesini gizlemek için başını eğdi ve yere baktı.

Lucas yakışıklı olmaktan çok daha fazlasıydı. Sevişmelerinin yanı sıra konuşmaları da onu tahrik etmişti. Bu, yetişkin bir erkekle yaptığı ve gerçekten eşit olduklarını hissettiği ilk gerçek sohbeti. Politika hakkında konuştuğu diğer tüm beyler, onun görüşlerini olabildiğince çabuk bir şekilde reddetmek, bir hizmetçinin ona daha fazla çay getirmesini sağlamak ve tiyatrodaki son oyun veya yanlarındaki duvardaki güzel sanat eseri gibi sıkıcı bir şey hakkında konuşmak istiyorlardı.

Bir ara Lucas'ın gerçekten de İstihdam Yasası'nı destekliyor olabileceğinden endişelenmişti. Yasayı oldukça güçlü bir şekilde savunuyor gibiydi. Yasanın yaratıcısı Lord Kendall'ın Lord Clayton'la dost olduğunu duymuştu. Belki de Lucas kontu ziyarete geldiğinde ona hizmet ettiği için tanıyordu. Ne olursa olsun, Lucas'ın kendi sınıfına hiçbir faydası olmayan bir yasa tasarısını desteklemesinin mümkün olamayacağına karar vermişti. Onun da bu tartışmadan en az kendisi kadar zevk aldığını ve ona argümanlarını sunması için gerekli araçları sağlamak istediğini tahmin ediyordu. Durup düşündüğünde onun bu davranışının oldukça centilmence olduğunu fark etti.

İkinci katın sahanlığına ulaşmış ve yatak odasının kapısına giden koridorun neredeyse yarısına gelmişti ki başka bir kapı açıldı ve Sör Reginald dışarı çıktı. Frances dondu kaldı, belki onu görmez ve yoluna devam eder diye umuyordu ama görünüşe göre şans şu anda ondan yana değildi. Onun yerine Sör Reginald büyük bir gösteri yaptı, durdu, eğildi ve şapkasını çıkardı.

"İşte buradasınız, Bayan Wharton. Her zamanki gibi çok güzel görünüyorsunuz," diye gürledi.

Frances dudaklarının Lucas'ı öpmekten şişmiş gibi görünüp görünmediğini ve boynunda bir aşk ısırtığı olup olmadığını merak etti. Kıkırdamaya başladı.

"İyi misiniz Bayan Wharton?" Sör Reginald onun için gerçekten endişelenmiş görünüyordu.

"Oh, evet, ben... iyiyim... oldukça... iyiyim," dedi kıkırdamalar arasında. Daha fazla gülmemek için parmak uçlarını dudaklarına bastırdı. Az önce Lucas'la kütüphanede yaptıklarından sonra Sör Reginald'ı görmek çok komikti.

"Diğer hanımlarla birlikte piknik yemeğine gidecek misiniz?" Sör Reginald neyse ki konuyu değiştirmek isteyerek sordu.

"Ah, evet, sanırım öyleyim," diye cevap verdi. Gülmesini engellemek için kolunun iç kısmını çimdikledi.

"Pekala," dedi şövalye tekrar eğilerek, "o zaman bu akşam yemekte görüşürüz?"

Frances "Umarım değildir" demek istedi. Ama bu düşünce onu daha çok kıkırdattı. "Evet, akşam yemeği," diye cevap verdi kayıtsızca.

"Umarım bir gezintiye çıkabiliriz," dedi. "Belki yarın öğleden sonra?"

Frances tam yarın öğleden sonra başka bir işle meşgul olduğunu söylemek için ağzını açacaktı ki, Sör Reginald parmaklarını şıklattı. "Bir dakika. Hayır. Yarın olmaz. Yarın öğleden sonra Lord Kendall'la buluşacağım."

Frances gülmeyi kesti. Gözlerini Sör Reginald'a dikti. "Kendall mı? Lord Kendall mı dediniz?"

"Evet, Kendall Kontu. Onu tanıyor musunuz?" Sör Reginald süslü manşetini çekıştırirken sordu.

Frances'in şakağına kan hücum etti. "Onunla hiç tanışmadım. Bu partide olduğundan da haberim yoktu."

"Oh, gelmedi," diye cevap verdi Sir Reginald. "Sadece bir ya da iki günlüğüne geliyor. Clayton'la çok yakın arkadaş, bilmiyor musun?"

"Evet, ben de öyle duymuştum." Frances düzgün nefes almak için kendini zorlarken, aklından yüzlerce düşünce geçiyordu. Lord *Kendall* - Lord Kendall- *burada* mı olacaktı? Bu ev partisinde mi?

"Anladığım kadarıyla her an gelebilir," diye ekledi Sir Reginald.

"Öyle mi?" Frances'in yüzüne yavaşça bir gülümseme yayıldı. Eğer o alçak Kendall Kontu buraya geliyorsa, adama ağzının payını vermeye niyetliydi. "Onunla ne zaman buluşacaksın?"

CHAPTER FIFTEEN

NKendall Kontu olarak ev partisine katıldığından Lucas'a diğer konukların çoğuyla birlikte ikinci katta bir yatak odası verilmişti. Bell o öğleden sonra onunla orada buluştu.

uşak. Bell, Clayton'ın giysilerinden kurtulup geyik derisi pantolonunu ve zümrüt yeşili ceketini giymesine yardım ederken Lucas, Frances'le daha önce yaptığı konuşmayı kafasında canlandırmaktan kendini alamadı. İstihdam Yasası hakkında konuşurken o kadar bilgili ve anlayışlıydı ki.

Belli ki bu konuda kendi kararlı fikrini oluşturmuştu ve Lucas hem çok etkilenmiş hem de tamamen hayal kırıklığına uğramıştı. Fikrini değiştirme ihtimali çok azdı. Aslında kadının söylediklerinin çoğu Lucas'ın kendi mantığını sorgulamasına neden olmuştu. Kardeşine verdiği söz yüzünden tasarının geçmesini sağlamaya kendini bu kadar adamıştı. Konuşma noktalarının hepsini biliyordu, Lordlar Kamarası'ndaki yurttaşlarına uzun uzun tekrarlamıştı ve Tanrı adına onlara inanmıştı. Her kelimesine. Ancak Frances ona böyle bir tasarının kendi iyiliği için nasıl hiçbir şey yapmadığını görüp göremediğini sorduğunda, suçluluk duygusu ağır basmıştı. Kendine rol yaptığını hatırlatmak zorunda kalmıştı. Ama bu yüzden Frances'e zarar verirse, rol yapmak kötü bir bahane olacaktı.

Ve o suçluluk duygusunu düşünürken, bu özel duygu, paylaştıkları öpücüklerden sonra içinde ikiye, sonra üçe katlanmıştı. Onu ilk öptüğünde suçluluk duygusu çok azdı. Gerçekte kim olduğunu bilmeyen bir kadını öpmek, yapılacak en asil şey değildi. Ama kadın ona coşkuyla karşılık verdiğinde bu şüphesini çabucak yok etmişti. İkinci kez öpüştiklerinde, biraz daha ileri gitmiş, biraz daha risk almıştı ve bu

Kendall Kontu'ndan nefret ettiğini açıklayana kadar saf bir mutluluktu. *Bu* da onun bir yalancıdan başka bir şey olmadığını açıkça ortaya koymuştu.

Bu maskaralık bir şaka olarak başlamış olabilirdi ama çok ciddi bir şeye dönüşüyordu. Yalanları çoğalıyordu. Kim olduğu ve neyi savunduğu hakkında ona yalan söylerken, gidip onu öpmesi durumu daha da kötüleştiriyordu. Ne kadar kötü bir davranış.

Davranışı için kesinlikle hiçbir mazereti yoktu. Bırakın onu öpmeyi, onunla konuşmaya bile hakkı yoktu. Ondan nefret ediyordu. Aslında Lord Kendall'dan, onun gerçekte kim olduğundan nefret ediyordu. Uşak olan arkadaşı Lucas'ın da nefret ettiği adamlarla aynı kişi olduğunu bilmiyordu.

Ona kendini nasıl açıklayacaktı? Nasıl açıklayabilirdi ki? Kadın ona içini dökmekle meşguldü ve adam başından beri onun ezeli düşmanıydı. Onun ezeli düşmanı olduğunu *bilmemesi* önemli değildi. Artık biliyordu ve hâlâ doğruyu söylemiyordu. Bunu düzeltmenin bir yolunu bulmalıydı. En azından onu öpmeye hakkı yoktu ve bunu bir daha yapmayacaktı.

"Bu suçluluk duygusuna nasıl dayanıyorsun?" diye sordu Bell'e, o sırada sağ botunu giymesine yardım ediyordu. Bell iki nedenden ötürü onun uşağı olarak hizmet ediyordu. Kendi adamı malum nedenlerden dolayı onunla gelmemişti ve Bell de her fırsatta uşaklık becerisini geliştirmek istiyordu.

"Ne suçu?" Bell gülerek sordu.

"Hiç suçluluk hissetmiyor musun? Sen bir casussun. Yaşamak için yalan söylüyorsun."

Bell bu suçlama karşısında doğruldu ve ona boş bir bakış attı. "Kraliyete karşı görevimi yerine getirmek için ne gerekiyorsa onu yapıyorum."

Lucas nefesini dışarı verdi. "Kendime ne söylersem söyleyeyim, bunu asil bir amaç için yapmıyorum. O kadar çok yalan söyledim ki artık kendimi tanıyamıyorum."

Bell bir an için konuyu düşündü. "Sanırım yalan söylemek zorunda kaldığım insanların çoğunun ya bana da yalan söylemesi ya da bir şeyden suçlu olması işe yarıyor."

"Evet, Bayan Wharton bana yalan söylemedi ve suçlu olduğundan da şüpheliyim," diye cevap verdi Lucas, çoraplı ayağını botun içine kaydırarak. "Tüm bu deney -Clayton'ın deyimiyle- hiç de hayal ettiğim gibi değil."

Bell diğer botu kaptı ve Lucas'ın içine girmesi için uzattı. "Bayan Wharton'a aşık olduğun için mi?"

Lucas'ın çenesi düştü. "Ne? Hayır, ben-"

"İstediğin buydu, değil mi? Gerçek aşkı bulmak? Onunla vakit geçirdiğin ve seni bir hizmetçi olarak tanıdığı gerçeği göz önüne alındığında biraz şüpheli hale geldiğini kabul ediyorum, ama aşılamaz değil, biliyor musun? Çeyiz konusunda haklıydım, değil mi?"

Lucas neredeyse hırlayacaktı. "Evet, çeyiz konusunda haklıydın. Keşke çeyiz umurumda olsaydı. Bu işe *gerçek* bir eş arayarak başladım. *Gerçek* bir koca olmam gerekeceğini hiç düşünmemiştim. Bayan Wharton'a deliler gibi aşık olsam bile, şimdi istesem de ona sahip olamam. Ona söylediğim tek şey bir sürü yalan. Bu fikir en başından beri saçmaydı. Londra'ya dönüp annemin işaret ettiği ilk hanımla evlenmeliyim."

Bell'in kahkahası odayı doldurdu. "Bunun neresi eğlenceli?"

"Eğlence olmayabilir ama suçluluk da yok." Lucas inledi. Bell başını salladı. "Suçluluk duygusu en kötü his değildir Kendall."

Lucas yumruklarını kalçalarına indirdi. "Gerçekten mi, en kötüsü ne?"

Bell omuz silkti. "Pişmanlık."

Lucas başını arkaya eğip tavana baktı ve nefesini bir kez daha dışarı verdi. "Artık bunun bir önemi yok. Ben kararımı verdim. Bu öğleden sonra Sör Reginald ile İş Kanunu Tasarısı hakkında konuşacağım. Bu akşam hizmetkârların salonunda ve yemek odasından uzakta kendi başıma kalmayı planlıyorum. Yarın sabah Bayan Wharton'a veda edeceğim ve sonra da gideceğim."

Bell'in yüzüne sinsî bir gülümseme yayıldı. "Eğer ona aşık değilsen, neden veda ediyorsun?"

"Uşağım olarak ilk gününde seni kovmak zorunda bırakma beni," diye neredeyse hırlayacaktı Lucas.

Bell'in kahkahası kapının çalınmasıyla kesildi.

"İçeri gel," diye seslendi Lucas, Bell'in az önce ona uzattığı ceketin içinde hâlâ omuz silkiyordu.

Kapı açıldı ve Clayton'ın uşaklarından biri, Arthur içeri girdi. Elinde, üzerinde bir not bulunan gümüş bir tabak vardı.

"Sizin için lordum," dedi Arthur, Lucas'ın önünde eğilerek.

"Teşekkür ederim Arthur." Lucas ona bir yazı tura attı. "Hepsi bu kadar." Notu tabladan aldı ve tabağı yakındaki bir masanın üzerine koydu.

"Clayton'dan mı?" Bell, Lucas'ın kıyafetlerini katlayıp dolaba yerleştirirken umursamaz bir tavırla sordu.

Lucas başını salladı. "Hayır. Kimden geldiğine inanamayacaksın."

Bell, "Oku," dedi.

Lucas derin bir nefes aldı ve az önce kendi kendine aceleyle okuduğu kelimeleri yüksek sesle söyledi.

Lord Kendall,

Daha önce tanışmadık, ancak İş Kanunu Tasarınızla ilgili olarak sizinle görüşmem gereken önemli bir konu var. Ev partisine katılacağınızı öğrendim ve birkaç dakikanızı rica ediyorum. Meşgul bir adam olduğunuzu takdir ediyor ve değerlendirmeniz için teşekkür ediyorum.

F. R. T. Wharton

"Bayan Wharton'dan mı?" Bell kaşlarını kaldırarak sordu.

"Öyle olmalı," diye cevap verdi Lucas. "Sanırım erkek olduğuna inanabilmem için baş harflerini kullandı."

Bell kaşlarını çattı. "Onun yerine genç bir kadınla buluşacağınızı öğrendiğinizde ne yapacağınızı düşünüyor?"

Lucas omuz silkti. "Tahminimce zamanı geldiğinde bu konuda endişelenmeyi planlıyor."

Bell başını salladı. "Bayan Wharton dikkatli olmalı. Bir erkekle yalnız görüşmek istemesinin uygunsuz olduğunu bilmeli."

Lucas başıyla onayladı. "Hiç şüphe yok ki bu yüzden Hıristiyan ismini imzalamamıştı.

Patlama. Bununla ne yapacağım?" Notu havada tuttu.

Bell dudaklarını büzdü. "Onunla buluşup senmişim gibi davranabilirim."

"Hayır!" Lucas neredeyse bağıırıyordu. "Daha fazla rol yapmak yok. Bütün bu olay zaten yeterince karmaşık."

Bell güldü. "Pekâlâ. Ama fikrini değiştirirsen bana haber ver. Olmadığım kişiler gibi davranma konusunda uzman sayılırım."

Lucas arkadaşına baktı. "Evet, buna gelince, bahsettiğin hizmetçi kadınla işler nasıl gidiyor?"

Bell'in tek cevabı alçak bir hırıltı oldu.

Bu ilginçti. Bell soğukkanlılığını hiç kaybetmemişti. Lucas'ın ek sorular soracak zamanı olduğunda bu hikâyeyi daha fazla kurcalaması gerekecekti.

Lucas cep saatini kontrol etti. Tekrar kendi kıyafetlerini giymenin, kendi eşyalarını kullanmanın güzel olduğunu kabul etmek zorundaydı. "Geç kaldım. Sör Reginald'la buluşmak için aşağı inmeliyim." Kapıya doğru yürüdü. "Theodora

Ben aşağıdayken evi onlardan temizlemek için bu öğleden sonra tüm genç hanımları ve annelerini pikniğıe götüreceğıine söz verdi."

"Zekice," diye cevap verdi Bell, hâlâ Lucas'ın diğeri kıyafetlerini kaldırıyordu. Lucas kapıyı açtı ve koridora adım attı.

"Bayan Wharton konusunda ne yapmayı düşünüyorsunuz?" Bell arkasından seslendi. "Hiçbir fikrim yok," diye karşılık verdi Lucas.

CHAPTERS) VTEEN

Frances, Lord Clayton'ın kış bahçesinde volta atarken, partiden üç genç bayan içeri girdi.

"Bayan Wharton, işte buradasınız. Duydunuz mu?" ilk genç Bayan aradı.

"Neyi duydun?" Frances cevap verdi. Bu güzel mekânın yalnızlığının tadını çıkarıyordu ama buraya gelmekle hata ettiğini hemen anladı.

"Kendall Kontu burada," diye duyurdu ikinci genç bayan, sesi nefes nefese çıkıyordu.

"Ah, umarım yemeğe gelir," diye tahmin yürüttü üçüncüsü, neredeyse ciyak ciyak bağırarak.

Frances tam da bu yüzden volta atıyordu. Bir saat kadar önce Lord Kendall'ın odasına bir not göndermişti ama henüz bir cevap alamamıştı. Annesini bir şekilde megrim olduğuna ikna etmeyi başarak pikniğe gitmemişti. Üç genç bayanı görünce, pikniği kaçırın tek kişinin kendisi olmadığı anlaşıldı.

O notu göndererek annesine meydan okumuştı. Hatalıydı, buna şüphe yoktu ama Lord Kendall'la konuşmanın lehine ve aleyhine olan argümanları dikkatle tartmış ve bir daha asla böyle bir fırsat yakalayamayacağına karar vermişti. Lord Kendall onunla aynı etkinliklere pek sık katılmazdı. Sör Reginald ile koridorda karşılaştıktan kısa bir süre sonra kararını vermişti. Ayrıca, annesinin bilmediği bir şey ona zarar veremezdi. Yine de Frances, Lord Kendall'la konuşmasının annesine verdiği sözü bozduğu tek an olacağına dair kendine söz verdi.

Frances başka bir nedenden ötürü de volta atıyordu. Sör Reginald ona saat dörtte Lord Kendall ile buluşacağını söylemişti ama o bunu başaramamıştı.

nerede olduğunu sormak için. Mülkün yüzden fazla odası vardı. Herhangi birinde olabilirler.

Sabırlı olmalıydı. Ne yazık ki bu hiçbir zaman onun güçlü yanı olmamıştı. Sör Reginald ve Lord Kendall'ın nerede buluştuklarını bulabilseydi bile, özel sohbetlerine burnunu sokması pek de iyi bir davranış olmazdı.

Ancak Frances bu adam tarafından ertelenmeyi reddediyordu ve Lord Kendall tam da onu erteleyecek türden bir göt gibi görünüyordu. Özellikle de onunla İstihdam Yasası'nı tartışmak isteyen bir kadın olduğunu fark ederse.

Notunu baş harfleriyle imzalayarak risk almıştı. Elbette onun erkek olduğunu varsayacaktı. Onun gibi bir erkek, bir kadının böyle bir şey yapacağını asla tahmin edemezdi. Elbette, evli olmayan bir kadın olduğu için, onunla yalnız buluşmayı talep etmesi uygunsuzdu. Ama uygunsuz bir davranışla suçlanmayı göze alacak kadar da önemliydi. Onun yanında uzun süre kalmayacaktı. Ona söylemek istediği şey kısa olacaktı. Sezon boyunca bunu yüzlerce kez aynada prova etmiş, Lord Kendall'la bir etkinlikte beklenmedik bir şekilde karşılaşabileceği güne hazırlanmıştı. Böyle bir fırsat hiç karşısına çıkmamıştı ama konuşmasını unutmamıştı.

"Lord Kendall'ın gelişiyile ilgili bir şeyler duydum," diye yanıtladı Frances üç genç bayana, sanki hiç umurunda değilmiş gibi görünmek için elinden geleni yaparak.

İlk genç bayan durdu ve ona baktı. "Heyecanlı değil misin?"

"Olmalı mıyım?" Frances masumca gözlerini kırıştıtararak sordu.

"Kendall Kontu'nu *gördünüz* mü?" diye sordu ikinci genç bayan.

"Hayır, neden?" Frances cüret etti. "Siz *gördünüz* mü?"

Üç bayan birbirlerine baktı. "Şey, hayır, ama söylentiler onun son derece yakışıklı olduğu ve tabii ki çok uygun olduğu yönünde."

Frances onlara biraz daha göz kırptı. "Bu yüzden mi bu kadar yaygara koparıyorsunuz?"

Üçü de aynı anda kaşlarını kaldırdı ve duyduklarına inanamıyormuş gibi iri gözlerle birbirlerine baktılar.

"Sadece *yakışıklı* olması gerekmiyor Frances. *Adonis*'e benzediğini söylüyorlar," dedi ilki.

"Ve o sadece uygun değil," dedi üçüncü hanım, "uygunlukta Worthington Dükü'nden sonra ikinci sırada."

Frances başını salladı ve yüzüne inandırıcı bir gülümseme yerleştirmek için elinden geleni yaptı. "O zaman, sizin iyiliğiniz için, umarım yemeğe gelir."

Onlara bir atın kıcı için heyecanlandıklarını söylemenin faydası yoktu. Frances gözlerini devirirken kadınlar kıkırdayıp sohbet etmeye ve patikada gezinmeye devam ettiler. Çok ihtiyaç duyduğu yalnızlığı bulmak için yakındaki bir portakal çiçeği ağacının arkasına kayd.

Üç sosyete güzeli haberlerini şefkatle süslemiş olabilirlerdi ama Frances daha iyi biliyordu. Samimiyetsiz davranıyorlardı. O da en az onlar kadar iyi biliyordu ki, bu *tondaki* en uygun ikinci erkeğin başını döndürecek bir sosyete kızı değildi. En iyi ihtimalle fena sayılmayacak bir güzeldi ve çeyizi de çok azdı. Kendall Kontu at gibi olmasa bile, onun dikkatini çekmek için az önce konuştuğu güzel ve zengin kızlarla rekabet etmeyi planlamıyordu. Lord Kendall'ın evlenmek isteyeceği son adam olduğundan bahsetmiyorum bile. Tanrı aşkına. Onunla flört etmektense ayağına basması daha olasıydı.

Üstelik son zamanlarda flört ettiği adam da Adonis'e benziyordu. Lucas'ın Kendall Kontu'nu bir trol gibi göstereceğine hiç şüphe yoktu. Frances sezon boyunca diğer genç hanımların, cüzdanlarının büyüklüğüne ve unvanlarının prestijine bakarak bekârların çoğunun görünüşünü şişirme eğiliminde olduklarını tespit etmişti.

Birçok uygun beyefendinin son derece yakışıklı olduğu söylenmişti ama onu görünce bu yaygaranın nedenini merak etmişti. Kendall Kontu'ndan istediği tek şey bir ya da iki dakikasını ayırmasıydı. Ondan haber alamadıkça daha da endişelenmeye başlamıştı. Sör Reginald'la buluşmadan önce haber almayı umuyordu. Albina'yı sanki hâlâ megrim uykusundaymış gibi davranması için bırakarak odasından gizlice çıktı. Hizmetçiden, Lord Kendall'dan bir cevap gelirse gelip onu bulmasını istemişti.

Frances, Lucas'ı bulmak için gizlice hizmetkârların salonuna inmeyi düşündü. Bu gülünç bir fikirdi ama onu tekrar, hatta yarın sabahdan daha erken görmek istemekten kendini alıkoyamıyordu. Gününün en mutlu saati onunla kütüphanede geçirdiği zamandı. Şu anda bir sinir yumağıydı ve onu görmek onu sakinleştirecekti. Bunu biliyordu.

Arkasında bir dal kırıldı ve döndüğünde Albina'nın patikadan kendisine doğru geldiğini gördü. Frances'in midesi bulandı.

"Albina!" diye seslendi, portakal çiçeği ağacının arkasından el sallayarak. "Ben buradayım."

Albina başını çevirip bakışlarını Frances'e dikti ve sonra başını sallayarak eteklerini toplayıp aceleyle yanına gitti. Elinde bir not varmış gibi görünmüyordu.

"Cevap gönderdi mi?" Frances ellerini ovuşturarak ağzından kaçırıldı. Albina başını salladı. "Hayır, hanımefendi. Korkarım göndermedi."

Frances'in midesi eski yerine geri döndü. "Ah," dedi ses tonundaki hayal kırıklığını gizlemeye çalışıp başaramayarak.

"Ama sanırım yardım edebilirim, Bayan," diye devam etti Albina. "Nasıl?" Frances hizmetçinin yüzüne bakarak sordu.

"Aşağıda diğer hizmetçilerden biriyle konuşuyordum," dedi Albina, "ve Kendall Kontu'nun yatak odasının nerede olduğunu öğrendim."

Frances'in gözleri fal taşı gibi açıldı. "Gerçekten mi?" Sevinçten havalara uçmak istiyordu. Yatak odasını gözetlerse adamın ondan kaçmasına imkân yoktu. "Albina, hayatım, bu mükemmel. Nerede o?"

"İkinci katta, merdivenin başında sağdan altıncı kapı," diye yanıtladı Albina, yüzünde gururlu bir gülümsemeyle.

"Emin misin?"

"Lord Clayton'ın hizmetçisinin bana verdiği talimat bu," diye yanıtladı Albina. "Teşekkür ederim, Albina." Frances eteklerini kaldırdı ve aşağı doğru inmeye başladı.

kış bahçesinin önüne doğru uzanıyordu. "Hemen oraya gitmeye ve o dönene kadar orada kalmaya niyetliyim."

CKAPTERSEVENTEN

DKendall Kontu olarak kusursuz bir şekilde giyinmiş olan Lucas, saat tam dörtte Clayton'ın mavi salonuna doğru yola çıktı. Şövalye, Lucas'ın davetine cevap vermiş ve bunu kaçırmayacağını garanti etmişti.

Bell'in sorusu kafasında çınlamaya devam etti. "Bayan Wharton konusunda ne yapmayı düşünüyorsunuz?" Gerçekten de Bayan Wharton hakkında ne yapmak niyetindeydi?

Elbette ona cevap yazması gerekecekti ama ne diyeceği konusunda hiçbir fikri yoktu. Belli ki iki seçeneği vardı. Onunla buluşmayı kabul edip her şeyi itiraf edebilir ama sonsuz nefretini de göze alabilirdi. Ya da şu anda bir buluşma için zamanı olmadığını söyleyebilirdi. Bu cevaptan hoşlanmayacaktır ama zaten onun hakkında kötü bir fikri vardı. Daha da kötüye gidebileceğinden şüpheliydi. Her şey ona söylediği yalanları itiraf etmeye hazır olup olmadığına ve tüm bunları ona açıklamanın bir yolu olmasını umup ummadığına bağlıydı. Hizmetçi gibi davranmasını affetse bile, kendisine karşı çalışan bir adamı öptüğünü öğrendiğinde aynı derecede affedici olacağından şüpheliydi. Patlama. Neden her şey bu kadar karmaşık olmak zorundaydı ki?

Mavi salonun kapı kolunu tuttu ve derin bir nefes aldı. Frances konusunda ne yapacağına daha sonra karar verecekti. Şu anda ikna etmesi gereken bir şövalye vardı.

Lucas içeri girdiğinde Sör Reginald çoktan odada oturuyordu. "Sizi gördüğüme sevindim Sör Reginald," diye mırıldandı Lucas. Yaşlı adam. Kapı arkasından kapandı.

Sör Reginald, Lucas'ı selamlamak için ayağa kalkarak, "Ben de," diye cevap verdi. El sıkıştılar.

Çay Clayton'ın hizmetkârları tarafından servis ediliyordu ama Lucas doğrudan büfeye doğru yürüdü. "Daha sert bir şey ister misiniz Sör Reginald?"

"Elbette," diye cevap verdi şövalye.

Lucas iki bardağa konyak doldurdu ve odanın ortasındaki oturma düzenine doğru ilerledi. Sör Reginald pencerenin önündeki kanepeye otururken Lucas da dik açılı bir sandalyeye yerleşti.

"Benimle görüştüğünüz için teşekkür ederim," dedi Lucas. Bu fırsatı adama iyice bakmak için kullandı. Sör Reginald'ın gözlerinin yanındaki çizgiler, alnındaki ve ağzının kenarlarındaki benzer çizgiler gibi iyice belirginleşmişti. Saçları dökülmüştü. Omuzları eğikti. Bu konuda hiç şüphe yoktu. Sör Reginald yakışıklı bir adam değildi ama tamamen itici de değildi. Bir hanımefendi daha kötüsünü de yapabilirdi, diye düşündü. Lucas bu düşünceyi aklından geçirirken bile kulağa ne kadar korkunç geldiğini fark etti. Frances'in yerinde olsaydı, kendisini *tamamen itici* olarak nitelendirilemeyecek birine ömür boyu vermek ister miydi?

"İtiraf etmeliyim ki notunu aldığımda şaşırdım Kendall," diye söze başladı Sir Reginald. "Burada olacağınızı tahmin etmemiştim."

"Gelmeye niyetim yoktu," diye cevap verdi Lucas. "Planlarım son dakikada değişti." En azından bu kadarı doğrudu. Bir kez olsun doğruyu söylemeyi tercih ederdi.

"Clayton uzun süre kalmaya niyetli olmadığınızı söylüyor," diye devam etti Sir Reginald. "Bu doğru, bu yüzden benimle bu akşam buluştuğunuz için memnunum. öğleden sonra."

"Memnuniyetle," dedi şövalye, konyağından küçük bir yudum aldıktan sonra bardağı koltuğun yanındaki masaya bıraktı.

"Kalmamanız çok kötü," diye devam etti Sör Reginald, "parti oldukça hareketli geçti. Naip Prens Pazartesi günü geliyor."

"Duydum," diye cevap verdi Lucas, "ona elimden gelenin en iyisini yapmalısın."

"Öyle yapacağım," dedi Sör Reginald, "ama başka olayları da kaçırabilirsiniz."

Örneğin, bu hafta burada bir gelin bulabilirim."

Bu sözler Lucas'ın midesine bir yumruk gibi inmişti. Cevabını zaten bildiği soruyu sorarken yüzünü boş tutmaya zorladı kendini. "Gerçekten mi? Kim bu talihli kadın?"

"Pekâlâ." Sör Reginald göğsünü kabarttı ve elini erik rengi paltosunun ön tarafına götürerek düzeltti. "Henüz hiçbir şey netleşmedi, anlıyorsunuzdur, ama Bayan Frances Wharton'dan hoşlanmaya başladım."

"Baron Winfield'in kızı mı?" Lucas yanağının içini sertçe ısırarak devam etti.

"Evet, en büyüğü. Biraz dik başlı, görünüşe göre kendini siyaset konusunda bilgili sanıyor." Gözlerini devirerek küçümseyici bir şekilde kıkırdadı. "Düşünebiliyor musunuz? Ama iyi bir kocanın bastıramayacağı bir şey değil. Yeterince güzel bir kız."

"Winfield'in borç içinde olduğunu duydum. Orada bir çeyiz olduğundan emin misin?" Bunu söylemek korkunç bir şeydi ama Lucas kendini tutamadı. Ve *bastırmak* mı? Adam gerçekten de "*bastırmak*" mı demişti? Frances'in politika hakkındaki fikirlerini *bastırabileceğini* düşünüyorsa onu tanımadığı belliydi.

Sör Reginald elini havada salladı. "Benim için fark etmez. Aslında, ailenin bu yüzden ilgilendiğine inanmak için nedenlerim var. Amacım yüklü bir çeyiz olsaydı çok daha yaşlı bir geline bakıyor olacağıma şüphe yok. Zaten ne yapacağımı bilemediğim kadar çok param var." Şövalye göz kırpmaya cüretini gösterdi. Lucas onun çenesine yumruk atma isteğini *bastırdı*.

"Onun ilgilendiğinden *emin* misin?" Lucas gözlerini yaşlı adama dikerek sordu. Bu soruyu da sormamalıydı ama bir kez daha kendini durduramadı.

Sör Reginald, dantelli kolundan çıkardığı mendile öksürerek, "Nasıl olmaz anlamıyorum," dedi. "O pisliğin fazla seçeneği yok."

Şövalye ona sırtıttığında çarpık, sararmış dişleri ortaya çıktı. Lucas, Frances'in hatırı için ürperdi. Frances'in tüm erkeklerin kendini beğenmiş, sıkıcı pislikler olduğunu düşünmesine şaşmamalıydı. Bu adam burada oturmuş, sanki hiç söz hakkı yokmuş gibi onun geleceği hakkında konuşuyordu.

"Anlıyorum," diye cevap verdi Lucas odun gibi bir sesle. Adamı bayıltmadan önce konuyu değiştirmesi gerekiyordu. Başını iki yana salladı. "Her neyse, seni buraya çağırmamın nedeni-"

"Tahmin etmeme izin verin." Şövalye ona kibirli bir gülümseme verdi. "İş Kanunu Tasarısı'nı görüşmek istiyorsunuz."

Lucas ona sırtıttı ve konyasından bir yudum aldı. "Nasıl tahmin ettiniz Sör Reginald?"

Şövalye içini çekti ve elini tekrar havada salladı. "Görünüşe göre bugünlerde herkesle konuşmak istediğin tek şey bu, Kendall. Bu kanunla meşgul olduğun için oldukça ün kazanıyorsun."

"Konuşmam monotonlaştıysa özür dilerim." Lucas şövalyeye sıkı bir gülümseme verdi. Adama karşı dikkatli davranmak zorundaydı. Tek bir kaba

Onun ağzından çıkacak bir kelime Sör Reginald'ı ve henüz oylamayla ilgili niyetlerini açıklamamış olan tüm Kraliyet yanlılarını muhalefete savurabilirdi. "Son konuşmamızdan bu yana konuyla ilgili başka düşünceleriniz oldu mu?"

Sör Reginald sandalyesine yerleşti ve konyağından bir yudum daha aldı. "Dürüst olmak gerekirse, yapmadım. Duymak istediğinizin bu olmadığını biliyorum ama gerçek bu."

Lucas başıyla onayladı. "Yeterince adil. Eğer henüz kararınızı vermediyseniz, yasanın ince noktalarını tartışmaktan mutluluk duyarım."

Sör Reginald sabırsız bir iç çekişle, "Öyle olduğunu biliyorum Kendall, sorun da bu," dedi.

Lucas kaşlarını çattı. "Ne demek istiyorsun?"

"Demek istediğim, siz yasaların kanlı ayrıntılarıyla daha çok ilgileniyorsunuz, ben ise-" elini daire şeklinde salladı, "-diyelim ki, sizin istediğiniz şekilde oy verirsem benim için ne gibi ayrıntılar var?" Sör Reginald'ın saygılı gülümsemesi geri döndü.

Lucas çenesini sıktı. Söz konusu siyaset olduğunda bu tür tartışmaların yaşanmadığına inanacak kadar saf değildi ama yine de karşılaştığında midesini bulandırıyordu.

"Vicdanınıza göre oy vereceğinizi umuyorum," diye cevap verdi, öfkesini kontrol altında tutmak için elinden geleni yaparak. "Dediğim gibi, konuları tartışmaktan mutluluk duyarım-"

"İnsan umut ediyor, değil mi Kendall?" Sör Reginald burnunu kaldırdı. "Ama size söylüyorum, ben bir tür pazarlıkla daha çok ilgilenirim."

"Ne düşünüyordunuz Sör Reginald?" Lucas sırf adamın kendisinden tam olarak ne istediğini öğrenmenin zevkini yaşamak için sordu. "Ne yapacağınızı bilemeyeceğiniz kadar çok paranız olduğunu söylemişsiniz zaten."

"Para istemiyorum, Kendall." Şövalyenin gözlerinde karanlık bir pırıltı parladı. "Ben çok daha zor bir şey istiyorum."

"Peki bu ne?" Lucas dürttü.

Şövalye gözlerini devirdi. "Güç, tabii ki."

Lucas kaşlarını çattı. "Güç mü? Ne yapabilirim ki?"

Şövalye kolunu çekti. "Worthington Dükü'yle aranızın çok iyi olduğunu herkes biliyor."

Lucas öfkesini kontrol altında tutmak için kendini zorladı. Yapmak istediği şeyi yapmak yerine çenesini daha sıkı sıktı ve derin bir nefes verdi

Yaptığı şey ise, eşit oranda tiksinti ve hakaretle sandalyesinden fırlamak oldu. "Prens Naibiyle aranız çok iyi," diye bağırmayı başardı.

Sör Reginald bir elini havaya kaldırdı ve kıkırdadı. "Georgie'nin hiçbir *gücü* yok. Bunu herkes biliyor. Tanrı aşkına, o bir naip. Başını okşayıp ona iyi bir çocuk olduğunu söylüyoruz ve o da başka bir akşam yemeği partisi planlayıp başka bir saray inşa ediyor. Hayır. Ben Dükaliğin Şansölyesi olmak istiyorum ve kazanmak için Parlamento'daki her dükün oyuna ihtiyacım var."

Lucas aklını kaçırmış gibi adama baktı. Güçlü olmak bu pozisyonu tanımlamaya yetmiyordu. Dükalık Şansölyesi, Lancaster Dükaliği'nin mülklerini ve kiralarnı yönetirdi ki bu da aslında Hükümdar'ın gelirinin büyük bir kısmını oluştururdu. Dükalık Şansölyesi Parlamento'daki en üst düzey pozisyonlardan biriydi.

Lucas sonunda sesini buldu. "Lancaster Dükaliği'nin Şansölyesi mi olmak istiyorsun?"

"Kesinlikle."

Lucas ayağa kalkıp Sör Reginald'a dönüp bakmadan odadan çıkmamak için elinden geleni yaptı. Ama önce daha fazla bilgiye ihtiyacı vardı. "Ya Worthington'ı sana oy vermesi için ikna edemezsem?"

Şövalye dudaklarını hoş olmayan bir şekilde büzdü. "O zaman İstihdam Yasası için oy kullanamayacağım. Ve daha da önemlisi, *arkadaşlarımı* bu tasarıya oy vermeye ikna edemeyeceğim."

Demek Sör Reginald'ın bunca aydır bir taraf seçmeyi reddetmesinin nedeni buydu. Lucas'a bu tuzağı kurmak için mükemmel bir fırsat kolluyordu.

"Anlıyorum." Lucas ayağa kalktı. Bir an önce adamdan uzaklaşması gerekiyordu. "İki gece daha burada kalmayı planlıyorum. Gitmeden önce sana cevabımı vereceğim."

"Mükemmel," diye yanıtladı Sör Reginald. "Kararınızı duymak için sabırsızlanıyorum."

Lucas ikinci kattaki yatak odasına geri dönmek için yeri yutan adımlarla ilerliyordu. Her birkaç adımda bir durup yumruğunu duvara vurmak istiyordu. Clayton'a ve evinin esenliğine duyduğu saygı onu bundan alıkoyan tek şeydi.

Kraliyet Donanması onur ve haysiyetle dolu bir yerdi. Evet, adaletsiz davranışlar görmüştü ama aynı zamanda gurur ve sorumluluk da vardı. Eşitlik ve sadakat vardı. Siyaset tamamen farklıydı.

Unvanı devraldıktan sonra kendini içinde bulduğu dünya, sırlar ve yalanlarla dolu bir lağım çukuruydu. Kardeşinin midesi bunu kaldırıyordu. Lucas'ın ise yoktu. Sör Reginald ve onun gibi entrikacılar Lucas'ın midesini bulandırıyordu ve o adamın Frances'e dokunduğunu düşünmek bile tüylerini diken diken ediyordu. Frances o şişko şövalyeden çok daha iyisini hak ediyordu.

Lucas büyük merdivenin basamaklarını ikişer ikişer çıktı ve fuayenin şu anda boş olmasına şükretti. İkinci katın sahanlığına ulaşır ulaşmaz odasına doğru gitmek için sağa döndü ve olduğu yerde durdu.

Yatak odasının kapısının tam karşısında duran ve kollarını göğsünde kavuşturmuş olan kişi Frances'ten başkası değildi.

CKAPTERE)GKTEN

Frances eyrek saatten uzun bir süredir Kendall Kontu'nun yatak odasının kapısının önünde duruyordu. Kendini son derece aptal hissediyordu ve ne kadar uygunsuz olduğunun tamamen farkındaydı ama artık umurunda değildi. Bu onun itibarı ya da ev partisindeki konukların onun hakkında ne düşündüğü ile ilgili değildi. Bunu alışan sınıflar, Albina gibi hizmetçiler ve Lucas gibi uşaklar için yapıyordu. İş Yasası'nın onlara vereceğinden daha iyisini hak ediyorlardı. Oylamanın sonucunu değiştirmese bile, Frances yasanın yaratıcısına kendi çıkarına hizmet eden saçmalıkları hakkında tam olarak ne düşündüğünü söylemeye niyetliydi.

Birisi gelip de onu Lord Kendall'ın kapısının önünde görürse diye bir bahane bulmuştu bile. Korkunç bir şekilde kaybolmuş gibi davranacaktı ve arkadaşı Mary Montgomery'yi beklediğinden emindi. Mary partide çok sevdiği hanımlardan biriydi. Elbette Mary'nin odası katın bu tarafında olmayacaktı ama kaybolmuş gibi davranma kısmı da burada devreye giriyordu. Sonuçta, birbirine tıpatıp benzeyen bu kadar çok kapının olduğu bir katta kafası karıştığı için zavallı bir genç kadını kim sulayabilirdi ki?

Daha önce konservatuarda başladığı volta atma eylemi Lord Kendall'ın odasının dışındaki koridorda da devam etti. Konuşmasını zihninde tekrar tekrar prova ediyordu. Ona ne kadar para düşkünü, kendine hizmet eden, sınıfı bir pislik olduğunu söylemeye niyetliydi. Hiç durup yoksulların hayatlarını düşünmüş müydü? Hiç kendi uşağına ya da aşısına bakıp onların hayatlarının nasıl olduğunu merak etmiş miydi? Tasarısının onlar için işleri nasıl daha da zorlaştıracağını hiç düşündü m ? Hayır. Hayır, düşünmemişti ve d ş nmemesinin nedeni de umursamamasıydı. Kendisinden başka kimseyi umursamıyordu.

ve onun gibiler, her şeyden sorumlu olan ve her zaman da öyle olan adamlar. Herkes için kuralları koyan ama bu kuralların sadece kendilerine fayda sağlamasını temin eden adamlar. Lord Kendall'a bu yasayı önerdiği için alçakların en alçağı olduğunu söyleyecek ve gece yastığa başını koyduğunda, işleri daha da kötüleştireceği mazlum insanların her birinin çektiği acının onu olması gerektiği gibi uyanık tutmasını umacaktı.

Kararlılıkla başını salladı. Oh, adamın bocalayıp duracağından ve o güzel küçük kafasını neden böyle şeylere takmaması gerektiğine dair saçma sapan bir bahane bulacağından emindi. Sararmış dişlerini ve kötü kokan nefesini ortaya çıkaracak küçümseyici bir gülümseme takınacaktı. Adonis, onun ayağı! Hijyeninin Sör Reginald'inkinden daha kötü olduğuna şüphe yoktu. Muhtemelen bir içki şişesinin, büyük olasılıkla pahalı bir şişenin altından çıkmış gibi görünen, şişirilmiş, mızımız bir gevezeydi ama bunun pek önemi yoktu.

Mary'nin ablası Leydi Julianna merdivenlerden süzülerek çıktığında kapının önünde birkaç dakikadan fazla durmamıştı. Üzerinde tüllü, işlemeli bir eteği olan hoş bir beyaz elbise vardı ve sanki bir moda dergisinin sayfalarından fırlamış gibi görünüyordu. Frances, nişanlı kadının kendisine doğru bir bakış atmasını, hızlıca bir kez daha bakmasını ve ona doğru süzülmesini dehşet içinde izledi.

Frances dudağını ısırды ve iki tarafa da baktı. Mary'yi beklediği bahanesini kullanması garip olacaktı ama başka ne seçeneği vardı ki?

"Oh, Bayan Wharton, siz de mi?" Leydi Julianna duyma mesafesine gelir gelmez konuştu.

Frances gözlerini kırptırdı ve ters yöne baktı. Leydi Julianna onun adını söylemişti ama yanılmış olması mümkün müydü? Ancak Frances'in arkasında kimse yoktu ve kadın tam önünde durmaya başlayınca geri dönüp Leydi Julianna'yla yüzleşmek zorunda kaldı.

"Ben de mi?" Frances yankılandı, kaşları çatılmıştı.

Leydi Julianna ona komplocu bir sırıtışla baktı, bir adım öne çıktı ve kolunu Frances'in koluna doladı. Frances'i yavaşça yanına çekerek yürümesini sağladı. Koridorun hanımefendiler tarafına doğru ilerlediler.

"Kendall Kontu'nun yatak odasının kapısının önünde durduğunuzu bilmediğinizi söylemeyin sakın?" Leydi Julianna birkaç adım atar atmaz fısıldadı.

Frances yüzünün kızardığını hissetti. Bunu inkâr etmekle Leydi Julianna'nın hangi kapının onun olduğunu nasıl bildiğini sormak arasında kaldı.

"Bu... Ben... Şey... Nereden bildin?" Frances sonunda ağzından kaçırdı. Çok iyi. Pek iyi bir oyuncu sayılmazdı, değil mi?

Leydi Julianna'nın komplocu sırtışı genişledi ve koridora başka kimsenin girmediğinden emin olmak için arkalarına baktı. "Geldiğini duymuştum. Bugün diğer hanımlar hep bunu konuşuyor. Odasının yeri alt katta çok tartışılan bir konu."

Frances, Lord Kendall'ın yatak odasının birilerinin sohbet konusu olduğunu öğrendiği için biraz hasta hissederek, "Hanımların heyecanlı olduğunu tahmin etmiştim," diye onayladı. Çok daha farklı nedenlerle etrafta dolaşan başka genç hanımlara rastlamadığı için şanslıydı.

"Heyecanlı değil misin?" Leydi Julianna ona şüpheli bir bakış attı.

Frances uzun bir iç geçirdi. Yapacak bir şey yoktu. "Bana inanmamanız için her türlü neden var, Leydi Julianna, ama korkarım size gerçeği söylemeliyim, yoksa hakkımda kötü düşünme riskini göze alırsınız."

Leydi Julianna'nın ışıltılı kahkahası etraflarındaki boşluğu doldurdu. "Eğer siz anlatmaya istekliyseniz, ben de duymaya fazlasıyla istekliyim, Bayan Wharton."

Frances mümkün olduğunca doğrudan konuşmaya karar vermeden önce konuyla ilgili birkaç giriş cümlesini hızla bir kenara bıraktı. "İnanması zor biliyorum ama Lord Kendall ile İstihdam Yasası hakkında konuşmak istiyorum. Lordlar Kamarası'na sunduğu tasarı hakkında."

Leydi Julianna'nın gözleri büyüdü ama sonuçta yüzündeki ifade sadece *hayranlık* olarak tanımlanabilirdi.

"İtiraf etmeliyim ki söyleyeceğinizi düşündüğüm son şey buydu," diye yanıtladı Leydi Julianna, Frances'i hâlâ nazikçe yanına çekerek. Sadece birkaç adım ilerlemişlerdi ama hâlâ koridorun hanımefendinin tarafına doğru gidiyorlardı.

Frances yüzünü buruşturdu ve dudağını ısırdı. "Bana inanıyor musun?" Leydi Julianna onun elini okşadı.

"Kesinlikle inanıyorum." Bu kez Frances'in gözleri fal taşı gibi açıldı. "Öyle mi?"

Leydi Julianna usulca güldü. "Tabii ki biliyorum. Kim böyle beklenmedik bir şey uydurur ki?"

Frances rahatlamış bir iç geçirdi, omuzları çöktü. "Tanrıya şükür. Gerçek bu, yemin ederim."

"Elbette öyle," diye cevap verdi Leydi Julianna, "ama bana söylemelisiniz, Lord Kendall'a kanun hakkında ne söylemeyi

düşünüyorsunuz? İşte şimdi meraklandım."

"Bu konuda bir şey biliyor musunuz, Leydi Julianna?" Frances sordu. "Korkarım bilmiyorum." Başını iki yana salladı.

"Bu, yoksullara zarar verecek korkunç bir yasa tasarısı."

Leydi Julianna nefesini içine çekti. Bir an için yürümeyi bıraktı ve doğrudan Frances'e baktı. "Bunu duyduğuma şaşırdım."

"Neden?" Frances yine kaşlarını çatarak sordu.

Leydi Julianna yürümeye devam etti. Hâlâ Frances'in kolunu tutarken, ona bir kez daha hoş bir gülümseme sundu. "Kendall Kontu'yla tanıştım ve bana iyi bir adam gibi göründü."

Frances burnunu havaya dikmekten kendini alamadı. "Ama değil. Onunla hiç tanışmadım ama inanın bana, berbat biri. Tıknaz ve çirkin görünümlü olduğuna da eminim."

Bunu Leydi Julianna'nın yumuşak kahkahası izledi. "Bunu sana kim söyledi?"

Frances, Leydi Julianna'ya suçlu bir gülümseme verdi. "Sadece yasasının içeriğine dayanarak tahmin yürütüyorum."

"Pekala, eğer gerçekten mecbur hissediyorsanız onu beklemeye devam etmeniz için sizi yalnız bırakayım, ama dikkatli olun. Karşı duvardaki sandalyenin yanında beklemenizi öneririm. Başka biri geçerse sana daha fazla mazeret sağlayacaktır."

Frances arkalarına baktı. Gerçekten de Lord Kendall'ın kapısının hemen karşısındaki koridorda bir sandalye vardı. Daha önce konuşmasını prova etmekle o kadar meşguldü ki bunu fark etmemişti.

"Bu harika bir fikir, Leydi Julianna. Teşekkür ederim."

Leydi Julianna kolunu bıraktı ve ona doğru döndü. "Sizin için endişeleniyordum, Bayan Wharton."

"Endişeli mi? Benim için mi?" Frances kendini işaret etti ve gözlerini kırpıstırdı. Bugüne kadar Leydi Julianna'nın onun için endişelenmek şöyle dursun, adını bildiğini bile bilmiyordu.

"Evet," dedi Leydi Julianna yumuşak bir sesle. "Seni akşam yemeğinde gördüm. Korkarım annen seni Sör Reginald'la evlendirmek için elinden geleni yapıyor ve ikinizin birbirinizi pek mutlu edeceğini sanmıyorum."

Frances başını salladı. "Size daha fazla katılamazdım, Leydi Julianna."

Leydi Julianna onun yüzünü inceledi. "Sör Reginald'ın en sevdiği konu kendisidir, oysa siz bana iç gözlemci, zeki bir genç kadın gibi göründünüz. Onun sıkıcı hikâyelerini dinleyerek geçireceğiniz bir hayattan hoşlanacağınızdan şüpheliyim."

Gözyaşları Frances'in gözlerinin arkasını yaktı. Leydi Julianna'nın Frances'in duymaya çok ihtiyacı olduğu bir şeyi söylemesi ne kadar nazikti. "Biliyor musun, çok uzun zamandır

Onun iyi özelliklerini hemen göremediğim ya da en azından görmeye çalışmadığım için anneme sadakatsizlik ediyormuşum gibi hissettim."

Leydi Julianna ona sempatik bir gülümseme verdi ve tekrar elini okşadı. "Kendinize iyi bakın, Bayan Wharton. Biz hanımların gönül meselelerinde her zaman seçim şansımız olmadığını biliyorum ama sizi mutsuz görmek istemem. Kız kardeşime karşı her zaman çok nazik ve dostça davrandınız."

"Aynı şekilde kız kardeşin de bana karşı çok nazik davrandı," diye mırıldandı Frances.

Leydi Julianna koridorun sonuna doğru uzaklaştı, ama el sallayıp Frances'in neredeyse emin olduğu bir şey söylemeden önce değil, "Kendall'ın biraz akli varsa, seni kapısının önünde görür görmez kapacaktır. Adamın iyi bir eşe ihtiyacı var, biliyorsun."

Frances başını salladı. Hayır. Kadını doğru duymuş olması mümkün değildi. Ayrıca, Leydi Julianna öyle demiş olsa bile, onu 'kapıp götürmesini' isteyeceği son adam *Lord Kendall*'dı. Ürperdi. Gerçekten de hayır. Nöbet yerine dönmeli ve o iğrenç adamla yüzleşmeye hazırlanmak için konuşmasını okumalıydı.

Frances, Leydi Julianna'nın yardımsever tavsiyesine uyarak Lord Kendall'ın kapısının karşısındaki sandalyeye doğru ilerledi. Sandalyenin yanında durmaya karar verdi. Bu şekilde Kendall'ın gelişine hazırlıklı olacaktı. Kendall'ın içeri sızma şansı olmayacaktı.

Yaklaşık on dakika sonra, Lord Kendall'ın gerçekten de akşam yemeğinden önce odasına dönmeye niyetli olup olmadığı konusunda şüphe duymaya başlamıştı. Tek bildiği, Lord Clayton'la çalışma odasında bir şeyler içiyor olabileceğiydi. Belki de bir dahaki sefere o odayı aramaya gitmeliydi. Tam bu fikri aklından atmış ve kollarını göğsünde kavuşturmuştu ki, genç bir adam merdivenlerden hızla yukarı çıktı. Yarım kat ötedeydi ve ona tam olarak bakamadı ama ilk düşüncesi Lucas olduğuydu. Tam ona seslenmek üzereydi ki iki nedenden ötürü onun Lucas olamayacağını fark etti. Birincisi, üzerinde bir beyefendinin giysileri vardı ve ikincisi, hemen arkasını dönüp hızla ters yöne doğru yürüdü. Lucas olsa onu selamlardı.

Ellerini gözlerine bastırdı. Aman Tanrım, yorgun olmalıydı. Gözleri ona oyun oynuyordu. Belki de gerçekten *oturmalıydı*. Kendini sandalyeye bıraktı ve birkaç dakika daha sessizce oturduktan sonra arkasından bir erkek sesi ona seslendi.

Koridorun kadın tarafına döndüğünde uzun boylu, sarışın, yakışıklı bir adamın kendisine doğru yürüdüğünü gördü. Adam cübbe giymişti ama Lord Clayton'ın cübbesi değildi.

"Bayan Wharton," diye ikinci kez seslendi.

"Evet?" dedi, adam yaklaşırken dikkatle onu izliyordu.

"Ben Bay Baxter," dedi adam, "Lord Copperpot'un uşağıyım. Birkaç dakika önce mutfakta otururken bir hizmetçi gelip Leydi Winfield için bir lapa istedi."

"Leydi Winfield benim annem," diye cevap verdi Frances, endişeden göğsü sıkışmıştı.

"Evet, Bayan Wharton, bu yüzden sizi aramaya geldim. Görünüşe göre anneniz daha önce bahçede ayağı kaymış ve bileğini burkmuş. Şu anda yatıyor ama sizi sordu."

"Ah, canım." Frances ayağa kalktı ve eteklerini kaldırdı. "Hemen yanına gideceğim."

"Sanırım bu en iyisi olur, hanımefendi. Size ya da annenize bir şey getirmem için aşağıya bir mesaj gönderebilirim lütfen bana haber verin."

"Bir şeye ihtiyacımız olursa Albina'yı gönderirim." Çoktan dönmüş ve annesinin odasını bulmak için katın karşı tarafına doğru ilerliyordu.

Neredeyse merdivenlere kadar gelmişti ki uşağa teşekkür etmeyi düşündü. Ama arkasını döndüğünde, adam gitmişti.

Yatak odasına doğru döndü ve acele etti. Yüce Tanrım. Annesinin iyi olduğunu umuyordu. Annesine verdiği sözü tutmamaya kalkıştığı için Tanrı'nın ona öcünü verip vermediğini merak etmekten kendini alamadı. Hayır. Başını iki yana salladı. Bu çok saçma bir fikirdi. Öyle değil miydi?

Lord Kendall'ın kapısından onunla konuşmadan çıkmak zorunda kalmıştı ama o hâlâ bu evde bir yerlerdeydi ve yapacağı son şey olsa bile gitmeden önce onu bulacaktı. Bu arada, bekleyip notuna cevap vermeye tenezzül edip etmeyeceğini görmesi gerekecekti.

CHAPTER NINETEEN

Lucas ertesi sabah, içinde korku ve beklentinin karışımı bir duyguyla kütüphaneye doğru ilerledi. Frances'i görmek istiyordu. Onunla konuşmak istiyordu, sadece politika hakkında değil. O ona çan kulesi kovalamacaları, Noel Bayramı ve çocuklar gibi çeşitli şeyler hakkında ne düşündüğünü sormak istedi. *Tondan* hoşlanmama nedenlerini daha fazla duymak istiyordu. Ne de olsa bu nedenlerin çoğu onunkilerle aynıydı. Çok dürüst ve açıktı ve dünyanın onun hakkında ne düşündüğünü umursamıyor gibiydi. Herkes karakterinde bundan daha fazlasını kullanabilirdi. Tanrı biliyordu ki o da kullanabilirdi.

Lucas dün gece Frances'in Sör Reginald'la evlendiğini düşünerek iğrenmişti. Lucas'ı rahatlatan tek şey, annesinin isteklerine rağmen Frances'in bu adamla evlenmeyeceğine açıkça karar vermiş olmasıydı. Elbette babası talep ederse, bu evliliği gerçekleştirmek zorunda kalacaktı. Lucas sadece Baron Winfield'ın kızının isteklerini dikkate alacağını umabilirdi.

Lucas dün gece birkaç nedenden dolayı uyuyamamıştı. Dün öğleden sonra Frances'i yatak odasının kapısında gördüğünde neredeyse nefesi kesilmişti. Hemen ters yöne dönmüş ve neredeyse koşarak uzaklaşmıştı. Hizmetçinin merdivenlerinden Bell'in odasına çıkmış ve markizi Frances'i kapısından uzaklaştırması için aşağı göndermişti. Bu da başka bir yalandı ama Bell bu yalanı yutmaktan memnun olmuştu. Frances'le daha önce hiç karşılaşmamıştı ve ev partisi sırasında yollarının tekrar kesişeceğinden de şüpheliydi.

En azından hile işe yaramış ve Lucas odasına dönüp tekrar giymek için ihtiyacı olan kıyafeti alabilmişti. Ama ya Frances

bu sabah uyandığında kapısının önünde ne bekliyordu? Uşağı Lucas'ın uyuduğu dördüncü kattaki odasına diğer hizmetkârlarla birlikte gizlice çıkmanın daha güvenli olacağına karar vermişti. En azından orada, İş Yasası konusunda kendisiyle yüzleşmek isteyen Frances tarafından rahatsız edilme ihtimali çok azdı.

Gecenin geri kalanını Frances'in ona yazdığı notla nasıl başa çıkacağına karar vermeye çalışarak geçirmişti. Sonunda en güvenli şeyin ona cevap yazmak ve hemen Londra'ya dönmesi gerektiğini, ama bir gün onunla tanışmayı umduğunu söylemek olduğuna karar verdi.

Yapılacak en korkakça şeydi ama iki amaca hizmet edecekti: Birincisi, onu hiç talep etmemesi gereken uygunsuz bir beyefendiyle buluşmaktan alıkoyacaktı. Lucas onun böyle bir buluşma gerçekleşir ve baş başa görülürlerse ortaya çıkabilecek sonuçları düşündüğünden şüpheliydi. İkincisi, bu ikisini de Clayton'ın evinin ortasında çirkin bir sahneden uzak tutacaktı. Eğer onunla buluşur ve her şeyi itiraf ederse, sonuçta böyle bir sahne çıkacağına şüphe yoktu.

Lucas ona gerçeği söyleyecekti. Bir gün. Ama şimdilik, düzenlediği bu karmaşık maskaralıktan mümkün olduğunca az yankı uyandırarak kurtulması gerekiyordu. Ayrıca Frances uşak Lucas'la bir gelecek hayal etmiyordu. Bu imkânsızdı ve ikisi de bunu biliyordu. Kalbi biraz acıyabilirdi (onunki gibi) ama eninde sonunda yollarına devam edeceklerdi. Ve Lucas bir daha asla böyle bir hata yapmayacaktı.

Kütüphaneye girdiğinde hâlâ onu son kez göreceği o acı tatlı anı düşünüyordu. Çoktan pencerelerin yanındaki masaya oturmuş, yüzü mutlulukla parlayarak ona gülümsüyordu. Hemen aynı tatlı yüzün şaşkınlık ve öfkeyle buruştuğunu hayal etti. Ona gerçeği söylerse kaçınılmaz sonuç bu olacaktı.

"İşte buradasın," diye seslendi. "Bu sabah gelip gelmeyeceğini merak etmeye başlamıştım."

Yüzüne bir gülümseme yerleştirmek için kendini zorladı. "Günaydın leydim."

"Dün gece neden yemek servisi yapmadın?" diye sordu.

Bu soru için hazırlıklıydı. "Lord Clayton beni bu akşam için başka bir yere atadı."

"Kütükleri çabuk getir," diye devam etti, bu mazereti açıkça kabul ederek. "Bugün sana anlatacak çok şeyim var. Nereden başlayacağımdan emin değilim."

İşini çabucak bitirdi ve masaya doğru ilerledi. "Bana ne söyleyeceksin?" diye sordu, hilekâr olduğu için kendinden nefret ederek. Onun yanındaki koltuğa kaydı.

Gözleri muziplikle parlıyordu. "Bir kere, Lord Kendall burada. Dün akşam yemeğe katılmadı ama burada olduğuna hiç şüphe yok."

"Nereden biliyorsun?" Lucas kaşlarını çatarak sordu. Geldiği haberi partide çoktan yayılmış mıydı? Eğer öyleyse başını öne eğmek zorunda kalacaktı.

"Sör Reginald söyledi. Kendall'ın neden yemeğe gelmediğini merak ediyorum."

"Belki de kalabalık toplantılardan hoşlanmıyordur," diye tahmin yürüttü Lucas, Lord Kendall'ın yemeğe gelmemesinin nedeninin tam olarak bu olduğunu biliyordu. Bu ve Frances'in onu hemen tanıyacağı gerçeği.

"Belki de." Omuz silkti. "Ama ben onu daha çok ilgi odağı olmayı seven bir adam olarak hayal ediyorum."

Lucas öksürük krizine yenik düştü. Frances sırtına vurmak zorunda kaldı. Bittiğinde gözlerinden yaşlar akıyordu. "Özür dilerim leydim."

"İyi misin?" Endişe yüz hatlarına kazınmıştı.

"Evet, ben iyiyim. Bana başka ne söyleyecektin?" diye sordu, bilerek konuyu değiştirerek.

Başını yana eğdi. "Lord Copperpot'un uşağı olduğunu iddia eden bir adamla çok tuhaf bir etkileşim yaşadım. Onun hakkında bir şey biliyor musun?"

"Lord Copperpot'un uşağı mı?" Lucas boyun örtüsünü çekiştirerek tekrarladı. "Evet, dün gece beni koridorda Lord Kendall'ı beklerken buldu."

Bana annemin ayak bileğinin döndüğünü söyledi."

Lucas endişeli görünmek için elinden geleni yaptı. "O iyi mi?"

"İşte bu kadar. Annemin yatak odasına gittiğimde gayet iyiydi. Bileği hiç dönmemişti. Bu garip değil mi?"

Lucas boyun örtüsünü çekiştirdi. "Belki de seni başka biriyle karıştırmıştır."

Frances başını salladı. "Hiç sanmıyorum. Beni özellikle ismimle çağırırdı ve annemin ismini biliyordu."

"Bu çok garip," diye cevap verdi Lucas odun gibi bir sesle. Boğazını temizledi ve kendini korktuğu bir konuyu açmaya zorladı. "Lord Kendall'ın odasının dışında ne yapıyordun?"

Gözleri parlıyordu. "Elbette onu bekliyorum. Sör Reginald bana dün öğleden sonra bir toplantı yaptıklarını söyledi. Onunla İstihdam Yasası hakkında konuşmak istedim."

Lucas onun kendisine bir not gönderdiğini bildiğini belli etmedi. Onun yerine, "Onunla konuştun mu... Lord Kendall'la?" diye sordu.

Başını iki yana salladı. "Hayır, annemin odasına gidip onun iyi olduğunu anladıktan sonra akşam yemeği için giyinme vakti gelmişti. Lord Kendall'ın kapısına dönmeyi daha iyi olacağını düşündüm."

"Bence bu akıllıca," dedi Lucas. "O halde geri dönmeyi planlamıyorsun?" "Hayır. Ona benimle buluşmasını isteyen bir not gönderdim."

"Sen *ne*?" Uygun miktarda öfke toplamak için elinden geleni yaptı.

"Bunun uygunsuz olduğunu biliyorum." Dişleriyle alt dudağını çekiştirdi. "Ama kadın olduğumu bilmesin diye notu baş harflerimle imzaladım."

Lucas ona sert bir bakış atmak için elinden geleni yaptı. "Onunla buluştuğunda ne yapmayı planlıyorsun? Erkek kılığına mı gireceksin?"

Gözlerine başka bir parıltı geldi. Sandalyesinde daha dik oturdu. "Biliyor musun, bu hiç de fena bir fikir değil."

"Sadece şaka yapıyordum," diye eklemek için acele etti.

Güldü. "Elbette öyleydin, ama onunla bir görüşme yapmama yardımcı olacağını düşünseydim, bunu deneyebilirdim."

Suçluluk duygusu artık Lucas'ın vücudundaki her damarda yüksek sesle şarkı söyleyen bir şarkıydı. Şu anda yarım düzine sorunun cevabını bilmiyor olabilirdi ama sekiz çanının dört saatlik bir nöbetin sonu anlamına geldiğini bildiği kadar emin olduğu bir şey vardı: Bu çılgınlığı bir an önce durdurması gerekiyordu.

Bu oyunla işinin bittiğine çoktan karar vermişti. Sör Reginald'a cevap vermek için bir günü daha vardı. Dün adama defolup gitmesini söylememesinin tek nedeni, o sırada kendi öfkesine güvenmemesiydi. Ayrıca şövalyenin talebini en iyi şekilde nasıl karşılayacağı konusunda arkadaşlarının fikrini almak istemişti. Lucas, Sör Reginald'a cevap verir vermez ev partisinden ayrılmaya niyetlendi.

Yine de Frances'e veda etmeden ortadan kaybolmak zalimlik olurdu. Yarın onunla kütüphanede son bir kez konuşacaktı.

Sabah. Neden gitmesi gerektiğine dair bir bahane uyduracaktı. Son bir yalanın ne önemi vardı ki? Ona veda edecek ve sonra bu lanet olası ev partisini terk edecek, iddiayı kaybedecek ve Worth ile Bell'in kazanmak için yarışmasına izin verecekti. Keşke bu lanet olası bahsi en başta kabul etmeseydim diye düşündü. Yapmak zorunda kalacağı sahtekârlığın derinliğini bilseydi kesinlikle kabul etmezdi.

Lucas bütün gece Frances'e gerçeği şimdi mi söyleyeceği yoksa ayrılıp sonra mı anlatacağı konusunda düşünüp durmuştu. Ya ona gerçeği söyleyecek ve kendisine karşı olan hislerinin yalanların altında kaybolmasını izleyecekti ya da güzel bir kadının güzel bir anısıyla buradan ayrılacaktı... ve onunla ve onun gelecekteki kocası olacak kadar şanslı olan kişiyle şehirde hiç karşılaşmamayı umacaktı. Lanet olsun. Her iki seçenek de bir dereceye kadar yanlıştı. Öyle ya da böyle onun acı çekmesine neden olacaktı.

Saate bir göz attı. Gitme vakti gelmişti, en azından şimdilik. Burada onunla daha fazla kalırsa işleri daha da kötüleştirecekti. Gelecekte hesabını vermek zorunda kalacağı yalanlara yenilerini ekleyecekti. Eğer kalırsa, sadece onu tekrar öpmek isteyecekti. Ve bu her ikisi için de haksızlık olurdu.

"Artık gitmeliyim Frances," diyebilirdi. "Benim... yapmam gereken bazı ek işler var." Bahanelere bakılırsa bu çok yetersizdi ama bu şartlar altında daha ayrıntılı hikâyeler uydurmamanın en iyisi olduğunu düşündü.

Başıyla onaylasa da gözlerindeki hayal kırıklığını görebiliyordu. "Elbette," dedi. "Yarın benimle burada buluşur musun?"

"Evet, yapacağım. Yarın." Sesi melankolik ve boğuk geliyordu. Onun için en azından bu kadarını yapacak, onu son bir kez göreceğine söz verecekti. Veda edecekti.

"Lucas, iyi misin?" Ona bakmak için başını eğdi. Adam görmeden masanın üstüne bakıyordu.

Bakışlarını onunkilere kaldırdı. "Bana bir daha Lord Kendall'ı aramayacağına söz verir misin?"

Keskin bir nefes alış verişini onun başını kaldırmasına neden oldu. "Hayır, Lucas. Sana bunun sözünü veremem. Lütfen benden bunu isteme."

Başını salladı. "Yapman gerekeni yapmalısın." Ayağa kalktı, sandalyesini masanın altına itti ve kapıya doğru döndü. Suçluluk duygusu yüreğini kavradı. Yavaşça uzaklaşmaya başladı.

"Lucas, bekle," diye seslendi.

Onunla yüzleşmek için topuğunun üzerinde döndü. Kadın çoktan ona yetişmişti ve döndüğünde tam arkasında duruyordu. "Bir öpücük almadan gidemezsin."

Ayak parmaklarının üzerinde doğruldu, kollarını onun boynuna doladı ve dudaklarını onunkilere dokundurdu.

CHAPTER NENTV

T Lucas'la paylaştığı diğer öpücüklerden farklıydı. İlk başta donup kalmış, katılmaya isteksiz görünüyordu. Frances tam onu serbest bırakacak ve konuyu yanlış anladığı için özür dileyecekti ki direncinin kırıldığını hissetti. Kolları onun sırtına dolandı ve onu sıkıca kendine çekti, ağzı onunkinin üzerine eğildi, dili sıcak, ıslak ve ılık bir şekilde ağzının derinliklerine kaydı.

İçini bir rahatlama kapladı. Tanrıya şükür. Yanılmamıştı. O da bunu en az kendisi kadar istiyordu. Arzu bedeninden akıp gidiyordu. Eli göğsünü avuçlamak için uzandığında iri gövdesi titriyordu ve-

Kütüphane kapısı gıcırdayarak açıldı.

Hemen birbirlerinden ayrıldılar, her biri büyük bir adım geri attı. Ama Albina odaya girdiğinde derin derin nefes alıyorlardı ve hiç şüphesiz son derece suçlu görünüyorlardı.

Albina ikisini bir arada görür görmez, gözleri bir an için kısıldı ve sonra tekrar boş bakışlarına döndü.

"İşte buradasınız Bay Lucas. Ben de sizi arıyordum," diye seslendi Albina.

Frances, hizmetçinin Lucas'a doğru vals yaparak gelişini izledi, sanki işvereniyle hoşlandığı adamı kütüphanede baş başa, nefes nefese bulması son derece normalmiş gibi.

Frances söyleyecek uygun bir şey bulmak için çabaladı. "Burada ne yapıyorsun Albina?" Özellikle dikkat çekici bir soru değildi ama aklına gelen ilk şey buydu.

Albina masum mavi gözlerini Frances'e çevirdi ve gözlerini kırıştırdı. "Bay Lucas'a Lord Clayton'dan bir mesaj getirdim."

Frances, Albina'nın göğüslerinin arasından bir kâğıt parçası çıkarma gösterisini şaşkınlıkla izledi. Belli ki Lucas'ın izlemesini amaçlıyordu. Hizmetçinin şok edici nezaketsizliği karşısında dehşete düşen Frances ağzı açık bir şekilde Albina'ya bakakaldı. Lucas ise ayak ayak üstüne atıyor, ensesini kaşıyor ve hiç de rahatsız görünmüyordu.

Albina kâğıdı Lucas'a uzatarak, "İşte burada," dedi. "Lord Clayton bunu sana vermem için bana verdi." Güldü ve elini tekrar dekoltesinin üzerine koydu. "Elbette, gelip *sizi* aramamın bir sakıncası yok Bay Lucas." Onu bir aşağı bir yukarı süzdü ve dudaklarını yaladı.

Frances elini saçlarının üzerinde gezdirdi ve hâlâ durumu anlamaya çalışarak boğazını temizledi. "Albina, Lord Clayton neden Bay Lucas'ın notunu kendi hizmetkârlarından biri yerine sana verdi?"

Albina kıs kıs güldü. "Hizmetçilerinden biri olmadığımı fark ettiğini sanmıyorum leydim. Sanırım o sırada uşak da yoktu."

Frances dudaklarını birbirine bastırdı. Bütün bu durum tuhaftı ama Lucas Lord Clayton'dan gelen notu okumaya başlamıştı bile ve meşru görünüyordu. "Her şey yolunda mı?" diye sordu, yüzünde notun içeriğine dair bir ipucu arıyordu.

"Her şey yolunda ama gitmeliyim," diye cevap verdi Lucas. "Lord Clayton'ın bana ihtiyacı var."

"Elbette." Frances başını salladı.

Lucas Frances'i selamlayıp Albina'ya notu getirdiği için teşekkür ettikten sonra hızla odadan çıktı.

Frances, Albina'nın yanında durup onun gidişini izledi, dudakları hâlâ öpücüğün etkisiyle yanıyordu. Hizmetçinin kucaklaşmalarını görüp görmediğini bilmek istiyordu ama bunu sormak pek uygun olmazdı. Ayrıca Frances, Albina bir şey görmediyse bile, onun bir şeyi böldüğünden kuşkulandığı izlenimini edinmişti.

Albina'nın ona Lucas'tan hoşlandığını söylediğini hatırlayınca Frances'in vicdanını bir suçluluk duygusu daha sardı. Bu delilikti ama Frances aslında kıskançlık da hissediyordu. Albina'nın Lucas'a kendisinden daha çok hakkı olduğu için kıskanıyordu. Frances'in onu öpmeye kesinlikle hakkı yoktu. Ah, ne zaman böyle karmaşık bir karmaşaya bulaşmıştı?

"Size onun iyi bir erkek örneği olduğunu söylemiştim, değil mi leydim?" Albina sonunda iki topuğunun üzerinde ileri geri sallanarak sordu, elleri kenetlenmişti

önünde birlikte.

Frances aynı anda hem garip hem de suçlu hissederek, "Gerçekten de öyle," d i y e cevap verdi. Bu ifadeye başka nasıl karşılık verebilirdi ki?

"Ama o bir uşak leydim," diye devam etti Albina ve Frances bu kez hizmetçinin yüzündeki sinsi, uyarıcı ifadeyi yanlış anlamadı.

Frances başını avucuna bıraktı ve iç çekti. "Biliyorum Albina." Oh, ne kadar da iyi biliyordu.

CHAPTER NINE - ONE

Lucas aceleyle merdivenlerden Bell'in dördüncü kattaki yatak odasına çıktı. Clayton'dan gelen notta onu bir an önce orada bulması isteniyordu. Oraya vardığında üç arkadaşı da zaten odadaydı. Bell karyolada oturuyordu. Clayton küçük masanın önündeki sandalyeye, Worth ise derin pencere çıkıntısının üzerine oturdu.

Lucas odaya girip kapıyı arkasından kapattığı anda Clayton, "Ah, bu Kendall Kontu değil mi?" dedi.

"Ele avuca sığmaz mı?" Lucas yineledi.

Clayton, "Evet, görünüşe göre haber yayılmış," diye devam etti. "Dedikodu değirmeni *Kendall Kontu*'nun partiye geldiğinden haberdar."

"Kahretsin," diye küfretti Lucas nefesinin altından.

"Kendall'ın bu akşam yemekte olmayacağını söylemeye gerek yok herhalde," diye cevap verdi Lucas alaycı bir yarım gülümsemeyle. Birkaç dakika önce kütüphanede Frances'le öpüşürken Albina'nın neredeyse içeri girmesiyle yaşadığı tedirgin edici karşılaşmadan sonra Lucas odaklanamıyor gibiydi.

Clayton, "Theodora'nın aklı fikri senin neden kutlamalara katılmadığına dair bahaneler bulmaya çalışıyor," diye ekledi. "Kendall olarak tabii ki."

Bell yatağın üzerindeki yerinden, "Uşak Lucas'ın da artık yemek odasında *hizmet* etmemesi gerekiyor gibi görünüyor," diye uyardı.

Clayton ve Lucas aynı anda, "Katılıyorum," diye cevap verdiler.

"İstesem bile artık yapamazdım," diye devam etti Lucas. "Nedenmiş o?"

Worth bacağını her zamanki gibi ileri geri sallayarak sordu.

"Çok fazla iş mi?"

Lucas başını salladı. "Hayır, aslında ev işleri kendimi işe yarar hissetmemi sağladı. Frances'e kim olduğum hakkında yalan söylemeyi artık midem kaldırmıyor."

"Suçlu mu hissediyorsun Kendall?" Worth sordu.

"Ne kadar olduğunu tahmin bile edemezsin," diye yanıtladı Lucas ciddiyetle. Cevabındaki ciddi ton Worth'un bile sessizleşmesine neden oldu.

Lucas omuz silkti. "Sör Reginald'a bir daha hizmet edebileceğimi sanmadığımdan bahsetmiyorum bile. Tabağından çok kucağına sos dökme ihtimalim var."

Worth homurdanarak, "Bunu görmek için para verirdim," dedi.

Lucas karyolaya doğru ilerledi ve Bell'in yanına oturmak için üzerine çöktü. "Sör Reginald'dan bahsetmişken, yarın onunla bir görüşmem daha var."

Bell kaşlarını çatı. "Onunla zaten görüştüğünüzü sanıyordum."

"Söyledim ama ne söylediğini size anlatma fırsatım olmadı."

"Anlat," diye cevapladı Worth, pencere pervazına daha da yerleşerek.

"Piç herif bana şantaj yapmaya çalıştı," diye başladı Lucas, sonra sonraki birkaç dakika Sör Reginald ile görüşmesini anlattı.

Konuşması bittiğinde Clayton yüzünü buruşturdu ve başını salladı. "Pek iyi yaptığı söylenemez ama şantaj ile siyasi pazarlık arasında ince bir çizgi vardır."

"Buna böyle mi diyorsunuz?" Worth kara kaşlarını kaldırarak sordu.

Bell, ses tonundan sızan öfkeyle, "Ben buna şantaj diyorum," dedi.

"Belki de," diye izin verdi Clayton, "Ama Sör Reginald'ın prensle olan bağlantısını düşünmek isteyebilirsiniz."

"Lanet olası prensin bununla ne ilgisi var?" Worth kollarını göğsünde kavuşturarak cevap verdi.

Clayton derin bir nefes aldı ve sözlerini Lucas'a yöneltti. "Bak, belli ki onun itibarsız niyetlerine hizmet etmek istemiyorsun Kendall, ama bu yine de oyunu oynayamayacağın anlamına gelmiyor. Sör Reginald'a bu özel maçtan çekilmeye karar verdiğini söyle. Tasarıyı uygun gördüğü şekilde oylayabilir ve Dükaliğin Şansölyesi en iyi adama gidebilir. Bu şekilde köprüleri yakmamış olursunuz."

Worth gözlerini dramatik bir şekilde devirerek, "Gerçek bir politikacı gibi konuştun," dedi. "Senin tavsiyen nedir, Worth?" diye sordu Bell. bu özel şantaj girişiminin konusu mu?"

Worth bir an pencerenin karşısındaki duvarda asılı duran küçük aynada kendi yüzünü inceledi ve kravatını düzeltti

konuşmadan önce. "Sr Reginald'a şansyelik görevi için ona oy vereceğimi bildirmenizi rica ediyorum."

"Gerçekten mi?" Bell'in kaşları havaya kalktı.

"Elbette," diye yanıtladı Worth. "Bunu ona söyle Kendall, o zaman dkalık oylamasını İstihdam Yasası oylamasından *sonraya* aldırarak için manevra yapacağım ve pi kurusu kendisine yalan söylendiğini anladığında çok geç olacak." Hepsine muzaffer bir gülümseme verdi.

Clayton başını sallayarak, "Kaç düşman edindiğini umursamayan bir adam gibi konuştun," diye karşılık verdi.

Bell çenesini kaşdı. "Kimse bana sormadı, ama ne olursa olsun, *ben* Sr Reginald'a doğruca cehenneme gidebileceğini söyleyin." Clayton, "Bu pek yardımcı olmaz," diye cevap verdi.

Worth sırtarak, "İşte bu yüzden odadaki en iyi politikacı sensin Clayton," dedi.

Lucas öne doğru eğildi ve dirseklerini dizlerine dayadı. Başını iki yana salladı ve tahta döşemelere baktı. "O pi kurusu. Onunla tekrar konuşmak bir yana, ona bakmaya bile zor dayanıyorum."

"Yarın ona ne söylemeyi planlıyorsun, Kendall?" Clayton sordu.

Lucas başını kaldırdı ve arkadaşının bakışlarıyla buluştu. "Sanırım ne yapmam gerektiğini biliyorum. Onunla görüştükten sonra hepinize anlatacağım."

Bell bileklerine yaslanarak, "Peki o zaman," diye sordu. "Sr Reginald'la ilgili hareket tarzınızı belirlediyseniz, Bayan Wharton'la ilgili hareket tarzınız nedir?"

Lucas derin bir nefes verdi. "Bayan Wharton'la ilgili olarak söyleyeceğim son bir yalan var."

CKAPTERNENTV - TNO

JSadece bir gün daha. Lucas ertesi sabah kütüphaneye giderken kendi kendine böyle söz vermişti. Frances'e gitmek zorunda olduğunu söylemek niyetindeydi. Uşak Lucas'ın babası Northumberland'de hastaydı. Bu ona söylediği son yalan olacaktı ve zaten vicdanında ölü bir ağırlık gibi oturuyordu.

O öğleden sonra, Sör Reginald ile ikinci görüşmesinin hemen ardından ayrılacaktı. Ayrılmak yapılacak en doğru şeydi. Lucas bundan emindi. Zamana ve boşluğa ihtiyacı vardı. Son birkaç günü anlamlandırmak ve Frances'i gereğinden fazla üzmeden ona gerçeği söylemenin en onurlu yoluna karar vermek için zamana ve onu tekrar öpmek gibi başka hatalar yapmamak için de boşluğa. Sonbaharda Parlamento'daki oylama ve Frances'le hesaplaşması için Londra'ya dönmeden önce Kent'teki kendi malikanesine gidecek ve tüm bunları düşünecekti. Bu noktada ikisini de dört gözle bekliyordu.

Frances'e bugün onunla buluşacağına dair söz vermişti. Bu söz ve ona veda etmeden ayrılma düşüncesinden duyduğu tiksinti, kütüphaneye doğru yürümeye devam etmesini sağlayan iki şeydi.

Kendall'dan Frances'e, onunla buluşamayacağını bildiren notu çoktan yazmıştı. Yine odasının önünde beklemeye karar verirse diye geceyi dördüncü katta geçirmişti. James'ten, arabası Clayton'ın arabasının yanından ayrıldığı anda notun kendisine ulaşmasını sağlamasını isteyecekti.

Lucas bugün onunla buluşarak bir şeyi riske atıyordu. Dün hizmetçisinin onları bölmesi, oynadığı tehlikeli oyunu hatırlatmaktan başka bir işe yaramamıştı. Genç kadın içeri biraz daha erken girseydi onları öpüşürken yakalayabilirdi. Hal böyleyken, muhtemelen

benzer bir şey olmuştu. Lucas dün gece bu senaryoyu kafasında canlandırmaktan uyuyamamıştı.

Albina onları kucaklaşırken yakalasaydı ne olurdu? Ondan kimseye söylememesini isteyebilirlerdi ama ona güvenebilirler miydi? En olası senaryo, bir skandalın ortaya çıkması ve Frances'in itibarının yerle bir olmasıydı. Eğer bir uşağı öperken yakalanırsa, *tonun* hiçbir erkeği ona sahip olamazdı. O yılan Sör Reginald bile.

Elbette Lucas ona adının korunmasını teklif edebilir ve onunla evlenebilirdi ama ona adını *söylemek* sorun olurdu. Onun gerçekte kim olduğundan nefret ediyordu. Böyle bir fiyaskonun çözümü bu olamazdı.

Öpüşmeyi durdurmalı, en başta buna izin vermemeliydi. Ona karşı koymaya çok yaklaşmıştı ama sonunda, yumuşak ve sıcak bedeninin onunkine yaslandığını hissetmesi ve dudaklarının ısrarcı ve zorlayıcı olması onu mahvetmişti. Onu istiyordu, her zaman istemişti ve kollarında kendini iyi hissediyordu, bu da onu terk etmek zorunda olduğu gerçeğini daha da iğrenç kılıyordu.

Lucas kütüphaneye girdiğinde oda boştu. Damarlarında alarm zilleri çaldı. Albina yine de bir şey mi görmüştü? Frances'in annesine söylemiş miydi?

Her zamanki rutinine uygun olarak kütükleri şöminenin yanına koydu, ceketini çıkardı ve odunları yığının üzerine attı.

Belki de sadece geç kalmıştı. Belki de yine Lord Kendall'ın odasının önünde beklemeye karar vermişti. Nefesini dışarı verdi. En azından Lucas odada değildi.

Kütüklerle işini bitirdi, ceketini giydi ve kadının olması gereken masaya doğru yürüdü. Ellerini ceplerine soktu ve dalgın dalgın pencereden bahçeye baktı. Oyuktan gelen bir ses dikkatini çektiğinde alarm bir kez daha tenini karıncalandırmaya başlamıştı.

Hızla döndüğünde Frances'in dışarı baktığını gördü. Beyaz bir elbise giymiş, kulağının arkasına pembe bir çiçek sıkıştırmıştı.

"Peki, bana katılacak mısın, katılmayacak mısın?" diye sordu dudaklarında güzel bir gülümsemeyle.

Lucas yüzüne yayılan sırıtışa engel olamadı. "Burada olduğunu bilmiyordum." Ona doğru yürüdü ama oyuğun hemen dışında durdu. Oyuğun dışı daha güvenliydi. Onu son bir kez öpmek için bu kadar cazip olmayacaktı.

"Anlayabiliyorum," diye cevap verdi. "O kütükleri ateşe atman yeterince uzun sürdü. Bu arada, Lord Clayton dünkü notunda ne dedi?"

Lucas çenesini göğsüne indirdi ve ensesini kaşıdı. "Sadece beni biraz görmeye ihtiyacı vardı." En azından bu kadarı doğrudu.

"Dün gece yemek odasında seni özledim," dedi Frances, sesinde nazlı bir ton vardı.

Lucas çenesini kaldırdı ve tekrar ona baktı. "Ben, öhöm, yeniden atandım." Bu da bir bakıma doğrudu. Sadece gizli kimliği yüzünden yatak odasına yeniden atandığından bahsetmemiştii.

Omzuna düşen yumuşak kahverengi buklelerden birini kopardı. "Pek bir şey kaçırmadın. Çoğunlukla aşk acısı çeken genç hanımların, kendilerine katılmaya tenezzül bile etmeyen Lord Kendall'a bayılmaları oldu."

"Gerçekten mi?" Lucas suçluluk duygusu içini kemirirken çenesini sıkarak sordu. "Ne gibi bir mazeret gösterdin?"

"Duyduğum kadarıyla yok," diye cevap verdi Frances iç çekerek. "Lord Clayton'ın Lord Kendall hakkında söylediği tek şey, uzun süre kalmaya niyetli olmadığıydı. Ama bu, genç hanımların bütün gece onun hakkında konuşmasına engel olmadı. Her iki gece de." Gözlerini devirdi.

"Bu konuşma en azından Sör Reginald'ın prens hakkında konuşmasından daha mı ilginçti?" Lucas gülümsemek için elinden geleni yaparak cüret etti.

"Pek sayılmaz, ama ben de bundan kurtulamadım. Sör Reginald yine yanıma oturdu ve sevimli olmaya çalışarak berbat bir iş çıkardı. Sonra da bu sabah bahçede onunla birlikte yürümemi istedi."

Lucas kaşlarını kaldırdı. "Evet mi dedin?"

"Hayır, ona bu sabah bahçelerde yürümek için çoktan plan yaptığımı söyledim, bu yüzden saçında bu çiçeği görüyorsunuz." Güldü ve küçük pembe tomurcuğu işaret etti.

"Çok güzelsin Frances," diye nefes aldı Lucas. "Saçında her zaman bir çiçek olmalı."

Bakışlarını onunkilerden ayırmadan oyuktan biraz daha dışarı çıktı ve Lucas'ın bir santim bile önünde durmadı. "Teşekkür ederim Lucas," diye fısıldadı.

Çenesini aşağı eğdi ve onun dudaklarını izledi. Sadece bir öpücük daha mı? Bu düşünce zihninden hızla geçti. Bunu görmezden gelemezdi. Şüphesiz, bir öpücük yanlış bir şeydi. Ona gerçeği söyleme zamanı geldiğinde hiçbir mazereti olmayacaktı ama içindeki bir şey, hâlâ ona sahip olmayı dileyen ilkel bir parçası, ona son bir öpücüğe ihtiyacı olduğunu söylüyordu

onu hatırlayacaktı. Daha sonra ona gideceğini söylemesi gerekecekti elbette ama önce bir öpücük daha.

Başını eğdi ve onun yumuşak dudaklarıyla buluştu. Gözlerini kapadı ve onun kokusunun, hissinin, sesinin tadını çıkardı. Clayton'ın kütüphanesinde beyaz bir elbise giymiş ve saçında pembe bir gonca gülle durduğunu her zaman hatırlayacaktı. Onun görüntüsü sonsuza dek hafızasına kazınmıştı.

Ağzı açıldı ve dudakları onunkilere doğru eğildi, onu kendine doğru çekti.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen!" Yüksek sesli çığlık Lucas'ı samimiyetlerinin kozasından çıkardı. Aynı derecede ürkmüş görünen Frances'ten uzaklaştı ve Leydi Winfield'in kapıda durduğunu görmek için arkasını döndü, benekli yüzünde tam bir öfke ifadesi vardı.

Kadın kapıyı büyük bir gürültüyle arkasından kapattı ve sıkılmış dişlerinin arasından konuşmadan önce sesini oldukça alçalttı. "Kızımdan uzak durduğun için sana teşekkür ederim."

Lucas uzaklaşmak yerine içgüdüsel olarak Frances'in önüne geçti. Belli ki annesi aklını kaçırmıştı ve şu anda bile kızına zarar verecekmiş gibi yaklaşıyordu. Bunun olmasına izin verecek değildi. Aklından ikinci bir düşünce geçti. Her ne kadar Leydi Winfield yemek odasında yemek servisi yaparken ona iki kez bakmamış olsa da, kızını öptükten sonra ona iyice bakarsa onu tanıyabilirdi. Öyle olsun. Ne olursa olsun kadının Frances'i incitmesine izin vermeyecekti.

Leydi Winfield onlara ulaştığında Lucas'ı itti, etrafından dolandı ve Frances'in kolunu yakaladı.

Lucas kadını engellemek için hamle yaptı ama Frances usulca, "Lucas, hayır," diye bağırdı. Leydi Winfield kendini beğenmiş bir gülümsemeyle kızını yanına çekti.

Lucas'ın burun delikleri öfkeyle alevlendi ama bu anı Frances için daha da berbat hale getirmek istemediğinden kenara çekildi.

"Gelip kızımı bir uşağın kollarından çekip almak zorunda kaldığım güzel bir gün," diye homurdandı Leydi Winfield, sesi hâlâ kısıktı. Lucas onun en ihtiyatlı hareket tarzının gördüklerini mümkün olduğunca gizli tutmak olduğuna karar verdiğini tahmin edebiliyordu. Ne de olsa kütüphanede sadece üç kişi vardı.

Neyse ki Leydi Winfield kızının elini çözdü ama hemen ardından Frances'e tehditkâr bir ses tonuyla konuşurken kapıyı işaret etti. "Yürü

önümde. Şimdi. Doğrudan yatak odana. Sakın yanlış bir şey varmış gibi davranma. Beni duyuyor musun?"

Bu her şeyi doğruladı. Leydi Winfield belli ki böyle bir şey olmamış gibi davranmayı planlıyordu. Lucas'ı o lanet olası kaşındıran peruğu çıkarıp atmaktan ve Kendall Kontu olarak Frances'e aşık olduğunu ilan etmekten alıkoyan tek şey, *Frances*'in istediğinin bu olmadığına olan kesin inancıydı. *Ton* beyefendilerinin istediklerini elde etmek söz konusu olduğunda eli sıkı olduklarını düşündüğünü açıkça belirtmişti. Gerçek şu ki, daha fazlasını istemiyordu ama Frances'in, annesi arkasında yürürken yavaşça kütüphaneden çıkışını sessizce izlemek için kendini zorladı.

Lucas küfretti ve yumruğunu sıktı. Ne aradığını bilmeden etrafına bakındı, belki fırlatacak ya da vuracak bir şey. Şu anda ikisi de işine yarayabilirdi. Yerdeki küçük bir renk parçası dikkatini çekti. Aşağıya baktı. Gül goncası ayaklarının dibindeki halının üzerinde duruyordu. Leydi Winfield Frances'i elinden çekip aldığı anda düşmüş olmalıydı. Eğildi, küçük çiçeği yavaşça aldı ve burnuna götürdü.

Tanrım, bunun onu son görüşü olmamasını ne kadar da umuyordu.

CHAPTER NENTV - TKREE

Frances, annesinin uzun söylevi devam ederken yatağının ayak ucunda oturuyordu. Yatak odasının kapısını kapattıkları anda başlamıştı ve yakın zamanda dineceğine dair hiçbir belirti göstermiyordu.

"Ne düşünüyordun, seni hoyden!" Annem mendiliyle terleyen yüzünü silerken ağladı.

"Anne, ben-"

Ama annesinin dinleyecek hali yoktu. Kadın volta atmaya ve mendilini arada bir havada sallamaya devam etti. Cildinin benekli mor tonu Frances'i endişelendiriyordu. Minnettar olabileceği tek şey, annesinin sesini alçak tutmasıydı, belli ki kimse duyup bir skandala yol açmasın diye. Üst kattaki yürüyüşleri son derece sakın ve düzenliydi. Sadece birkaç misafir görmüşlerdi ve ikisi de hiçbir sorun yokmuş gibi gülümseyip başlarını sallamışlardı.

"Tanrıya şükür Albina beni uyardı," diye devam etti Anne, hızı artarak.

Frances başını kaldırdı. Odayı ve bitişikteki yatak odasını aradı, ta ki Albina'nın odalar arasındaki kapının aralığından baktığını görene kadar. Hizmetçinin yüzünde sinsi bir zafer gülümsemesi vardı. Frances'in baktığını görünce Albina hemen kapının arkasına geçti.

"Albina mı söyledi?" Frances gözleri kısılmış, elleri kucağında yumruk olmuş bir halde sordu. "Neden, o küçük, arkadan bıçaklayan-"

"Albina'ya büyük bir borcumuz var," diye ısrar etti annem. "Kütüphanedeki o sergiyi *başka* biri görseydi neler olabileceği hakkında bir fikrin var mı? Albina beni seni aramam için göndermeseydi, bunu durdurma şansım olmasını bir kenara bırak, asla bilemeyebilirdim."

Frances nefesini tutup durumu nasıl idare edeceğini düşünmeye çalışırken, annem volta atmaya devam etti. Normalde, annem böyle bir durumdayken onu sakinleştirecek çok az şey olurdu.

"Eğer öğrenirse Sör Reginald'la olan şansınızı mahvedebilirsiniz," dedi Mama sonra.

"Sör Reginald'la olan şansımı mahvedersem umurumda değil," diye tükürdü Frances, hâlâ Albina'nın ihanetini düşünüyordu. Frances'in şu anda endişelendiği son şey Sör Reginald'ın fikriydi. *Herhangi bir konuda.*

Annem mendili önce bir yanağına, sonra diğer yanağına bastırdı. Sanki bayılacakmış gibi görünüyordu. "Böyle bir şeyi nasıl söylersin?" Uzun, derin bir nefes aldı. "Biliyor musun, gerçeği senden saklayarak seni ve kız kardeşini koruduğuma gerçekten inanıyordum, ama şimdi görüyorum ki sana söylemeliyim yoksa kendi geleceğini sabote etmeye devam edeceksin."

"Bana ne söyleyeceksin?" Frances meydan okurcasına sordu, kolları hâlâ sıkıca kavuşturulmuştu. "Senin ve kız kardeşinin çeyizi yok. Hem de hiç! Sadece küçük çeyizler değil.

Hiçbir şey! Baban hepsini kumarda kaybetti."

Frances'in ağzı açık kaldı. "Pardon?"

"Doğru," diye devam etti annem. "Geriye *hiçbir şey* kalmadı ama Sör Reginald hâlâ sizi almak istediğini belirtti."

Frances gözlerini kapattı. Göğsündeki ağırlık sanki ortasına bir gülle yerleşmiş gibi hissediyordu. Bu haberi duymak zordu, ama annesinin bu haber karşısında duyduğu bariz öfkeyi izlemek daha da zordu.

Frances, annesine evde kalmış bir kız olarak kalmasının umurunda olmadığını söylemeye çalışmanın duruma yardımcı olmayacağını deneyimlerinden zaten biliyordu. Annesi onu evlendirmeye kararlıydı. Frances'in zihninde bir sürü düşünce dikkat çekmek için yarışıyordu. Acaba ailesinin onu evde kalmış bir kız olarak evlerinde tutacak paraları bile yok muydu? Bunu daha önce hiç düşünmemişti. Annesinin sözlerine kulak asmamakla bencillik ediyordu. Annesinin korkusu, açıkça kendi geleceği için endişelenmesinden kaynaklanıyordu.

"Görmüyor musun Frances?" Annem kırık bir sesle ağladı ve tam önünde durdu. "Sör Reginald'la evlenmene *ihtiyacımız* var. Hayatta kalmak için tek umudumuz o olabilir. Sör Reginald zengin biri. Bize bir çanta sözünü verdi. Kız kardeşin evlenmek için henüz çok genç. Sanırım onun için daha erken bir zamanda bir eş düşünebiliriz, ama-"

Frances hemen ayağa kalktı ve annesine sıkıca sarıldı. Annesi de ona sarıldı, gözyaşları yüzünden aşağı akıyordu.

"Bilmiyordum anne. Ne kadar kötü olduğunu bilmiyordum." Kendini aptal gibi hissediyordu, kör, bencil bir aptal. Babasının başının dertte olduğunu biliyordu, tartışmaları duymuş, eve gelen adamları görmüştü. Ama annesine yoksul değil de fakir olduklarını söylediğinde aptalca inanmıştı. Frances'in kesin olarak bildiği bir şey vardı. Küçük kız kardeşinin bir çanta için pazarlık konusu yapılmasına asla izin vermeyecekti. Hayır. Ailelerini kurtarmak için içlerinden birinin satılıp evlendirilmesi gerekiyorsa, bu hiç kuşkusuz Frances olacaktı.

"Bilmediğini biliyorum canım." Annesi hıçkırığa hıçkırığa ağladı. "Sadece bu noktaya geldiği için üzgünüm. Gerçek şu ki, seni bu ev partisine getirmek için son paramızı da harcadım. Sör Reginald son umudumuz."

İkisi birlikte yatağın ayakucuna oturmak için hareket ettiler. Frances bir elini annesinin ağarmış saçlarında gezdirdi, bir yandan da usulca elini okşadı. "Özür dilerim anne. Bu kadar zor davrandığım için özür dilerim. Endişelenme. Lütfen, endişelenme."

Annem sonunda sallamayı bıraktığı mendiliyle ıslak gözlerini kuruladı. "Teşekkür ederim canım. Şimdi *lütfe*n aileni düşünüp Sör Reginald'ın takım elbisesini kabul eder misin?"

Frances nefesini dışarı verdi ve yavaşça başını salladı. Lucas'la bir şekilde bir geleceği olabileceği fikri ne kadar gülünç olursa olsun, bu düşünce anında ölmüştü. Fakir bir uşakla evlenmesinin imkânı yoktu. Ailesi ona güveniyordu.

CKAPTENTV-FOUR

A Lucas o öğleden sonra Sör Reginald'la buluşması için giyinirken, Leydi Winfield'ın onu Frances'i öperken bulmasından bu yana sabahtan beri zihnini meşgul eden düşünce karmaşası zihnine, çırpınan bir yelkene çarpan yağmur gibi çarpmaya devam etti.

Sınırları zorlayan biriydi. O bir alçaktı. Hayal edilebilecek en alçak yaşam biçimiydi. En kötüsü de kütüphaneye ilk girdiğinde Frances'in oyukta saklanıyor olmasıydı. Keşke ona orada katılabilseydi. Ama hayır, daha da büyük bir alçak gibi davranıp onu öpmeden önce dışarıda, kapıların önünde durmak zorunda kalmıştı.

Hepsi onun suçuydu ve Frances'in de bu yükün altında ezilmesi onu çılgına çevirmişti. Gün boyunca Leydi Winfield'ın odasını aramak ve kendini ihbar etmek istemişti. Yapılacak en doğru şey buydu. Ama önce Frances'le konuşması ve onun kendisini tanıtmamasını isteyip istemediğini öğrenmesi gerekiyordu. Ve eğer kendisinin iğrenç Lord Kendall olduğunu itiraf etmek zorunda kalacaksa, Frances'in kendisini tanıtmamasını isteyeceğini nasıl bekleyebilirdi ki? Bu bitmek bilmeyen düşünceler çemberi, kendini yarı delirmiş bir hale getirene kadar birbiri ardına gelip durdu.

Şevval camından kendisine baktı. İşte yine bir kont gibi giyinmiş, uşağı Lucas'ın bir yılda diktiğinden daha pahalı bir kumaşa bürünmüştü. Kıyafetinin pek önemi yoktu. Kendini Newgate'teki en aşağılık suçludan bile daha aşağı hissediyordu. En azından suçlular suçlarının bedelini ödüyorlardı. O ise tamamen özgürce dolaşıyordu. Bedel ödemeyi hak ediyordu.

Şöminenin üzerindeki saate baktı. Sör Reginald'la buluşma vakti gelmişti. En azından o sopaya ne söyleyeceğini biliyordu.

Dün Bell'in odasındaki toplantıdan sonra Lucas kendi hareket tarzına karar vermişti. Arkadaşlarının tavsiyelerini takdir ediyordu ve hepsini dikkate almıştı ama her zaman akıl ve mantığı komplo ve yalanlara tercih etmişti, son zamanlarda yaptıklarından bunu kimse anlayamazdı.

Her şeye yeniden başlamanın zamanı gelmişti. Sör Reginald'la yaptığı görüşmeden başlayarak daha fazla aldatmaca olmayacaktı.

Lucas kravatını son bir kez düzelitti ve yatak odasından çıktı. Tanrı'ya şükür Frances onu koridorda beklemiyordu. Muhtemelen döndüğünde onun orada olması konusunda da endişelenmesine gerek yoktu. Annesinin bu sabah sergilediği öfke seviyesine bakılırsa, Frances'in bir süre daha o kadının gözünün önünden ayrılmasına izin verileceğinden şüpheliydi.

Frances'le arasını bir şekilde düzelterek ama şu anda şövalye ünvanlı bir palavracıyla görülecek bir hesabı vardı.

LUCAS beş dakika sonra misafir odasına girdiğinde, Sör Reginald pencerenin önünde durmuş çayıra bakıyordu.

"İyi günler Sör Reginald," dedi Lucas ve bir kez daha doğruca büfeye yöneldi. "Bir içki ister misiniz?"

"Bugün değil, teşekkür ederim," diye yanıtladı Sör Reginald, ses tonu sertti.

Lucas kendine bir içki doldurdu ve bu tartışma için son kez buraya geldiklerinde oturduğu sandalyeye doğru ilerledi. Sör Reginald dönüp ona baktı.

"İyi misiniz Sör Reginald?" Lucas çenesini kaşıyarak ve konyağından bir yudum alarak sordu.

"Hayır. Aslında. Sırtım ağrıyor. Oldukça ağrıyor." Sör Reginald yavaş ve dikkatli adımlarla kanepeye doğru yürüdü ve geçen sefer de oturduğu yere oturdu. Kendini mindere zor atmıştı ki parmaklarını şıklattı ve kapının yanında hazır olda duran uşağı işaret etti. "Sen, oradaki. Sen!"

Lucas'ın gözleri irileşti ve şaşkınlıkla Sör Reginald'a baktı.

Uşak James bir adım öne çıktı, topuklarını birbirine vurdu ve eğildi. "Evet, lordum, nasıl yardımcı olabilirim?"

"Bana şu yastığı getirin." Sör Reginald kanepede kendisinden bir el boyu uzakta duran yastığı işaret etti. Kolayca yapabiliirdi

kendisi ulaştı. "Sırtım ağrıyor ve destek için ona ihtiyacım var," diye bitirdi şövalye.

"Elbette lordum." James kanepeye doğru yürüdü ve yastığı aldı. Sör Reginald'a doğru küçük bir adım attı. Şövalye yüzünü buruşturarak öne doğru eğildi ve James'in yastığı sırtının arkasına yerleştirmesine izin verdi.

Lucas'ın bakışları James'inkileri yakaladı. Kaliteden olduğu için hiç bu kadar utanmamıştı. Adam Sör Reginald'a hak ettiğinden çok daha fazla saygı ve özen göstermişti. Lucas James'e tek başına başını salladı.

"Evet, evet. Şimdi git buradan!" Sör Reginald iç çekip yastığına yaslanmadan önce tersledi. "Ne diyordun Kendall?"

"İstihdam Yasası hakkında kararını verdin mi?" Lucas ısırıldı. Doğrudan konuya girmeye çoktan karar vermişti. Bu tatsız konuşmayı uzatmanın bir anlamı yoktu.

Sör Reginald'ın kahkahası öksürük nöbetine dönüştü ve o kadar uzun sürdü ki rahatsız edici bir hal aldı. Lucas tam adama sırtına bir tokat atılması gerekip gerekmediğini soracaktı ki Sör Reginald durup dantelli mendiliyle ağzını sildi. "Kendall, asıl soru şu: Kararını verdin mi? Son konuştuğumuzda isteklerimi açıkça belirttiğimi sanıyordum."

"Belki faturanın kendisi hakkında konuşabiliriz diye düşünmüştüm," diye cevap verdi Lucas, konyak bardağını parmakları ağrıyacak kadar sıkı tutarak. Sör Reginald'ın boğazındaymış gibi davranmaktan mutluluk duyuyordu. "Düşünölmesi gereken birçok yönü var, biliyorsun. Bana buna karşı olma nedenlerinden birkaçını söyle," dedi Lucas, son birkaç aydır en az bir düzine beyefendiyle yaptığı tartışmanın aynısını bir kez daha yapmaya hazırdı.

"Pekâlâ Kendall, senin küçük oyununu oynayacağız." Şövalye içini çekti. "Ama açıkçası neden bu oyuna *katıldığımı* söylersem daha kolay olur."

"Gerçekten mi?" Lucas kaşlarını kaldırdı. "Devam et o zaman."

"Bir kere, tasarı kesinlikle hizmetli sınıfını yerinde tutacak gibi görünüyor."

Lucas elinde olmadan James'e baktı. Birden kendini tamamen dikkat çekici hissetti. Sör Reginald böyle hissetse bile bunu James'in önünde söylemek zorunda mıydı? Adamdan gizlice odadan çıkmasını isteyebilir ya da cümlesini daha nazik bir şekilde ifade edebilirdi.

"Öte yandan," diye devam etti Sir Reginald, "ticaret yasalarında kaydettiğimiz ilerlemenin bir kısmını engelleyecek gibi görünüyor. Ve bundan hiç hoşlandığımı söyleyemem."

Lucas kaşlarını çattı. Sör Reginald'ın argümanı *bu* muydu? Ticaret yasaları Charles için bile çok arkaikti. Bu yasalar işçi sınıfının herhangi bir şekilde adil bir ücret kazanmasını engelliyor ve onlara ödeme yapmayı reddeden, herhangi bir tıbbi bakım sağlamayan ve hatta onları döven işverenlere karşı temelde hiçbir hak vermiyordu. Sir Reginald'ın İstihdam Yasası'na *karşı* argümanı, işçi sınıfı için işleri *yeterince* zorlaştırmaması mıydı? Ticaret yasalarının bazı ağır koşullarının yürürlükten kaldırılması, Frances'in İstihdam Yasası'nın aslında kabul ettiği tek bölümüydü. Onun sözleri Lucas'ın hafızasında çınlıyordu. *Kalbi göğsünde atan birinin bunu nasıl destekleyebileceğini anlamıyorum.* Sör Reginald şu anda kulağa kesinlikle kalpsiz geliyordu.

Lucas bir sonraki noktaya değinmek için geçici olarak hoşnutsuzluğunu bastırmak zorunda kaldı. "Kiracı çiftçiliğin büyümesini teşvik edecek ve emlak ekonomisiyle ilgili bazı büyük sorunların çözülmesine yardımcı olacaktır."

"Evet, ama ticaret yasalarının asıl güzelliği, yardımlarımıza nasıl davrandığımız konusunda kimseye hesap vermek zorunda olmamamızdı," diye devam etti Sir Reginald. "Neden kendi çıkarlarıma karşı oy kullanmayı seçeyim ki?"

Lordlar Kamarası'nın bu yasayı iptal etme gücü var ama onlar sadece kendileri ve kendi cüzdanları lehine oy kullanıyorlar. Frances'in sözleri Lucas'ın kafasında yankılanmaya devam etti. Aslında bu noktayı tartışmak için zaman harcamış, üst sınıfın erkek üyelerinin sadece kendileri ve cüzdanları lehine oy kullanmadığına onu ikna etmeye çalışmıştı. Ama haklıydı. Sör Reginald onun haklılığını kanıtlıyordu.

"Sanırım kendi çıkarlarınıza karşı oy kullanmayı seçmeyeceksiniz," diye ısrarak konuşmayı başardı Lucas. Söyleyecek son bir şeyi daha vardı ve ondan sonra Sör Reginald'ın zararlı arkadaşlığından uzaklaşmaya ve bir daha asla onu aramamaya niyetliydi. "Bakın Sör Reginald, bu tasarının geçmesiyle bu kadar ilgilenmemin nedeni-"

Sör Reginald gözlerini devirerek, "Neden bu yasanın geçmesiyle bu kadar ilgilendiğini hepimiz biliyoruz, Kendall," diye araya girdi. "Bunu yapmanı kardeşin söyledi. *Charles* pazarlık yapılabilecek bir adamdı. Aslında ben senin daha çok onun gibi olmanı umuyordum."

Lucas arkasına yaslandı. Göğsü sanki bir geminin karga yuvasından ana güverteye düşmüş gibi ağrıyordu. Nefes alamıyordu. Boğazı yanıyordu. "Bana ne dedin sen?" diye hırladı sıkılmış dişlerinin arasından.

"*Kardeşinin* nasıl politikacı olunacağını bildiğini söylemiştim. Belli ki ayak parmaklarını kaldırmadan önce sana pek bir şey öğretmemiş."

Lucas bardağını o kadar sıkı sıkı ki çatladı. Sör Reginald'ın yanından hemen uzaklaşmazsa sırada şövalyenin boynu vardı.

"Tam tersine." Lucas kelimeleri çivi gibi tükürdü. "Her zaman bu tasarının ülke için en iyisini yapacağına inandım. Ama aslında en çok bizim sınıfımız için iyi olduğunu anlamaya başlıyorum ve artık bizim sınıfımızın bunu hak ettiğinden hiç emin değilim." Lucas ayağa kalktı, hasta bardağındaki konyağın geri kalanını boşalttı, yan masaya koydu ve kapıya doğru yürüdü. "İyi günler Sör Reginald."

Şövalye ağzı bir karış açık onun ardından bakakaldı. "Bir dakika bekle," diye seslendi. "Şansölyelik ne olacak?"

Lucas yavaşlamadı. "İyi günler James ve hizmetin için teşekkürler," dedi çıkarken uşağa, başını hizmetçiye doğru eğerek. "Lütfen Clayton'a ona bir konyak bardağı borçlu olduğumu söyle."

"Memnuniyetle lordum," diye cevap verdi James başını sallayarak ve eğilerek.

Lucas koridorda daha üç adım atmamıştı ki Kraliyet Donanması'ndaki en tecrübeli jandarmalardan birinin bile yüzünü kızartacağını bildiği bir dizi boğuk küfür savurdu. Az önce orada ne olmuştu öyle? Tamamen iğrenmişti. Sör Reginald'dan ve onun gibi etrafta dolaşıp sanki birer tanrıymış gibi ahkâm kesen tüm kibirli palavracılardan tiksiniyordu. Ama en çok da Lucas kendinden iğreniyordu, çünkü Sör Reginald'ın kardeşi için faturayı üstlenmesi hakkında söylediklerinin tamamen doğru olduğunu biliyordu. Frances haklıydı. Asilzadeler kendini beğenmiş at eşekleri gibiydiler. Ve o da onlardan biriydi.

CKAPERTNENTV-F)VE

S Kimseye görünmeden hizmetkârların salonuna inmek hiç de zor bir iş değildi. Belirli bir hizmetkârı bulup kimse fark etmeden gelip sizinle konuşmasını fısıldamak için beklemek daha da büyük bir meydan okuma. Ama Frances kararlı değilse hiçbir şeydi. Annesi onu bulursa, düğün gününe kadar yatak odasına kilitlenecekti ama bu riski göze almak zorundaydı. Sadece Lucas'ı bir kez daha görebilmek için bile olsa. Frances onu bulduğunda ona ne söyleyeceği konusunda pek bir fikre sahip değildi. Tek bildiği ona gerçeği söylemesi gerektiği idi. Ne yapacağını bilmeyi hak ediyordu.

Lucas geçip gitmeden önce çeyrek saatten daha uzun bir süredir alt kattaki merdivenin altında saklanıyordu. Yüzü asıktı ve şeytani bir ruh hali içinde görünüyordu. Yüksek sesle fısıldayarak onun adını söyledi.

Lucas dondu kaldı ve gözleri büyüdü. Başını çevirdi ve gözlerini karanlığa dikti. "Frances? Burada ne işin var?"

Merdivenin altında ona katılmak için acele etmeden önce onu gören başka biri olup olmadığını görmek için etrafına baktı. "Sen iyi misin? Annen seni dövmedi, değil mi?" Yüzünü gök gürültüsünü andıran bir ifade kapladı.

"Hayır, öyle bir şey değil. Aslında ağladım," diye cevap verdi Frances ellerini sıkarak.

Lucas yüzünü buruşturdu. "Bunu duymaktan nefret ediyorum."

Frances derin ve sakin bir nefes aldı. "Sana bir şey söylemeye geldim, Lucas," diye fısıldadı. "Ve korkarım fazla zamanım yok."

"Devam et," dedi. Kızın eldivenli iki elini de tutmuş, başparmaklarının uçlarıyla parmaklarını ovuşturuyordu.

Dokunuşu ona güç verdi. Ama aynı zamanda söylemek üzere olduğu şeyi çok daha zor hale getirdi.

Adamın yakışıklı yüzüne baktı. Aman Tanrım. Bu *hiç* de kolay olmayacaktı. Onun önünde durduğu, kolonyasının kokusunu içine çektiği ve kollarını boynuna dolayıp kendisini bu korkunç çıkmazdan kurtarması için yalvarmaktan başka bir şey yapmak istemediği için şimdi daha da ürkütücü görünüyordu.

Lucas onun parmaklarını sıktı ve yüzünü inceledi. "İyi misin Frances?"

İyi değildi ve bir daha iyi olacağından da emin değildi ama başını sallamayı başardı. "Lucas, sana söylemeden önce... önce beni öper misin?"

Yeşil gözleri küçük kürelere dönüştü ve kesin bir adım geri çekildi, Hala ellerini tutuyordu. "Hayır!"

Ellerini onunkilerden çekti ve iki yumruğunu da kalçalarına indirdi. "Bu konuda aşağılayıcı olmana gerek yok," diye cevap verdi ama gülümsemesi sözlerinin içeriğini yalanlıyordu.

O da gülümsedi. "İstemediğimden değil Frances, inan bana istemediğimden değil. Sadece... en son bu cazibeye kapıldığımda, hatırlayacağın gibi korkunç bir şekilde sona ermişti."

"Oh, evet, hatırlıyorum." Özlemle onun omzunun üzerinden baktı. Onu tekrar öpmek konusunda neden isteksiz olduğunu anlıyordu ama bunun son öpüşmeleri olacağını yeni fark etmişti.

Bir parmak eklemine alnına sürttü. "Bana ne söylemeye geldin?"

Derin bir nefes daha aldı ve sanki bu basit hareket içindeki çalkantılı sınırları yatıştıracakmış gibi avucunu ortasına bastırdı. "Ailem, babam gelir gelmez Sör Reginald ile nişanlandığımı duyurmayı planlıyorum."

"Ne?" Lucas'ın gözleri kızın yüzünün her santimini taradı. "Ne demek istiyorsun?"

"Annem Sör Reginald'ın davasını gayri resmi olarak kabul etti. Biz sadece babamın bunu resmileştirmesini bekliyoruz."

Lucas'ın gözleri o kadar hızlı hareket ediyordu ki Frances aklından yüzlerce düşüncenin geçtiğini anlayabiliyordu. "Baban ne zaman geliyor?"

"Yarın," diye yanıtladı.

"Sör Reginald'la evlenmeye niyetli misiniz?" Bu bir soru olarak sorulmuştu ama Frances onun bunu kendi zihninde onaylamak istercesine yüksek sesle söylediğini anlayabiliyordu.

Yutkundu ve başını salladı. "Evet, bu benim seçimim."

Bir elini saçlarında gezdirdi ve kızın yüzünü inceledi. "*İstiyorsun onunla evlenmek için?*"

Ondan uzaklaştı ve dudağını ısırdı. "Anlamıyorsun Lucas. Ailemin paraya ihtiyacı var. Görünüşe *göre hiç* çeyizim *yok*. Hem de hiç. Babam hepsini kumarda kaybetti."

Sanki öfkesini kontrol etmeye çalışıyormuş gibi büzdüğü dudaklarından derin bir nefes üfledi. "Hepsi mi?"

Boğazındaki yumruyu yuttu ve başını salladı. "Her şeyi." Lucas'ın sonraki sözleri sıkılmış dişlerinin arasından geldi. "Ve Sör Reginald, çeyizinin olmaması umurunda değil."

Tekrar başını salladı. "Sadece bu da değil, görünüşe göre aileme önemli bir miktar ödemeyi kabul etmiş."

Lucas nefesinin altından küfretti. Burun delikleri alevlendi. "Yani, o *satın alıyor* Sen?"

Çenesinin göğsüne düşmesine izin verdi. Lucas'ın kızacağını tahmin etmişti ama sözlerinin bu kadar sert olacağını tahmin etmemişti. "Kulağa ne kadar kötü geldiğini biliyorum. Başka seçeneğim yok."

Ellerini kalçalarına dayayarak ondan uzaklaştı. "Düğün ne zaman olacak?" diye bağırdı.

Sakinleştirici bir nefes daha aldı. "Mümkün olan en kısa sürede. Ne kadar erken evlenirsek, babam keseyi o kadar erken alır."

Lucas yanağının içini ısırdı ve tekrar küfretti. "Hiç şüphesiz yine kumarda kaybetmek için."

Gözyaşları gözlerinin arkasını yaktı. "Muhtemelen, ama başka ne yapabiliriz ki? Ailemi düşünmek zorundayım. Bu maç olmazsa yoksul kalacaklar."

"Baban borçlular hapisanesine atılmalı," diye homurdandı Lucas. Yine gözlerinden dökülmek üzere olan yaşlarla savaştı.

"Bu pek yardımcı olmuyor, Lucas. Borçlular hapisanesi babam gibi adamlar için hiçbir seçenek sunmuyor."

Ayak sesleri üstlerindeki merdivende gümbürdedi.

Lucas tekrar ondan uzaklaştı. "Kahretsin, Frances. Ya ...?" "'Ya' ne?" diye sordu kırık bir sesle. Gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyordu. "Lütfen sen ve ben evlenirsek ne olur deme. Bir uşakla evlenemem, Lucas. Tabii gizli bir servetin yoksa."

Dişlerini sıktı ve kapalı yumruğunu alnına bastırdı. "Kahretsin," diye haykırdı, her kelimenin altını çizerek.

Gözyaşlarını parmaklarıyla sildi. "Özür dilerim, Lucas. Her şeyin bu şekilde bitmesini istemedim. Tercih ettiğim şey bu değil." Tekrar yutkundu. "Ama buna boyun eğdim."

Daha fazla ayak sesi.

Topuklarının üzerinde o kadar hızlı döndü ki neredeyse onu devirecekti.

Onu sabit tutmak için omuzlarını hafifçe kavradı. "Ya her şey farklı olsaydı?" diye ağzından kaçırdı, yüzüne bakarak. "Ya başka bir yol olsaydı?"

Başını salladı, hâlâ onun bakışlarıyla buluşuyordu. "Ne şekilde? Sen neden bahsediyorsun?"

"Beni seviyor musun, Frances?" Onun omuzlarını nazikçe sıktı. Kalbi gözlerinin içindeydi.

Gözyaşları artık düzenli olarak akıyordu. Ellerinin tersiyle onları sildi. "Seni seviyorum, Lucas. Ama başka ne seçeneğim var ki?"

Üstlerindeki merdivenlerden gelen ayak sesleri arttı. Lucas ellerini iki yana bıraktı. "Hizmetçiler akşam yemeği servisine hazırlanmak için aşağı iniyorlar. Eğer burada daha fazla kalırsak görülmemiz kesin. Şimdi açıklayamam. Doğru zaman değil. Bana son bir iyilik yapar mısın?"

"Herhangi bir şey." Sesi kesildi. Boğazındaki acı dolu yumruyu bir kez daha yuttu.

"Yarın sabah benimle kütüphanede buluşur musun? Sana söylemem gereken önemli bir şey var."

CKAPERTNENTV-S)V

Lucas, Bell'in yatak odasının kapısına üç kez daha vurdu. Marki cevap vermiyordu. Bu saatte hangi cehennemdeydi? İçeride olmalıydı. Hizmetçilerin salonuna inmemiştii.

Lucas onu aramaya gittiğinde. Frances onu bulmaya geldiğinde Lucas'ın da orada olması tamamen tesadüftü.

Lucas kapıya üçüncü kez vurdu, bu sefer daha sert ve daha uzun. Uyuyan diğer hizmetkârları uyandırmak istemiyordu ama sabah olmadan Bell'le konuşması gerekiyordu.

Sonunda Lucas odanın içinden mırıldanmalar ve ayak sürüme sesleri duydu. Birkaç dakika sonra, üzerinde sadece aceleyle çekildiğine şüphe olmayan bir çift pantolon olan uykulu görünümlü Bell kapıyı yırtarak açtı.

"Kendall?" diye inledi, "Yani, Lucas, buraya gel." Lucas'ı fazla nazik olmayan bir şekilde yakasından tutup odaya çekti ve kapıyı gürültüyle arkasından kapattı.

Lucas karanlık odaya adımını attı. Mum yanmıyordu ama pencerenin dışında parlayan dolunay, pencerenin yanındaki masa da dahil olmak üzere odanın büyük bir bölümünü aydınlatıyordu. Masaya doğru yürüdü ve kenarına oturdu.

"Bu kadar geç geldiğim için özür dilerim," diye başladı Lucas.

Gözleri kapalı olan Bell elini yüzünde gezdirdi ve burnunu çekti. "Saat kaç lan?"

"Saat ikide," diye itiraf etti Lucas.

"Sabah mı? Bu çok saçma."

Lucas omuz silkti. "Donanmadayken saat ikide nöbet tutardım."

Bell inledi. "Şu anda ikimiz de Donanma'da değiliz, değil mi? Ben kendi adıma, şu anın arkadaşlık etmek için gülünç bir zaman olduğunu düşünüyorum."

Lucas yarı yarıya döndü ve gözlerini gece gökyüzüne dikti. "Sana bir şey söylemem gerek Bell."

Bell gardırobunun kapağını çekerek açtı ve boş gözlerle içeriye baktı. "Bu da ne?"

Lucas ayağa kalktı ve avuçlarını masaya dayadı. "Bayan Wharton'a aşığım."

Bell gardırobun askısından bir gömlek çekerek, "Biliyorum," diye açıkladı. "Biliyor musun?" Lucas kaşlarını çattı. "Sen nereden bileceksin ki?"

"Elbette biliyorum," diye devam etti Bell. "Bana birden fazla kez hatırlattığın gibi, Tanrı aşkına, ben lanet olası bir casusum. Bu evde neler olup bittiğini bilmek benim işim."

Lucas botunu yere vurdu. Pekâlâ. Bell zaten biliyordu ama arkadaşının ifşaatı buraya söylemek için geldiği şeyi değiştirmiyordu. "Bayan Wharton'la her gün kütüphanede buluşuyoruz. Politika, hayat, ...İstihdam Yasası hakkında konuşuyoruz."

"Biliyorum," dedi Bell, gömleğini başının üzerinden atarak.

Lucas'ın yüzündeki çatık kaşlar hâlâ duruyordu. "Bunu da mı biliyorsun?"

Bell yüzünü Lucas'a döndü ve iki başparmağını da kendine doğru çevirdi. "Casus."

"Pekâlâ." Lucas iki elini de saçlarında gezdirdi. "Onu öptüğümü de biliyor musun? Birkaç kez. Aslında o da beni öptü ama lütfen bunu yayma."

"Bunu bilmiyordum," diye itiraf etti Bell, gömleğini pantolonunun içine sokarak, "en azından 'birkaç kez' kısmını. Tabii ki bir şey söylemeyeceğim, seni aptal, casuslar sır vermez."

Lucas başıyla onayladı. İşte bu yüzden buradaydı. Sağlam tavsiyeler vermesinin yanı sıra Bell mükemmel bir sır saklayıcısıydı. Adama her şeyi söyleyebilirdiniz ve Fransızlar bile bunu ondan işkenceyle öğrenemezdi. Lucas daha ağzını açmadan Bell'in bu konuşmayı tamamen gizli tutacağını biliyordu.

"Asıl soru şu ki," diye devam etti Bell, "bu saatte bana onu sevdiğini söylemeyi neden bu kadar önemli buluyorsun?"

Lucas saçlarının uçlarını çekiştirdi. "Sör Reginald'ın söyledikleri yüzünden."

Bell gömleğini omuzlarında düzeltti. "Sör Reginald'ın bununla ne ilgisi var?"

"Onunla evlenecek." Lucas'ın göğsünü soğuk bir dehşet kapladı. Bunu yüksek sesle söyleyene kadar bu fikrin kendisini ne kadar rahatsız ettiğini fark etmemişti.

"Pardon?" Bell'in kaşlarının arasında bir çatık belirdi.

Lucas başını salladı. Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Babası sabah geliyor. Yarın gece nişanı ilan etmeyi planlıyorlar."

Bell gözlerini kıstı. "Baron Winfield buraya mı geliyor?"

Lucas arkadaşına çok mu ciddisin der gibi baktı. "Evet ama konumuz bu değil."

"Ne anlamı var ki?" Bell elini yüzünde gezdirdi. "Frances Wharton'ın Sör Reginald'la evleniyor olması mı?"

"Hayır. Sör Reginald, İstihdam Yasası'nı geçirmekle ilgilenmemin tek nedeninin kardeşim olduğunu söyledi."

Bell ovalamayayı bıraktı ve bir avucunu kapalı gözüne bastırdı. "Hiç mantıklı konuşmuyorsun, biliyor musun? Ve ben senin tilkileştiğine dair bir izlenim edinmedim, bu da mantıklı konuşmamak için hiçbir mazeretin olmadığı anlamına geliyor."

Lucas gözlerini devirerek, "Ben tilki *değilim*," diye cevap verdi.

Bell başını yana eğdi. "O zaman lütfen bana Bayan Wharton'ın Sör Reginald ile evlenmesinin şu lanet olası İstihdam Yasası ile ne ilgisi olduğunu açıklayın."

"Hiçbir şey," diye cevapladı Lucas elini havaya kaldırarak, "bütün olayı berbat ettiğim dışında."

Bell gözlerini tekrar tekrar kırıştırdı. "Nasıl yani?"

"Frances'e kur yapmak, tasarımı desteklemek ve şimdi de ayrılmak." Lucas günahlarını parmaklarıyla saydı.

Bell kaşlarını çattı. "Gidiyor musun?"

"Evet, sabah. Frances'le son bir kez konuştuktan sonra." Bell

başını salladı. "Ona ne söylemeyi düşünüyorsun?"

"Henüz tam olarak bilmiyorum. Ama ona gerçeği söylemeliyim."

Bell başını biraz daha salladı ve alnını ovuşturdu. "Bana bir megrim veriyorsun Kendall ve ben megrim alamıyorum. Baştan başlayalım, olur mu? Sör Reginald ile İstihdam Yasası hakkında konuştun mu?"

"Evet. Dün öğleden sonra."

"Peki ne dedi?"

"Hâlâ rüşvet istiyordu ama sonra sadece kardeşimin iyiliği için tasarımı geçirmekle ilgilendiğimi söyledi."

"Elbette bunu Charles'ın iyiliği için yapıyorsun," diye alay etti Bell.
"Bunu zaten bildiğini s a n ı y o r d u m ."

Lucas kabaca yanağını kaşıdı. "Bunu Charles için yaptığımı biliyordum ama dürüst olmak gerekirse ben de buna inandığımı sanıyordum."

"Buna inanmıyor musun?" Bell keskin mavi gözlerini Lucas'a dikerek sordu.

"Hayır. Artık değil."

Bell elini havaya kaldırdı. "Tanrı'ya şükür, sonunda mantıklı düşündün."

"Ne?" Lucas kaşlarını çatı.

"İstihdam Yasası iğrenç. Ben de bu tasarıya oy vermeyi hiç düşünmedim."

Lucas arkadaşına sanki onu tanıımıyormuş gibi baktı. "Bunca zamandır bunu biliyordun ve bana söylemedin mi?"

Bell öne çıktı ve kolunu Lucas'ın omuzlarına doladı. Onu duvara yaslanmış karyolaya doğru götürdü ve yan yana oturdular. "Kendall, seni çocukluğumuzdan beri tanıyorum. Dürüst, güvenilir ve nazıksın. Tanıdığım en iyi adamlardan birisin. Ama politikaya hiç uygun değilsin. Fazla sadıksın. Ve çok iyi birisin."

Lucas derin ve destekleyici bir nefes aldı. Bell'e hiç kimseye itiraf etmediği bir şeyi itiraf etmek üzereydi. Gölgelemin içindeki botlarına baktı. "Gerçek şu ki, her zaman olmamam gerekiyormuş gibi hissettim-"

"Biliyorum." Bell bilgece başını salladı. "Senin kont olmaman gerekiyordu." "Bunu da mı biliyorsun? Lanet *olsun* dostum, her şeyi biliyorsun." Lucas

yarı gülümsemesine engel olamadı ama gerçek şu ki, arkadaşı şimdiye kadar tanıştığı en anlayışlı insanlardan biriydi.

"Belki *her şey* değil," diye cevap verdi Bell kendi gülümsemesiyle. "Bak, doğum sırasına göre kont olmayabilirsin ama ben derim ki kader hata yapmaz. Bu pozisyon için doğmuş olsan da olmasan da, artık kontsun ve büyük kararlar alma gücüne sahipsın, başkalarını etkileyen kararlar, ülkeyi etkileyen kararlar. Kardeşin iyi bir adamdı ama korkarım burnunun ucunu göremedi. Sen, sen farklısın. Bir hikayenin iki tarafını da görüyorsun. Başkalarıyla empati kuruyorsun. Onları önemsiyorsun. Şimdi tek yapman gereken kendine güvenmek."

"Kendime güven," diye yineledi Lucas, kelimelerle alay ederek.

"Evet, güven. Kendine. Hayatta daha iyi bir danışman bulamazsın. Yapılacak doğru şeyi her zaman bildiniz. şimdi Parlamento ve oylama söz konusu olduğunda bunu yapmalısın."

"Ve Bayan Wharton," diye ekledi Lucas nefesini dışarı vererek. "Ve Bayan Wharton," diye yineledi Bell, ona sırtarak.

Lucas inledi ve bir parmak eklemine alnına sürttü. "Geçen yılın büyük bir kısmını beni dinleyen herkesle faturayı tartışarak geçirdim."

Bell, "Ve buna karşı çıkmak için sadece bir ya da iki ayınız var," dedi. "Ama içimden bir ses Bayan Wharton yanınızdayken kazanacağınızın kesin olduğunu söylüyor."

Lucas çenesini sıktı. "Benim yanımda olmayacak. Kim olduğumu öğrendiğinde benden nefret edecek."

Bell kaşlarını kaldırdı. "Fatura konusunda fikrinizi değiştirdiğinizi ğrense bile mi?"

"Bu ona bir düzine farklı şekilde yalan söylediğim gerçeğini değiştirmez." Lucas yumruğunu masanın üstüne vurdu.

Bell yavaşça başını salladı. "Tek yapabileceğin doğruyu söylemek Kendall ve geleceği yıldızlara bırakmak."

Lucas derin, sakın bir nefes aldı ve pencereden gece gökyüzüne baktı. "Söyleyin bana Lord Bellingham, ne zaman bu kadar bilge oldunuz?"

Bell omuz silkti. "Uygun bir saatte daha da akıllıyım."

CKAPERTNENTV-SEVEN

Lucas kütüphaneye erken gitti. Uyuyamamıştı, bu yüzden battanileri atıp yataktan kalktı. Kendini oldukça bilinçli bir şekilde Kendall Kontu olarak giydirmiş ve bunu yapmayı başarmıştı

bir uşak yardımı olmadan.

Clayton'ın kıyafeti bagajındaydı. İlk fırsatta o iğrenç giysiyi yakmaya niyetliydi. Hayır. Yakmayacaktı. Giysiyi hizmetçilerinden birine verecekti. Alt katta geçirdiği zaman ona işçi sınıfının üst katta atılan değerli eşyalara verdiği önemi öğretmişti. Efendisinden böyle bir hediye alabilecek kadar şanslı bir hizmetkârın gelirine genellikle büyük katkıda bulunurdu.

Hizmetçi olarak geçirdiği zaman sona ermişti. Son kütüğünü şömineye atmıştı.

İşte bu kadar. Başka ne olursa olsun, bugün Frances'e gerçeği söylemeye niyetliydi. Yalanlarla işi bitmişti. Eğer ondan nefret ediyorsa, öyle olsun. Aralarında neler olabileceğini bilmemenin pişmanlığıyla yaşamaktan daha iyi olacaktı. Bunu dikkatlice planlamıştı. Lucas olarak, dün hizmetçilerin salonunda ona bugün burada buluşmayı teklif etmişti. Kendall olarak bu sabah onun notuna cevap vermiş, gitmeden önce onunla buluşmayı dört gözle beklediğini yazmıştı.

Frances içeri girdiğinde masada oturuyordu, pencereler arkasındaydı. Tereyağı renginde bir elbise ve ona uygun terlikler giymişti. Koyu renk saçları başının tepesinde iki örgü halinde toplanmıştı. Hiç bu kadar güzel görünmemişti ve adam onu incitmek üzereydi.

Göğsü sıkıştı. Çenesini sıkı.

Doğruca ona doğru koştı, pembe dudaklarından bir dizi kelime dökülmeye başlamıştı bile. "Lucas. Lucas! Lucas! Buna inanmayacaksın. Lord Kendall benimle buluşacağını söyleyen bir not gönderdi. Ama ayrıntı vermedi, korkak herif. Önemli değil. Bundan hemen sonra onu aramaya gitmeye niyetliyim." Kısa bir süre durdu, içeri girdiğinden beri ilk kez ona gerçekten bakıyordu. "Neden bu şekilde giyindin? Peruğun nerede?" Düzgün alnı kaşlarını çatarak kırıştı.

Onu selamlamak için ayağa kalktı ve masanın yanına doğru ilerledi. Onun için son sandalyeyi çekerek işaret etti. "Lütfen oturun."

Kaşları hâlâ çatık bir şekilde onu dikkatle izlerken, belli belirsiz bir adım atıp sandalyesine oturdu. "Beni korkutuyorsun, Lucas."

Onun arkasında duran Lucas gözlerini kapadı ve sonra yavaşça tekrar açtı. "Lord Kendall'ı aramak zorunda değilsin."

"Ne demek istiyorsun?" Kızın ses tonundaki sessiz masumiyet onu kendine daha da öfkeliendirdi. Pişmanlık içini kemiriyordu.

Lucas derin bir nefes aldı. Ya şimdi ya da asla. Yüzünü görebilmesi için yana doğru adım attı. Ona gerçeği söylediğinde ondan saklanmayacaktı.

"İyi misin Lucas?" diye sordu yüzünü kaldırıp ona bakarak. "Sorunlu görünüyorsun."

"Frances, sana söylemem gereken bir şey var. Şimdiye kadar sana söylemediğim için ihmalkâr davrandım."

Onun yüzünü inceledi. "Dinliyorum. Ne oldu?"

"I-"

Kütüphanenin her iki kapısı da açıldı ve en az yarım düzine genç bayan ve annelerinden oluşan bir grup hızla odaya girdi. Çeşitli pastel renklerde elbiseler giymişlerdi ve konuşmaları ve kıkırdamaları odayı dolduruyordu.

Lucas nefesinin altından küfretti ve çenesini göğsüne indirdi. Her şeyin canı cehenneme. Kütüphaneyi seçmemeliydi. İnsanlar sürekli *lanet* kütüphaneye geliyordu. Bir halk evi de olabilirdi.

Kadın sürüsü Lucas'ı görür görmez konuşmaları arttı.

"Bu o mu anne?" diye sordu genç bayanlardan biri, doğrudan Lucas'ı işaret ederek.

Annesi şiddetle başını salladı. "Bu o, hayatım."

Sürü hemen akın etti, kıkırdamaları ve kahkahaları bir kakofoni haline gelene kadar arttı.

"İşte buradasınız lordum," diye seslendi içlerinden biri. Ona doğru yaklaştı ve bir kolunu onun koluna dolayarak onu masadan ve Frances'ten uzaklaştırdı. "İki gecedir hepimizin seni aradığını bilmiyor musun?" Genç kadının yüzünde sahte bir asık surat ifadesi vardı.

Patlama. Bu tam da kaçınmayı umduğu türden bir şeydi.

Lucas kalabalığın içinde Frances'in yerini bulmaya çalıştı ama kadınlar onu birkaç adım geriye itmeyi başarmışlardı ve bildiği kadarıyla Frances hâlâ masada oturuyordu. Birkaçını atlatıp ona doğru ilerlemeye çalıştı.

"Bayan Wharton!" diye seslendi, dinleyicileri olduğunu düşünerek.

"Lucas?" Frances geri seslendi. Gürültüden onu zar zor duyabiliyordu, Ama sesi kesinlikle kafa karışıklığıyla doluydu. "Lucas mı?"

Kakofoni aniden ve tamamen durdu. Bir çiçek yaprağının haliya düştüğünü duyabilirdiniz.

"Ona Hristiyan ismiyle mi hitap ediyorsun?" dedi genç bayanlardan biri Frances'e, eli göğsünde, gözleri şaşkınlıktan kocaman olmuştu.

Lucas bu fırsatı değerlendirerek Frances'in hemen yanında durana kadar sürünün arasına daldı.

Frances başını salladı. Etrafındaki kadınlara baktı. "Siz neden bahsediyorsunuz? Neden hepiniz buradasınız?"

"Kendall Kontu'nu görmeye geldik tabii ki," diye açıkladı üçüncü bir genç bayan, Frances'e aklını kaçırdığını düşündüğünü belli eden bir bakış atarak.

"Bizimle bahçede bir yürüyüşe çıkmaz mısınız lordum?" Dördüncü bir genç bayan Lucas'a kolundan çekiştirerek seslendi.

Lucas boğazını temizledi. "Frances, ben-"

Frances sanki onu daha önce hiç görmemiş gibi dönüp ona baktı. "Neden size 'lordum' deyip duruyorlar?" Sesinde bir endişe notası vardı ve gözlerindeki bakış ihtiyatlıydı.

Oh, Tanrım. Biliyordu. Sormuştu ama zaten biliyordu.

"Frances, lütfen, açıklamama izin ver," diye başladı.

Çenesi sertleşti ve yanında duran kızlardan birinin dikkatini çekene kadar etrafına bakındı. "Kim bu adam?" Frances Lucas'ı işaret etti.

Genç kadın gözlerini devirdi. "Bayan Wharton, gerçekten. Kendall Kontu'nun yanında oturduğunuzu bilmiyor muydunuz?"

CKAPERTNENTV - E) G K T

TKulakları Frances'in görüşünü bulanıklaştırdı. Boğazında safra birikti. Eteklerini kaldırdı ve odadan koşarak çıktı. Lucas'ın sesi arkasından sesleniyordu ama o durmadı. Koridora, uzun koridora doğru koştu,

Köşeyi dönüp fuayeye çıktım.

Büyük merdivenin dibinde ilk adımını atmak üzereydi ki, adam ona yetişti.

"Lütfen dur," diye yalvardı Lucas.

Tereddüt etti çünkü daha fazla skandala neden olmak gibi bir niyeti yoktu ve Kendall Kontu tarafından merdivenlerden kovalanmak şüphesiz skandalların en büyüğüne neden olacaktı.

Frances çenesini sıkarak ona bakmayı reddetti. Çenesini kaldırmış, bakışlarını merdivenin tepesine dikmişti. Başını çevirse, muhtemelen gözlerindeki yaşları görecekti. Ona bunu vermeyi reddetti. "Beni yukarı kadar takip etme. İtibarım buna dayanamaz," diye bağırdı.

Daha hızlı olan iki genç kız çoktan Lucas'a yetişmiş, ağızları bir karış açık, fuayenin kenarında duruyorlardı. Frances göz ucuyla onları görebiliyordu.

"Frances, lütfen bana açıklama şansı ver," dedi Lucas.

"Neyi açıklayayım?" diye ısırdı, ağır gözyaşlarının dökülmesine izin vermeyi reddederek. Bu adam için ağlamayacaktı. Kendall Kontu için ağlamayacaktı.

En azından yatak odasına varana kadar. "Sana neden yalan söylediğimi açıkla," dedi sert bir fısıltıyla.

Gözlerini kapattı. İşte oradaydı. Onun itirafı. Tüm bunların bir şekilde çılgınca bir hata olduğuna ve belki de sadece

Kendall Kontu paramparça olmuş gibi *görünüyordu*.

"Fark eder mi? Gerçekten önemli mi?" Her kelimede burun deliklerinin alevlendiğini hissetti. Duyguları kaçak bir ata binmiş, öfke, üzüntü, kıskançlık ve düşünmek bile istemediği bir dizi başka şeyin karışımına dönüşmüştü. Ondan bir an önce uzaklaşmalıydı yoksa gözyaşlarını o da görecekti ve fuayenin girişinde toplanan genç kadın topluluğu da. İlk ikisine iki kişi daha katılmıştı ve gösteriyi daha iyi görebilmek için yer kapmaya çalışıyorlardı.

Lucas ona doğru uzandı ve sesini alçak tuttu. "Senin için önemli olmayabilir. Ama benim için önemli. Lütfen Frances, her şeyi açıklamama izin ver. Düşündüğün gibi değil."

İşte bu kadar. Sanki adam ona tokat atmış gibi başı yana kaydı. Tokatlamış da olabilirdi, hakaret de bir o kadar acımasızdı. "Ne *düşündüğümü* nereden bilebilirsin *ki*?" Boğazındaki acı dolu yumruyu yuttu ve bakışlarını ona dikmeye devam etmek için kendini zorladı. Gözyaşları olsun ya da olmasın, "Benimle bir daha *asla* konuşma, Lucas," derken yüzünü görmesini istiyordu. Bir an durakladı ve tekrar yutkundu. "Bekle. Bu senin adın mı? Lucas mı?"

Çenesini kaldırdı. Sesi kısılmış, yüzü rengini kaybetmişti. "Evet, bu benim Hristiyan adım."

Bir elini kalçasına koydu. Öfke damarlarına zehir gibi yayılıyordu. "Yalan *söylemediğin* tek şey bu mu?"

"Neredeyse." Bakışlarını cilalı mermer zemine indirdi.

Derin bir nefes aldı, hâlâ istenmeyen gözyaşlarını uzak tutmak için deli gibi mücadele ediyordu. Sadece bir dakika daha. Sadece bir dakika daha. Sonra onun yanından ayrılabilir ve onu bir daha asla göremezdi. "Sadece tek bir şey bilmek istiyorum." Çenesini o kadar sıktı ki ağrıdı. "*Neden*?" diye nefes aldı. "Neden bir uşak gibi giyinip hizmetçiymiş gibi davranıyorsun? Bu hiç mantıklı değil."

Bakışlarını onunkilere doğru kaldırdı. Bakışlarında pişmanlığa benzer bir şey vardı ama o anda bunu fark edemedi bile. "Açıklamamın daha da anlamsız olacağından korkuyorum," diye başladı. "Gördüğünüz gibi, arkadaşlarımla bir iddiaya girdim ve-"

Rüzgâr göğsüne çarptı. İçini bir acı kapladı. Yumruklarını sıktı ve başını ondan yana çevirdi, gözlerini kapadı. "Dur. Sadece dur. Bahis mi? Bu hayatımda duyduğum en iğrenç şey." Gözlerini yeniden açmak için kendini zorladı ama ona bakmayı reddetti.

Onun yerine bu kez bakışlarını trabzana odakladı. "Bir *bahis* kadar basit bir şey için hayatımla, *duygularımla* mı oynadın?" Son kelimeyi neredeyse tükürerek söyledi.

Sesi alçaktı, belli ki kadınların duymasını engellemek için. "Her şey böyle başlamadı Frances. Bana inanmak zorundasın. I-"

Hâlâ ona bakmayı reddederek merdivenin başına yöneldi ve eteklerini kaldırdı. "Git," diye ısrar etti. "Sadece git. Sana bakmak beni hasta ediyor. Yüzünü bir daha asla görmek istemiyorum."

O merdiveni koşmadan tırmanmak tüm gücünü aldı ama başardı. Bunu nasıl yaptığını ve ne kadar sürdüğünü bilmiyordu ama Tanrı şahidim olsun ki bir kez bile arkasına bakmadı.

Koridorun sonuna ve yatak odasına ulaştığında titreyen bir dağınıklık içindeydi. Kapısını açtı, içeri adım attı, arkasından kapadı, arkasına yaslandı ve buruşuk bir yığın halinde yere kadar kaydı. Hıçkırıklar vücudunu sarstı ve gözyaşları tükenene kadar ağıladı.

ALBINA, bitişik yatak odasından Frances'in odasına hızla girdi. "İyi misiniz, Bayan?"

"Ben iyiyim Albina," dedi Frances, kapının kolunu kavrayıp kendini ayağa kalkmaya zorlayarak. İhtiyacı olan son şey, Albina'nın koşup annesine yerde yatıp ağladığını haber vermesiydi. "Ben biraz uzanacağım."

Albina parmak ucunda dışarı çıkmadan önce, "Evet, hanımefendi," dedi.

Frances tahta bacakları üzerinde yatağına doğru yürüdü. Ne kadar zaman geçtiğine dair hiçbir fikri yoktu. Dakikalar da geçmiş olabilirdi, dakikalar da. Kendini yatağın üstüne çekti ve kenarına oturup uyuşmuş bir halde ıslak mendiline baktı.

Nasıl? Lucas, uşak, bu mülke adım attığı ilk gün, hayır, neredeyse ilk *anda* tanıştığı adam nasıl Kendall Kontu olabilirdi? Nasıl olur da geçen yıl İstihdam Yasası'nın sponsoru olduğunu öğrendiğinden beri nefret ettiği adam olabilirdi? Bu nasıl mümkün olabilirdi? Ve daha da önemlisi, bunu bilmemeyi nasıl başarmıştı?

Kendisini her zaman oldukça zeki biri olarak görmüştü ama bir şekilde neler olduğunu görememişti. Tam bir aptaldı.

Hayır. Bu doğru değildi. O son derece zekiydi. Adam ona yalan söylemişti. Onu kasten kandırmıştı. Herhangi bir normal insan, onun pozisyonunda olsaydı kandırılabilirdi. Ama *neden*? Neden yalan söylemişti? Ve neden ona? Onu seçmiş miydi? Partideki diğer genç bayanlar belli ki onun kim olduğunu biliyorlardı. Neden kandırmak için *onu* seçmişti?

Sorular birbiri ardına gelmeye devam ediyor, deniz kıyısındaki dalgalar gibi zihninde yuvarlanıp gidiyordu. Bir kont neden uşak gibi davranırdı ki? Bunun ne yararı vardı? Hangi amaca hizmet ediyordu? Arkadaşlarıyla girdiği bir iddiadan söz etmişti. Bu da bunun bir şaka olduğunu gösteriyordu. Bir şaka. Boğazındaki acı dolu yumruyu bir kez daha yuttu. Birkaç kuruş için birbirlerini alt etmeye çalışan bir grup asilzade tarafından kalbi binlerce küçük parçaya mı ayrılmıştı? Yüce Tanrım, Kendall tahmin ettiğinden daha da aşağılık bir herifti. Ona kalırsa cehennemde çürüyebilirdi.

Daha sonra düşüncelerine kendine duyduğu öfke sızdı. Aşağıda çok fazla duygusal davranmıştı. Ona kim olduğu umurunda bile olmadığını söylemeli ve İstihdam Yasası konusunda aklından geçenleri anlatmalıydı. Onu bir daha asla görmek istemediğini söylemeliydi. Lord Kendall'a iğrenç yasa tasarısı hakkında tam olarak ne düşündüğünü söylemek için başka bir şansı olmayacaktı. Kalbinin kırılmasının yanı sıra, o piçi azarlamak için eline geçen tek fırsatı da kaçırmıştı. İki eliyle mendilini yırttı. Hayat çok adaletsizdi.

Sonra kütüphanede yaptıkları konuşmalar teker teker aklına geldi. Oh, Tanrım! Ona *ton* hakkında, soyluluk hakkında, kaliteli beyefendiler hakkında söylediği şeyler. Ve tüm bunlar olurken gülümsemiş, başını sallamış ve aynı fikirdeymiş gibi davranmıştı. O bir yalancı ve sahtekârdı! Alçakların en alçağıydı.

Ne tür bir adam böyle bir şey yapar? Ne tür bir adam genç bir bayandan bu şekilde yararlanır? Neden, Papa'nın onu çağırması gerekiyordu. Lord Kendall daha azını hak etmiyordu. Bu fikri çabucak bir kenara bıraktı. Babamın ölmesini istemiyordu. Ayrıca, bu kargaşada onun da payı vardı. Her gün kütüphanede bir uşakla hiç iş görüşmesi yapmamıştı. Suçun bu kadarını kabul edebilirdi. Ama kimliği hakkında yalan söyleyen o değildi. Yalan söyleyen oydu.

Yüce Tanrım. Tüm bu zaman boyunca ona gülmüş olmalı. Ve öpüşmeleri. Öpüşmeleri! Onlar gerçek miydi? Yoksa aptalca iddiasını kazanmak için onu istiyormuş gibi mi yapıyordu? Yüce Tanrım. Ona dokunmuştu, onu öpmüştü, o- Hayır. Bunu düşünemezdi. Eğer düşünürse, delirirdi. Bu hiç olmamış gibi davranmalıydı, yoksa buna dayanamazdı. Bugün olmazdı. Belki de hiçbir zaman.

Her konuda yalan söylemişti. İlk başta isminden işine, Lord Clayton'la ilişkisinden İstihdam Yasası'ndaki duruşuna kadar. Oh, Tanrım. Sözde yasa tasarısı için şeytanın avukatlığını yaparken, hiç de rol yapmıyordu. Tasarayı destekliyordu. Midesi bulandı. Kusacaktı. Yataktan kaydı ve büfeye doğru koştu, zar zor zamanında lazımlığa ulaşabildi.

Daha sonra, ona söylediği her bir kelime onunla alay etmek için geri gelirken sessizce oturdu. Tekrar tekrar kendine neden diye sordu? Verdiği tek cevap beyninin içinde zonklamaya devam etti. *Bir bahis yüzünden*. En acımasız kısmı da buydu.

Annesi bitişik yatak odasından içeri süzüldüğünde Frances'in penceresinin önüne karanlık çökmüştü. "Oh, canım, işte buradasın. Baban şimdi geldi. Sör Reginald'la çoktan konuşmuş ve bu akşam yemekte nişanı ilan etmemiz konusunda hemfikir."

CKAPERTNENTV - N)NE

T Lucas'a göre dünyada yeteri kadar konyak şişesi yoktu. Bir buçuk şişenin büyük kısmını içmişti ve dünya kuruyana kadar da içmeye devam etmeye niyetliydi. Ya da en azından

Clayton'ın malikanesi yaptı.

Lucas yine Bell'in dördüncü kattaki yatak odasındaki karyolada oturuyordu.

Worth ve Clayton da onlara katılmıştı.

"Bana bir içki daha koy," dedi Lucas yumruğunu yatağın yanındaki masanın üzerine vurarak.

"Sence de yeterince içmedin mi Kendall?" Worth, pencere kenarındaki tercih ettiği tüneğinden sordu.

Bell, Lucas'ın yanındaki karyolaya oturdu ve Clayton da bir kez daha masanın önündeki sandalyeye oturdu. Tıpkı buraya son gelişlerinde olduğu gibi, dört yetişkin adam küçük bir odada sıkışık bir haldeydiler ama şu anda kalacakları yerle pek ilgilenmiyorlardı. Daha çok içki içmekle ilgileniyorlardı. Konyağı yanında getirmiş olan Clayton doldurma işini üstlenmişti.

Clayton konyak şişesinin cam tıpasını yerine takarken, "Worth'a katılıyorum," dedi. "Şu an için yeterince içtin."

Lucas gözlerini kırpıştırarak, "Yeterince içmedim," diye cevap verdi.

"Ben bir at kıcıyım.

Ben bir alçağım. Ben bir pisliğim."

Worth gülerek, "Atın kıcı olmak için kesinlikle iyi bir dava açıyorsun," diye cevap verdi. "Seninle aynı fikirde değilim, eski dostum."

Lucas alnını avucunun içine bıraktı ve inledi. "Her şeyi berbat ettim."

Worth, "Hadi ama, her şey değil," diye cevap verdi. "Sen bu işe karışmadın.
her şey."

Lucas başını kaldırdı ve Worth'a ters ters baktı. "Eğer onun onurunu lekellersen bir elim arkamda bağlı seninle dövüşürüm." Konyak şişesine doğru hamle yaptı.

"Yüce Tanrım. Kimse kimsenin onurunu lekelemiyor." Worth uzanıp konyak şişesini Lucas'ın ulaşamayacağı bir yere çekti. "Bu kadar öfkeli bir sarhoş olduğunu kim bilebilirdi? İtiraf etmeliyim ki senin bu yönünü daha önce hiç görmemiştim Kendall."

Bell, "Hiçbirimiz onun bu yönünü daha önce görmemiştik," dedi. "Adamın kalbi kırık."

Bell bir sır vermiyordu. Frances'i fuayede son gördüğünden bu yana geçen saatler içinde Lucas arkadaşlarını toplamış, ağır ağır içmeye başlamış ve tüm üzücü, iğrenç hikâyesini onlara dökmüştü.

Hiçbiri özellikle şaşırmış görünmüyordu.

"Böyle olmasının nedeni kırık bir kalp mi?" Worth alay etti. "Ben sadece bahsi kaybettiği için kendine kızgın olduğunu sanıyordum."

"Sana ulaşabilseydim, şu anda sana bir yumruk atardım," diye hırladı Lucas Worth'a.

"O zaman masanın aramızda olması iyi bir şey, değil mi?" Worth kendini beğenmiş bir gülümsemeyle cevap verdi. Kendi konyak bardağını selamlamak için kaldırdı ve alaycı bir yudum aldı.

Lucas kendini öfkeyle yatağa geri itti ve başını duvara yasladı. "Lanet olsun sana Worth. Bahsi kaybetmedim."

Worth neredeyse içkisini tükürüyordu. "Yapmadığın şeytanlık. Ev partisindeki hanımların yarısı bu sabah Bayan Wharton'ın senden kaçmasını engellemeye çalıştığını gördü."

"Kendall haklı," diye belirtti Bell. "Bahsi kaybetmedi."

"O nasıl iyi?" Worth bir bileğini destekli dizinin üzerine koyarak bilmek istedi.

"Hanımlar Kendall Kontu'nun Bayan Wharton'ı merdivenlerden yukarı doğru kovalamaya çalıştığını gördüler. Uşak Lucas'a da baktıklarının farkında değillerdi," dedi Bell.

Clayton'ın keskin kahkahası odayı doldurdu. "Tanrım, bu doğru. Kendall her nasılsa kimliklerini hâlâ ayrı tutmayı başarmış." "Frances hariç," diye belirtti Lucas, zaten boş olan bardağı ağzına doğru geri götürdü. Bardağın yine boş olduğunu fark edince küfretti ve

bardağı karyolanın üzerine fırlattı.

Clayton, "Bayan Wharton hariç tabii," diye onayladı. "Ve lütfen cam eşyalarım dikkat edin. Şimdiden en az bir sürahiyi mahvettiniz."

"İyi o zaman." Worth kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Sanırım Kendall hâlâ oyunda."

"Bu aptal bahis umurumda bile değil," diye homurdandı Lucas. Bell boş bardağı aldı ve yere, botunun yanına koydu. "Oy," diye bağırdı Lucas. "Geri ver onu."

"Öyle bir şey yapmayacağım," diye cevap verdi Bell. "Akşam yemeğine sadece birkaç saat var ve o zamana kadar ayık olman gerekecek. Ya da en azından şu anda olduğundan çok daha ayık."

"Akşam yemeği umurumda bile değil. Brandy benim akşam yemeğim," diye ısrar etti Lucas. Bell başını sallayarak, "Hayır, değil," diye cevap verdi.

Clayton yüzünü buruşturdu ve kravatını çekiştirdi. "Evet, bu akşam yemekte ne olacağını biliyorsun," dedi Bell'e aceleci bir bakış atarak.

"Nişan mı?" Bell ona masumca göz kırparak cevap verdi.

Clayton gözlerini devirdi. "İyi o zaman, eğer onun önünde konuşacaksak. Evet, nişan. Ben buraya gelmeden hemen önce Baron Winfield'dan bir not aldım. Gelmiş ve bu gece duyuruyu yapmayı planlıyorlarmış."

"Sör Reginald, nişanlısı ile Kendall arasında fuayede yaşananları duydu mu?" Bell daha sonra Clayton'a sordu.

Lucas iki yumruğunu da havada sallayarak, "Sör Reginald'ın gözüne yumruk atacağım," dedi.

"Evet, hepimiz bunu görmek isteriz," dedi Bell, Lucas'ı ellerini indirmeye zorlayarak.

"Olayı duymuş," diye bildirdi Clayton, "ama Theodora'ya göre, ki o da hizmetçilerden duymuş, o da konukların hizmetçilerinden duymuş, o da konuklardan duymuş... bu sabah fuayede yaşanan olayı kimse ciddiye almamış."

Bell kaşlarını kaldırdı. "Ne? Neden olmasın?"

"Görünüşe göre dostumuz Kendall sesini alçak tutarak iyi bir iş çıkarmış. Onun ve Bayan Wharton'ın birbirlerine söylediklerini kimse duyamadı. Ve-" Clayton yüzünü buruşturdu. "Kimse Kendall Kontu'nun Bayan Frances Wharton'la gerçekten ilgilenebileceği gerçeğini kabul edemez."

"Hepsinin gözlerine yumruk atacağım," dedi Lucas yumruklarını tekrar yüzünün önünde kaldırarak.

"Şimdi. Şimdi. Burada kadınlardan bahsediyorsunuz. Onlardan herhangi birine vurmanın iyi bir davranış olacağını sanmıyorum," dedi Bell, Lucas'ın sırtını sıvazlayarak.

"Benimle Frances'i tartışmaya hakları yok," diye karşılık verdi Lucas.

"Bu konuda sana katılıyorum Kendall," diye cevap verdi Bell soğukkanlılıkla. "Ama şiddet

en iyi yanıt gibi görünmüyor. Kendi adıma, bu akşamki yemeğe katılmanızın çok daha iyi bir karar olacağını düşünüyorum."

"Ne?" Diğer üç adam da aynı anda bu kelimeyi söyledi. Lucas'ın ağzı açık kaldı, Worth'un kaşları havaya kalktı ve Clayton kaşlarını çattı.

"Neden yapmasın ki?" Bell bakışlarını odada gezdirerek sordu.

Worth gülerek, "Tek bir şey için tilkileşmiş," dedi.

Clayton boğazını temizledi. "Bayan Wharton'ın onun hakkında daha iyi düşünmesini istiyorsa, ihtiyacı olan son şey, tüm o sosyete kızlarının ve annelerinin kendilerini ona atmaya çalışmasıdır."

Lucas yatağa doğru eğilmiş, dirseğini şilteye dayamış, bir eliyle başını tutuyordu.

Bell, "*Lord Kendall* olarak gitmesi gerektiğini söylemedim," diye belirtti. "Bence uşak Lucas olarak gitmeli. Ayıldıktan sonra yani." Bell ayağa kalktı. "Ve bu amaçla, yüzünü lavaboya sokmama yardım edin, beyler."

YAKLAŞIK ÜÇ SAAT ve leğende üç kez smaç yaptıktan sonra Lucas oldukça ayılmıştı ama Bell onu akşamki yemeğe uşak Lucas olarak katılmaya hâlâ ikna edememişti. Clayton misafirleriyle ilgilenmek için çoktan ayrılmış, Worth da Lucas'a bol şans diledikten sonra ahıra dönmüştü.

Bell ceketini silkiyordu. "Lord Copperpot'un akşam yemeği için giyinmesine yardım etme vaktim geldi," diye açıkladı.

"Uşak olarak yemek odasına gitmemin ne gibi bir amacı olabilir ki?" Lucas son bir kez daha sordu. "Frances beni hemen tanırdı. Ayrıca Clayton'ı duydun. Sör Reginald ve Frances bu gece nişanlandıklarını açıklamak niyetindeler. Artık çok geç."

Bell yakasını düzeltti ve ellerini liveried paltosunun ön kısmında düzeltti. "Bunun birkaç amaca hizmet edebileceğini düşünebiliyorum ve eğer durup düşünürseniz siz de düşünebilirsiniz," diye cevap verdi. "Bu arada, senin yerinde olsaydım

Kanlı bir şekilde yemeğe gidin ve sevdiğim kadının bu gece başka bir adamla nişanlanmadığından emin olun."

CKAPTERTK)RTV

Fyemek salonuna Prens Regent'in çok gerisinde girmek zorunda kaldı. George'un gelişinden bu yana partinin standartları çok daha resmi bir hal almıştı. Prens, Leydi Clayton'la birlikte içeri girdi.

Lord Clayton, kendisiyle birlikte gelen Kraliyet prenseslerinden biri olan George'un kız kardeşine eşlik ediyordu. Bir baronun kızı olan Frances sıranın sonuna doğru duruyordu.

Tüm konuklar ya prensin gelişi ya da Lord Kendall'ın bu sabah kütüphanede görülmesi hakkında konuşurken Frances masanın en ucunda oturmuş, transa geçmiş gibi duvara bakıyordu. Sör Reginald sağında, annesi solunda, babası da annesinin diğer yanında oturuyordu. Frances'in hiç iştahı yoktu. Aklından kısa bir süre için geçen tek düşünce, Albina'nın Frances'in gözlerindeki şişkinliği azaltan bir tür macun üretmiş olmasına duyduğu minnettarlıktı. Gözleri hâlâ hafifçe kızarmış ve kan çanağına dönmüştü ama en azından öğleden sonrayı yatak odasında ağlayarak geçirdiği belli olacak şekilde şişmemişlerdi.

Frances hizmetçiyi ihanetinden dolayı affetmişti. Ne de olsa artık ne fark ederdi ki? Sör Reginald'la nişanlanacağı yakında açıklanacaktı.

Annesi Frances'in bu gece en pahalı elbisesini giymesi için ısrar etmişti. Sezon başlamadan önce satın aldıkları, açık pembe, kabarık kollu, belden oturtmalı ve yakası dantelli bir kılıftı bu. Annemin bunu krediyle ödediğine şüphe yoktu. Görünüşe göre Sör Reginald'ın onurlandıracağı bir kredi. Frances bu düşünceye zar zor dayanabildi. Annesinin ısrarıyla Albina, Frances'in saçına çiçeklerden bir halka yapmıştı. Yanaklarını parlak, mutlu renkli bir haydutla ovmuştu. Dışarıdan,

Frances nişanını ilan etmek için giyinip kuşanmıştı ama korku içini kemiriyordu.

Sör Reginald onu bu sıkıcı sohbe dahil etmek için elinden geleni yapıyordu ama bu gece kızın cevap olarak yapabildiği en fazla homurdanmak ya da söylediği her şeye bir *mmm hmmm* demekti. Elbette, o korkak at kıcı Kendall yemeğe katılma zahmetine katlanmamıştı. Aslında, onun hâlâ evde olup olmadığına dair hiçbir fikri yoktu. Masadakilerin yarısı onun öğleden sonra Londra'ya giden bir otobüsle ayrıldığını duyduklarını konuşuyordu. Eğer bu doğruysa, iyi ki gitmişti.

İki yemek servis edilmişti. Frances, önünden kaldırılana kadar tabağındaki yiyecekleri itip kakmaktan başka bir şey yapmıyordu. Geri kalan yemeklere de benzer şekilde davranmak niyetindeydi.

Üç numaralı yemek su teresi çorbasıydı, normalde sevdiği bir yemektir. Kulağına tanıdık bir ses gelene kadar servis yapan uşaklara hiç dikkat etmiyordu. "Çorba, leydim?"

Dondu kaldı. Onun olduğunu anlamak için başını kaldırmasına gerek yoktu. Lucas. Hayır, Lucas değil, *Kendall*. Nefes alış verişi kesildi. Nefesleri kısa ve endişeli bir şekilde geliyordu. Bakışlarını yavaşça kaldırdı. *Lütfen Tanrım, yanılmama izin ver.*

O kadar şanslı değildi. Bu *oydu*. *Burada ne işi vardı?* Damarlarında öfke kabarmaya başladı.

"Hayır, teşekkür ederim," diye ısırdı. Kendini beğenmiş bir tavırla masanın etrafına göz gezdirdi ve kıcını tanıyacak ilk kişiyi bekledi. Evet, cüppe giymiş ve pudralı bir peruk takmıştı ama *yine de*.

Sanki zaman durmuş gibiydi. Masanın sakinleri gülüyor, konuşuyor, yemek yiyor ve en ufak bir tanıma olmaksızın devam ediyorlardı. Lucas'a ters ters baktı. Lucas neredeyse belli belirsiz omuz silkip bir sonraki lokantaya geçerken Frances sanki gözleri onu yakabilecekmiş gibi bakmaya devam etti.

Bu sefer ne tür bir hastalıklı oyun oynuyordu? *Bu* da onun aptalca iddiasının bir parçası mıydı? Diğer yemek yiyenlere baktı, sessizce önce Sör Reginald'ı, sonra annesini, sonra da babasını *Kendall Kontu*'nun masanın etrafında dolaşp onlara çorba ikram ettiğini fark etmeye çağırdı. Bir şey söylemeli miydi? Onu işaret etmeli miydi? Sanki uyanamadığı bir kâbusun içine hapsolmuş gibiydi. Tüm dünya çıldırmış mıydı? Herkesin nesi vardı? Nasıl olur da aynı adam

Daha önce bayıldıkları bir kadın şimdi onlar için tamamen görünmez mi olacaktı? Bu hiç-

Frances nefesini içine çekti. *Bir dakika bekle.*

Eğer o Kendall Kontu'ysa, neden yemek servisi yaptığı *diğer* geceler boyunca hiçbiri onu tanımamıştı?

İnançsızlık ve tiksinti içinde dönüp duruyordu. Ama gerçek tam önünde duruyordu. Hizmet ettiği insanlar hizmetkârlardan o kadar habersizdi ki onu fark etmemişlerdi bile. Hâlâ da fark etmiyorlardı.

Bu da bahsin bir parçası mıydı?

Ona şöyle bir baktı. Yorgun görünüyordu. Güzeldi. *Oh, sıkıntı.* Bakmamalıydı. Adam da ona baktı, bu da onun kendisine baktığını gördüğü anlamına geliyordu. Bakışlarını hemen tabağına indirdi ve nefesinin altında hafifçe küfretti.

Frances yemeğini görmezden gelmeye ve Lucas dördüncü yemek olan kızarmış ördekle gelene kadar yanında oturanlara tek heceli cevaplar vermeye devam etti.

"Leydim?" diye sordu.

"Hayır, teşekkür ederim," diye tekrar mırıldandı, gözlerini doğrudan önüne dikerek. Bu bir tür işkenceydi ve bunu hak etmek için ne yaptığına dair hiçbir fikri yoktu. Bu kâbustan uyanmayı umuyordu ama kâbus fazlasıyla gerçektir.

Lucas sandalyesinin yanındaki yere bir peçete düşürdü ve onu almak için eğildi. Sabununun kokusu burun deliklerine çarptı. Donup kaldı ve dudaklarını birbirine bastırdı. Adam neden buradaydı? Neden ona böyle eziyet ediyordu? Neden adamın kolonyası hâlâ nabzını hızlandırıyordu?

Ayağa kalkarken ağzı kızın kulağının yanından geçti. "Yemekten sonra benimle mavi salonda buluş. Seninle konuşmam gerek."

Bakışlarını tabağına sabitledi. "Asla," diye yanıtladı tatlı bir fısıltıyla.

Demek istediğini anlatmıştı. Bir hizmetçi olarak, normal kıyafetleriyle yanlarında otursa ayaklarına kapanacak olan insanlar tarafından tamamen görünmezdi. Ama eğer anlatmak istediği buysa, Tanrı aşkına, neden İstihdam Yasası'nı destekliyordu? Her şey kafa karıştırıcıydı ama onun oyununa gelmeyi reddetti.

Beşinci yemek çok daha çabuk geliyor gibiydi ve Frances kendini idam s e h p a s ı y l a yakın bir randevusu varmış gibi hissetmeye başlamıştı. Nişan duyurusu yaklaşıyordu ve

Onu kandırıp sahte bahanelerle kendisine aşık eden kara muhafız hayatını cehenneme çeviriyordu.

Güzel. Bunu kendine itiraf edebilirdi. Lucas'a aşık *olmuştu*. Bu yüzden onu bu kadar incitebilmişti. Hatta bunu ona itiraf etmişti ki şimdi bunu düşünmek bile onu hasta ediyordu. Aşk ne kadar cahilce bir duyguydu. Konuşabileceği, düşüncelerini paylaşabileceği, kendisine saygı duyan birini bulduğunu sanmıştı. Onun yerine duygularını ok hedefi olarak kullanan bir şarlatan bulmuştu.

Lucas'ın getirdiği tatlılar onu baştan çıkarmadı. Şarap kadehini doldurmak için başını eğip, "Lütfen benimle buluş," dediğinde, "Cehenneme kadar yolun var," diye cevap verirken içinde kaynayan öfkeye engel olamadı.

YAKLAŞIK BİR SAAT SONRA, Frances yemek masasındaki diğerlerinin Kendall Kontu'nun bütün gece onlara hizmet ettiğini fark edecekleri umudunu çoktan yitirmişti. Şarap kadehinden sürekli içiyor ve bu gülünç oyunun içinde olduğunu bildiği tek kişiye dikkatle bakıyordu. Lord Clayton, aceleyle bakışlarını kaçırmadan ve kendi kadehinden daha fazla şarap yudumlamadan önce sık sık onun bakışlarıyla karşılaştı. Adam belli ki Lord Kendall'ın oyunundaki rolünden dolayı suçluluk duyuyordu. Güzel. Clayton'ın da bahse girdiğine şüphe yoktu. Öyle olmalıydı.

En azından Lucas üçüncü başarısız denemesinden sonra onunla buluşmayı teklif etmekten vazgeçmişti. Yine de masaya dikkat çekmeden servis yapmaya devam etti.

Tatlı tabakları toplanırken Sör Reginald nihayet ayağa kalktı ve çatalını şarap kadehine vurdu.

Masa sessizleşirken şövalye, "Kadeh kaldırmak istiyorum," diye söze girdi. Sör Reginald parlak mavi bir ceket ve ona uygun bir pantolon giymişti. Beyaz gömleğinin boğazında bir dantel cümbüşü vardı ve kadehini havaya kaldırırken bileğinde de aynı miktarda dantel dalgalanıyordu. Frances onun tam bir tavus kuşuna benzediğini düşünmeden edemedi.

Frances boğazında yükselen ve onu boğmakla tehdit eden korku ve paniği yutmak için kendini zorladı. Annesinin bakışlarıyla karşılaştı. Annesinin gri gözleri geniş ve ateşliydi. Cesaret verici bir şekilde gülümsedi. Frances yapamadı

Annesini en son ne zaman bu kadar memnun gördüğünü hatırlamıyordu. Frances'in zararına olması çok kötüydü.

Babasının bakışlarını yakalamaya *çalıştı* ama o kucağına bakıyor, peçetesini bir o yana bir bu yana katlamakla meşguldü. Geldiğinden beri onunla neredeyse iki kelime bile konuşmamıştı. Eğer babası kızını bu duruma zorladığı için suçluluk duyuyorsa, bunu kesinlikle kabul etmek niyetinde değildi.

Frances yüzüne bir gülümseme yerleştirmeye çalıştı ama en fazla boş boş bakabildi. Sör Reginald konuşmaya devam ederken o da diğerleriyle birlikte kadehini kaldırdı.

"Bu gece, dostlarım, bazı mutlu haberleri paylaşmak istiyorum."

Herkes Sör Reginald'ı izlerken masadan alkışlar ve "duyduk duymadık demeyin" sesleri yükseldi.

Frances elinde olmadan Lucas'a baktı. Sırtını büfenin yanındaki duvara dayamış, ellerini arkasında kavuşturmuş, dimdik duruyordu. Gözleri bir an için onunkilerle kilitlendi. Frances yanmış gibi bakışlarını kaçırdı ve şarabından bir yudum daha alarak Sör Reginald'ın konuşmasına konsantre olmak için elinden geleni yaptı.

"Evlenmek üzere nişanlandığımı duyurmak isterim," diye devam etti Sir Reginald, yüzünde kesik bir sırıtışla.

Şaşırmış tahminler odanın her yerinde yankılandı.

Frances şarabını daha hızlı yudumladı.

"Biliyorum. Biliyorum," diye devam etti şövalye. "Birçoğunuz benim onaylanmış bir bekâr olduğuma ikna olmuştunuz. Ve sanırım bir süreliğine öyleydiniz de. Ama benim gibi soylu, unvanlı ve servetli biri boşa gitmemeli, öyle değil mi?"

Salonda kahkahalar ve alkışlar yükselirken Sir Reginald hepsine kendinden memnun bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Bu nedenle," diye devam etti bir elinde şarap kadehi diğer elinde yakasını tutarak, "hepinize özel bir hanımefendinin elini istediğimi ve kendisinin de nezaketle kabul ettiğini bildirmekten büyük memnuniyet duyuyorum."

Frances neredeyse şarabını tükürüyordu. Neden bahsediyordu? *Ona* sormamıştı ve o da asla kabul etmemişti. Ailesiyle yaptığı bir iş anlaşmasından başka bir şey değildi.

"Bu gece krallıktaki en şanslı adam benim ve onun da en şanslı kadın olduğunu söyleyebilirim." Sör Reginald kalabalığa sinsî bir sırıtış attı.

Frances yüzünü buruşturmamak için kendini zor tuttu. Sör Reginald gerçekten de tostun üzerine reçel sürüyordu, değil mi? Ona kalırsa, o

krallıktaki en şanslı kadının tam *tersiydi*. Dümdüz önüne bakıyordu ama şövalyenin gözlerinin üzerinde olduğunu ve ona baktığını hissedebiliyordu. Henüz adını söylememiş olabilirdi ama onun nişanlısı olduğu tüm masadakiler için aşikâr olmalıydı. Yine de onun bakışlarıyla buluşmaya cesaret edemedi. Adamın bunu hem etkilemek hem de dikkat çekmek için yaptığı açıktı.

Frances'in bakışları masanın ortasına yakın bir yerde, kendisi gibi yeni gelmiş olan yakışıklı nişanlısıyla birlikte oturan Leydi Julianna Montgomery'ye kaydı. Leydi Julianna'nın sempatik bakışları Frances'in gözlerini yaşarttı. Bu nazik kadını rahatlatmak için gülümsemeyi denedi ama en iyi ihtimalle başını sallayabildi.

"Geleceğin Leydi Francis'inin şerefine!" Sör Reginald sonunda şarap kadehini daha da yükselterek sözlerini bitirdi. "Bayan Fra-"

"Dur!"

Frances başını kaldırdı ve gözleri yemek tabağı kadar büyüdü. Odada toplu bir nefes alma sesi yükseldi.

Lucas büfenin yanındaki sandalyeye çıkmıştı. "Sör Reginald, durmanızı rica ediyorum."

Oda sessizliğe gömüldü. Lucas sandalyeden kalkıp büfenin üzerine çıktı ve hâlâ uşak kıyafetlerini giymiş, pudralı peruğu ve diğer her şeyiyle yemek odasının tepesinde dikildi.

"Aman Tanrım, beni mezara gönderecek," diye homurdandı annem Frances'in kulağına, peçetesiyle kendini yelpazelemeye başlamıştı bile.

Frances annesine baktı. Zavallı kadın olgun bir şalgam rengindeydi.

"Bunun anlamı nedir?" Sör Reginald sordu. Lord Clayton'a döndü. "Lordum, küstah uşağınız hakkında bir şeyler yapmanızı talep ediyorum."

Lucas çenesini kaldırarak, "Ben uşak değilim," dedi. "Ben Kendall Kontu'yum." Peruğunu çıkarıp ayaklarının yanındaki çorba tasına attı.

Odanın içinde çığlıklar ve feryatlar yükseldi ve genç bayanlardan biri baygınlık geçirerek sandalyesinden düştü. Diğer iki uşak onu taşımak için öne atıldı.

Lucas ceketini çıkarıp yeleği, beyaz gömleği ve pantolonuyla öylece dururken, yemek yiyenlerin geri kalanı dehşet içinde bakakaldı.

"Tanrım, bu Kendall!" diye bağırdı beyefendilerden biri.

Prens Naibi süslü bir mendille burnunu sildi. "Daha önce Kendall Kontu'nun neden hepimize çorba ikram ettiğini merak ediyordum," dedi.

Frances bükülmüş parmaklarıyla ağzını kapattı. Eğer her şey bu kadar korkunç olmasaydı, kahkahalarla gülebilirdi. Odadaki onca insan arasında Kendall'ı tanıyan tek kişi prens miydi? Kendi burnundan başka hiçbir şeyi fark etmeyen prens mi? İşte *bu* gerçekten de komikti.

"Bu doğru," diye devam etti Lucas. "Günlerdir size, hepinize hizmet ediyorum. Şarap kadehlerinizi doldurdum, çorbanızı kepçeledim ve peçetelerinizi kucağınıza yerleştirdim."

"Şeytan diyorsun," diye ekledi bir başka beyefendi.

Lucas yumruklarını kalçalarına indirdi. "Tüm bunları, görünüşümde biraz cüppe ve pudralı bir peruktan başka hiçbir değişiklik yapmadan yaptım. Ve ne öğrendim biliyor musunuz?"

Tüm masa sessizdi ve hayranlıkla ona bakıyorlardı.

"Sınıfımızın gelmiş geçmiş en bencil, en boş, en dikkatsiz, en umursamaz at kıçlarından oluştuğunu öğrendim. Hiçbiriniz beni tanımadı, çünkü hiçbiriniz *yüzüme* bakmaya zaman ayırmadınız."

Masa sessiz kaldı. Frances etrafına bakındı. Neredeyse her yüz ifadesinde suçluluk ve şaşkınlık karışımı bir ifade vardı. Dudaklarında küçücük bir gülümseme belirdi. Kendall'a duyduğu öfke dinmemişti ama o da kabul etmek zorundaydı ki, her biri Kendall'ın haklı olduğunu anlayan dinleyicileri seyretmek çok keyifliydi. Adam tam bir baş belasıydı ama bu konuşma tam da bu insanların duymaya ihtiyacı olan şeydi ve kendisi de bundan daha iyisini söyleyemezdi.

Sir Reginald yüz hatlarında öfke ve sabırsızlık belirmiş bir halde, "İyi güzel de, Kendall," diye tersledi, "ama çok önemli bir anda sözümü kestir. Bayan Wharton'la nişanlandığımı açıklamak üzereydim."

"Sözünüzü bilerek kestim," diye karşılık verdi Lucas, "çünkü önce Bayan Wharton'ın elini isteme fırsatım olmadı."

Odada bir nefes daha yükseldi ve yemek masasının tüm sakinleri başlarını çevirip Frances'e baktı. Derin bir nefes aldı. Böyle bir olay çıkardığı için o alçağı seve seve boğabilirdi.

Prens Naibi, "Pekâlâ, o zaman," diyerek sözlerini Lucas'a yöneltti. "Devam et dostum, onu istemeye git."

Sör Reginald prence yaralı bir bakış fırlattı.

Anlaşılan Lucas'ın başka bir teşvike ihtiyacı yoktu. Yere atladı ve hızla Frances'in koltuğuna doğru ilerledi. Oraya vardığında tek dizinin üzerine çöktü.

Boğazı kapanıyordu. Nefes alamıyordu. Yemek odasının duvarları üzerine kapanıyor gibiydi.

"Frances Regina Thurgood Wharton," dedi, onun eldivenli elini kendi eliyle kavrayarak. "Karım olma onurunu bana bahşeder misin?"

CHAPTER TK)RTV - ONE

Lucas Frances'in elinin titrediğini hissetti. Aslında, daha yakından incelediğinde, tüm vücudunun titrediğini fark etti. Dişleri takırdıyordu ve sanki hesap verecekmiş gibi görünüyordu.

"İyi misin?" diye fısıldadı ona, aniden telaşlanmıştı. "Nefes alamıyorum," diye soluk soluğa kaldı.

"Ona biraz su getirin!" Sör Reginald belli bir kimseye seslenmedi.

Frances elini Lucas'ın elinden kurtardı ve odadan koşarak çıktı.

Lucas ayağa fırlayıp onu takip etmek istedi ama Sör Reginald önüne atılarak yolunu kesti.

"Lütfen çenenizi kapatıp gider misiniz?" Sör Reginald ayağını yere vurarak talep etti.

"Hayır," diye karşılık verdi Lucas. "Yapmayacağım."

Yemek yiyenler, iki adam arasındaki gidip gelmeleri sanki bir battledore ve raketle oynanan bir oyunmuş gibi izlerken, salonda toplu bir nefes daha yükseldi.

Sör Reginald sesini sadece Lucas'ın duyabileceği kadar alçalttı ve sıkılmış dişlerinin arasından konuştu. "Seni uyarıyorum Kendall. Eğer şimdi çeneni kapatıp gitmezsen, değerli İstihdam Yasası'nda istediğin oyları alamayacaksın. Sana bunun sözünü verebilirim."

Lucas dudaklarında yavaş bir gülümsemenin yayılmasına izin vermekten zevk alıyordu. "Kanayan İstihdam Yasası umurumda bile değil Sör Reginald, *siz* de cehennemin dibine kadar yolunuz var."

Lucas şövalyeyi kenara itti ve kendi kendine sırtarak odadan çıktı. Sör Reginald'ın yüzündeki saf şok ifadesi sonsuza dek hafızasında kalacaktı.

Fuayede değildi. Mavi salonda da değildi. Lucas onun çoktan merdivenlerden yukarı çıktığından şüpheliydi. Bunun yerine şansını deneyip kütüphaneye doğru ilerledi.

Kapıyı iterek açtı, tanıdık gıcırta kalbinin daha sert çarpmasına neden oldu. İçeri adım attı ve kapıyı kapattı. Oda, her yerde yanan birkaç mum ve neredeyse sönmek üzere olan ateş dışında karanlıktı. Mumlar geniş, karanlık ve geniş alana ruhani bir parlaklık veriyordu.

Lucas derin bir nefes aldı ve doğrudan onun olmasını umduğu noktaya doğru ilerledi. Hiçbir zaman dua eden bir adam olmamıştı ama her adımında sessiz bir dua ediyordu. *Lütfen orada olsun. Lütfen. Lütfen. Lütfen. Lütfen.*

Köşeyi dönüp oyuğa girdi ve nefesini tuttu. Önce onun orada olmadığını düşündü ama sonra gözleri karanlığa alıştı ve onun gölgeli halini gördü. Yerde oturuyordu, dizlerini yukarı çekmiş, kollarını dizlerine dolamış, ileri geri sallanıyordu.

İçini bir rahatlama kapladı. Eğer buraya geldiyse, onu bulacağını düşünmüş olmalıydı. Bulmasını istemiş olmalı, *ummaya* cesaret edebilir miydi?

"Frances?" diye fısıldadı, kızın adı dudaklarında yalvaran bir ifadeydi.

Başını kaldırıp ona baktığında umutları suya düştü. Loş ışıktaki kızın gözlerinde yanan öfkeyi görebiliyordu. Ondan nefret ediyordu. Bir hata yapmıştı.

Göğsü ağrıyordu ve her nefes alışında zorlanıyordu. Onun yanına çömeldi.

Hâlâ titriyordu, dişleri hâlâ takırdıyordu. "Üşüyor musun?" diye sordu.

Başını salladı.

"Hemen döneceğim."

Hızla masaya doğru yürüdü ve en alttaki çekmeceyi açtı. Onunla tanıştığı ilk gün bıraktığı şal hâlâ oradaydı. Birkaç gün önce geri getirmiş ve ona vermeyi unutmamak için tekrar çekmeceye koymuştu. Onu aldı ve aceleyle oyuğa geri döndü. "İşte," dedi ve omuzlarına örttü.

Onu kavradı ve kendi etrafında daha sıkı sardı. "Teşekkür ederim," demeyi başardı. "Bunu kaybettiğimi sanmıştım."

"Sanırım bilerek sakladım. Bana seni hatırlattı. Beni dinler misin?" diye sordu usulca, bir kez daha çömelerek.

"Başka seçeneğim var mı?" Sesi monotondur.

"Elbette var, Frances. Benimleyken her zaman bir seçeneğin olacak." Onun profilini inceledi, uzanıp parmak ucunu elmacık kemiği boyunca gezdirmekten başka bir şey istemiyordu.

Çenesi gerildi. "O zaman, hayır, seni dinlemek istemiyorum. Sana sadece bir soru sormak istiyorum."

Gözlerini kısa süreliğine kapattı. "Herhangi bir şey." "Neden bana evlenme teklif ettin?" "Çünkü istiyorum."

"Nasıl olur da benimle evlenmek istersin? Ben senin savunduğun her şeye karşıyım."

Yanağının içini ısırdı ve bir nefes verdi. "İstihdam Yasası benim savunduğum şey değil."

Şalı omuzlarına daha sıkı doladı. "Doğruyu söyle, bana sadece suçluluk duyduğun için evlenme teklif ettin."

"Hayır, yapmadım." Bu sözleri kalbinde hissettiği tüm samimiyetle söyledi.

"Evet, yaptın." Sesi boyun eğmiş, cansız geliyordu. Onu bu şekilde duymaya dayanamıyordu. "Sör Reginald'la para için evlendiğimi biliyorsun ve suçluluk duyduğun için beni kurtarmaya çalışıyorsun."

"Sebebi bu değil. I-"

"Ama anlayamadığım şey, neden seni kabul edeceğimi düşündüğün." Bakışlarını ona çevirdi. Gözleri koyu cam parçalarıydı.

Sertçe yutkundu. "Bana bir şans verirsen, her şeyi açıklayabilirim. En azından açıklamaya çalışırım."

"Bana yalan söyledin. Her konuda. Yaptığın her şey yalandı."

"Hayır, Frances, ben-"

"Elbette şimdi her şeyi açıkça görüyorum, ama o zaman hiçbir fikrim yoktu. Bagajımı odama taşıman için sana bozuk para vermeye çalıştığım zaman gibi. Sen de onu bana geri vermeye çalıştın."

Yanağının içini sertçe ısırdı.

"Ve Leydi Clayton'a neredeyse Hristiyan ismiyle seslendiğin zaman. Çünkü siz arkadaşsınız."

Çenesini sıktı.

"Okumayı seven bir uşak mı?" Dedim. Bunu söylediğim ve sesinizin de kültürlü olduğunu belirttiğim için kendimi suçlu hissetmeme izin verdiniz. Tabii ki kültürlü."

"Frances, beni dinle. I-"

"Ne *kadar* aptalmışım." Başını iki yana salladı. "Ve sen de öyle olmama izin verdin. Yüce Tanrım.

Bana sana *aşık* olup olmadığımı bile *sordun*?"

Lucas sakinleştirici bir nefes aldı. Bundan sonra söyleyeceği birkaç kelimenin geleceklerini, kaderlerini belirleyebileceğini biliyordu. "Frances, çok büyük bir hata yaptığımı inkâr edecek değilim ama bunu düzeltebilirim, sana söz veriyorum."

"Düzeltmek mi?" Mizahtan yoksun bir kahkaha attı. "Benimle evlenerek mi?" Adam başını salladı.

Başını çevirerek tekrar karanlığa doğru baktı. "Sanırım şimdi bana beni sevdiğini söyleyeceksin. O gece hizmetçilerin salonundaki merdivenin altında söylemeyi unuttuğunu." Sesi hüzünlü bir hal aldı.

Tam da bunu söylemek için ağzını açtı. "Gerçekte kim olduğumu öğrenene kadar sana söylemek istemedim."

Bir elini kaldırdı. "Lütfen. Yapma." Koyu renk gözlerinde yaşlar parlıyordu.

Bir elini saçlarında gezdirdi ve neredeyse hayal kırıklığıyla hırlayacaktı. Onun anlamasını nasıl sağlayabilirdi? Onu gerçekten nasıl hissettiğine nasıl ikna edebilirdi? Onda en kötüsünü görmeyi seçiyordu.

Bunları duymak istemiyordu ama *seni seviyorum* sözcükleri adamın dilinde alev alev yandı.

Boğazı yandı. Başını iki yana salladı. Hayatında ilk kez kelimeler onu tamamen hayal kırıklığına uğratmıştı.

Ayağa kalkmak için mücadele etti ve adamın uzattığı eli reddetti. "Sana inanamıyorum. Eğer beni sevdiğini söyleseydin, bu sadece başka bir yalan olabilirdi."

Gözyaşları yanaklarından süzülürken onun yanından geçip hızla odadan çıktı.

Lucas onun gidişini ve onunla birlikte, kendisine sonsuza dek sadık kalacağından hiç şüphesi olmayan bir kadınla aşk dolu bir evliliğe dair umutlarının ve hayallerinin de gidişini izledi. Göğsünde öfke ve keder karışımı bir duygu vardı. Yumruğunu sıktı ve kolunu en yakındaki kitap rafına yaslayarak başını üzerine koydu.

"Yanılıyorsun Frances," dedi boş odaya. "Seni umutsuzca seviyorum."

CKAPTER K)RTV-TNO

"I Konyak şişesi için geldim." Bell, Lucas'ın ikinci kattaki misafir yatak odasının kapısını açtı. Lucas'ın yemek odasındaki sahnesinin üzerinden bir saatten fazla zaman geçmişti ve Bell Belli ki haberi olmuş.

Lucas yatağında secdeye uzandığı yerden sakince gözlerini kırpıştırarak tavana baktı. "Konyak şişesi yok."

Bell onu görmezden gelerek yatağın etrafını, yastıkların altını, başucu çekmecelerini ve hatta yatağın altını aramaya devam etti. "Dediğin gibi olsun," diyerek sonunda yatağa bakan şöminenin yanındaki büyük sandalyeye oturdu.

"Ben testi ısırdığı değilim," diye cevap verdi Lucas, kollarını düzgünce ortasına kavuşturmuş tavana bakarak.

"Bunu görebiliyorum," diye yanıtladı Bell. "Ama şaşırdığımı söylemeliyim."

Lucas yüksek sesle inledi. "Tekrar tilkileşmenin ne faydası olacak ki?"

"Mükemmel derecede mantıklı bir nokta. Senin için hâlâ umut olduğuna inanıyorum."

Bell ona sıırttı.

"Eminim duymuşsundur," diye söylendi Lucas. Yemek odasında attığı peruk ve ceket dışında hâlâ bir uşak gibi giyinik halde yatağın üzerinde çaprazlamasına uzanıyordu.

"Daha önce yemek odasında saçma sapan bir olay çıkardığınızı duydum. Ya da Bayan Wharton ile nişanlı olup olmadığınızı duydunuz mu?"

"Kesinlikle Bayan Wharton'la nişanlı değilim ve daha önce yemek odasında saçma bir olay çıkardım."

"Peruğunu çorbaya attığın doğru mu?" Bell iç çekti. "Bana fazla dramatik geldi ama ne bilebilirim ki? Casuslar sessiz şeyleri severler

ve dramasız."

"Evet, bu akşam yemeği benim servis etmemi öneren sendin," diye belirtti Lucas.

Bell çizmeli ayağının birini diğer dizinin üzerine koydu. "Doğru. Ama çorbanın acı çekeceğini hiç düşünmemiştim."

"Çorba kimin umurunda?" Lucas ısırdı.

"Belli ki sen değilsin," diye karşılık verdi Bell, "ama konudan sapıyorum. Size bundan sonra ne yapmayı planladığınızı sormaya geldim."

Lucas kaşlarını çatarak tavana baktı. "Ne demek istiyorsun, bundan sonra ne yapmayı planlıyorum?"

Bell'den bir iç çekiş daha. "Ben çöpçatan değilim ama *ben* bile Bayan Wharton'a kur yapmanın şu anda pek iyi gitmediğini söyleyebilirim."

"Benden nefret ediyor."

"Hmm." Bell yanağına dokundu. "Belki *de kötü* yeterince güçlü bir kelime değildi."

"Benden nefret ettiği için onu suçlayamam." Lucas gözlerini ovuşturmak için avuçlarını kaldırdı. "Ama bana açıklama şanss bile vermedi."

"Aşk senin efendindir, çünkü o seni yönetir. Ve bir aptal tarafından bu şekilde boyunduruk altına alınan kişi, bence, bilge olarak anılmamalıdır," diye okudu Bell elini sallayarak.

Lucas gözlerini devirdi. "Böyle bir zamanda Shakespeare'den alıntılar yapma bana."

"Aksine, böyle bir zamanın Shakespeare'den alıntı yapmak için mükemmel bir fırsat olduğuna inanıyorum. Ama sorum hâlâ geçerli, bundan sonra ne yapmayı planlıyorsun?" Bell ellerini önünde birleştirdi ve Lucas'a sanki bekliyormuş gibi göz kırptı.

Lucas ön kolunu kaşlarının üzerine indirdi. "Yarın sabah buradan defolup gitmeyi planlıyorum. Bundan sonra yapmayı planladığım şey bu."

"Bırakmak mı?" Bell'in sesinde bir şaşkınlık notası vardı. "Bu bana bir donanma mensubu gibi gelmedi."

Lucas kaşlarını kaldırıp ona ters ters baktı. "Pes etmekle yenilgiyi kabul etmek arasında fark vardır. İkincisini yapmayı reddetmek kuruntu suçlamalarına yol açabilir."

"Doğru koşullar sağlandığında, hepimiz zaman zaman yanılsamaya kapılırız. Ben hala bunun işi bırakmak için bir bahane olmadığımı söylüyorum."

Lucas dirseklerinin üzerinde doğrulup Bell'e dik dik baktı. "Belki de beni duymadın? Benden nefret ediyor. Bana yüzümü bir daha görmek istemediğini söyledi."

Bell kayıtsızca kolunu çekiştirdi. "O zaman belki de ona yazmalısın."

"Sör Reginald ile evleniyor. Bana kibirli bir at kıcı olduğumu söyledi."

Bell bir kulağının arkasını kaşıdı. "Bunların hiçbiri kulağa umut verici gelmiyor, kabul ediyorum. Ama iradenin olduğu yerde bir yol da vardır."

"Artık değil. Denedim. Yemek servisi yaptım. Tanrı aşkına, lanet olası büfenin üzerine çıktım."

"Bunu ben de duydum. Bu dokunuş hoşuma gitti. Tiyatro havası kattığına hiç şüphem yok. Bu arada, benim ve Worth'un geleceğini daha da zorlaştırdığınız için teşekkür ederim. Bu evdeki her misafirin artık hizmetçilerin odasında asilzade arayacağına şüphe yok."

"İkiniz de iyi olacaksınız," diye cevap verdi Lucas.

Bell yine gözlerini kırptırdı. "Bunu nasıl bilebilirsin ki?"

"Birincisi, bu kadar deli olan birden fazla kişi olduğundan asla şüphelenmeyecekler ve ikincisi, sen çoğunlukla Lord Copperpot'un yatak odasıyla sınırlısın ve Worth dışarıda ahırlarda saklanıyor."

Bell omuz silkti. "Haklısın."

"Sana şans diliyorum dostum. Sen ve Worth arasında, en iyi olan kazansın."

Dirseğini sandalyenin kollarından birine dayayan Bell, çenesini yumruğuna dayadı. "Sana dönecek diyeceğim günü göreceğim hiç aklıma gelmezdi, Kendall."

"Her şey bitti," diye yükseldi Lucas'ın sesi. "Bütün yemek odası uşak numarası yaptığımı biliyor."

"İddiadan vazgeçmek değil, seni ahmak, Bayan Wharton'ı kazanma girişiminden vazgeçmekten bahsediyorum."

Lucas yakındaki bir yastığı kapıp Bell'e doğru fırlattı. "Lanet olsun Bell, defol git buradan ve beni rahat bırak."

Yastık sandalyesinin hemen yanında yere düştü. Bell irkilmedi ve ona göz kırpmaya devam etti. "Hâlâ yapmalısın diyorum-"

"Ne yapmalıyım?" Lucas'ın sesi öfkeyle titriyordu. "Elimden gelen her şeyi denedim. Yanlış kişiyle konuşuyorsun. Belki de konuşmayı denemelisin"

Bayan Wharton'a. Beni dinlemeyi reddeden tek kişi o." İkinci bir yastık kaptı ve başının üzerine çekti. "Şimdi, iyi geceler!"

CKAPTER TK)RTV-TKREE

WErtesi sabah kütüphanenin kapısı açıldığında Frances hain yüreğinin bir an için gelenin Lucas olmasını dilemesine engel olamadı. Buraya gelmesi yanlıştı.

Bu oda. Burası onun için kötü anılardan başka bir şey barındırmıyordu. Ama sanki ayaklarının kendi iradesi varmış gibi, bu sabah onu doğrudan buraya getirmişlerdi. Sandalyelerden birini pencereye yaklaştırmış ve oturmuş, pembe şalını omuzlarına sarmış, bahçelere bakıyordu. Dışarıda kara gök gürültüsü bulutları çalkalanıyordu. Korkunç bir fırtına yaklaşıyordu.

Kapının tanıdık gıcirtısıyla irkilerek döndü ve kalbi hızla çarpmaya başladı.

Ama o Lucas değildi.

Nabızı normal ritmine döndü.

Gözlerini kırptırdı. Aslında, annesinin ayak bileğini çevirdiğini söylemek için onu aramaya gelen aynı uşaktı. Yanına geldiğinde ona güvensizlikle baktı.

Onu selamladı. "Günaydın Bayan Wharton. Sizi burada bulacağımı düşünmüştüm."

"Bu sefer babamın hastalandığını söylemeye mi geldin?" diye sordu; gözleri hâlâ adamın üzerindeydi.

"Hayır. Aslında, öncelikle geçen gece size karşı dürüst olmadığım için özür dilemek istiyorum."

"Ne kadar da büyüksün." Çenesini kaldırdı. "Asıl soru şu... Geçen gece bana karşı *neden* dürüst değildin?"

Uşak omuzlarını dikleştirdi. "Kendimi tanıtmama izin verin. Ben Bellingham Markisi'yim ama umarım bunu kendinize saklarsınız."

kalışınızın geri kalanı için."

Çenesi düştü. "Markiz misiniz?"

"Evet, ama şu anda bir uşak gibi davranıyorum. Tıpkı arkadaşımız Kendall'ın uşak gibi davranması gibi."

Frances başını salladı. Hâlâ bir kâbusun içinde miydi? "Şimdi neden yalan söylediğini anlıyorum. Sen *onun* arkadaşısın."

"Bu doğru. Kendall'ın siz onu tanımadan odasına dönebilmesi için bölgeden ayrılmanızı sağlamaya çalışıyordum."

"Evet, şimdi çok iyi anlıyorum," dedi tatlı bir sesle. "Ve bunu söylediğim için beni bağışlayın ama hepiniz oldukça delisiniz."

"Belki de." Omuz silkti. "Ya da *belki* bizim kendi nedenlerimiz vardır."

"İnsanlara yalan söylemek için nedenler mi?" Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ve ona kınayan bir bakış fırlattı.

Ellerini arkasında kavuşturdu. "İnsanların nedenlerini bilmemekle ilgili komik bir şey var. İnsanın en kötüsünü düşünmesine neden oluyor."

Gözleri ona hançer gibi saplandı. "Cidden Lord Kendall'ın aldatmacası için *beni* suçlamaya mı çalışacaksın?"

"Kesinlikle hayır," diye yanıtladı Lord Bellingham. "Ama size bir hikaye anlatacağım."

Gözlerini devirdi. "İstediğimi sanmıyorum-"

"Yapmayın Bayan Wharton, herkes iyi bir hikâyeyi sever." Kendini onun yanındaki sandalyeye bıraktı. "Ve bu özellikle ilginç."

O da bu adamdan nefret etmek istiyordu ama onda tuhaf bir şekilde çekici bir şeyler vardı. Sanki hiç yabancıyla karşılaşmamıştı ve her durumda ne söyleyeceğini çok iyi biliyordu. Elbette ona hâlâ güvenmiyordu ama hikâyesini dinlemekle ilgilendiğini sadece kendine bile itiraf etmek zorundaydı.

Lord Bellingham uzun bacaklarını önüne uzattı ve sanki anlatacağı hikâyeye uzun sürecekmiş gibi sandalyeye yerleşti. "Bir zamanlar," diye başladı, "onurlu, nazik ve asil bir genç adam varmış."

Frances onu dikkatle izledi, gözleri hâlâ kısıktı. Adamın Lucas'tan bahsettiğini tahmin ediyordu ama bundan tam olarak emin değildi.

"Bu genç adam iyi bir aileden geliyordu. Hayatının büyük bölümünü Kraliyet Donanması'nda geçirmiş olan ikinci oğullarıydı," diye devam etti Lord Bellingham.

Pekâlâ, Lucas'tan bahsetmiyordu. Lucas bir konttu, ikinci oğlu değil ve onun donanmada olduğuna dair tek bir kelime bile duymamıştı.

"Genç adam çok çalıştı ve rütbesi yükseldi. Çoğu gencin asteğmen olması için gereken sürede İngiliz Kraliyet Filosunda komutan oldu."

Kaşlarını kaldırdı. Yüksek rütbeli bir subay mı? Lucas'tan bahsediyor olamazdı. Bahsediyor olabilir mi?

"Genç erkeklerin yaptığı gibi, bu genç adam da güzel bir genç bayana aşık oldu ve onunla evlenmek istedi."

Frances kaşlarını çattı. Herhalde Lucas'tan bahsetmiyordu. Lucas ona evlenmek üzere nişanlandığını hiç söylememişti. Gerçi Lucas ona uşak gibi davrandığını da hiç söylememişti, bu konuda kesin konuşmak gerekirse.

"Düğün ilkbaharda yapılacaktı ve tüm aile davetliydi. Genç adamın düğünden iki hafta önce Donanma'dan izinli olarak dönmesi planlanıyordu."

"*Sizden* mi bahsediyoruz Lord Bellingham?" diye sormaktan kendini alamadı.

Ona cevap vermek yerine sadece boğazını temizledi. "Düğün için eve gitmeden önceki gece, genç adam sevgilisinden bir mektup aldı."

Frances kendini koltuğunun kenarına doğru kayarken ve Lord Bellingham'a doğru eğilirken buldu. "Ne oldu?"

"Mektupta genç adama nişanlısının daha iyi bir teklif aldığı bildiriliyordu; bu teklif bir baronun *ilk* oğlu olan bir adamdan geliyordu."

Frances'in nefesi kesildi. "Sakin söyleme." Başını iki yana salladı.

"Nişanı bozdu ve genç adamı eve gelip ailesine ve tüm konuklara artık bir düğün olmayacağını söylemesi için bıraktı."

Frances ağzını kapattı. "Sesi iğrenç geliyor," dedi. Lord Bellingham, "İnan bana, öyleydi," diye karşılık verdi.

bir an için hikaye.

"Sonra ne oldu?" Frances sordu. Gerisini duymak için o kadar sabırsızlanıyordu ki, terliğini endişeyle halıya vuruyordu.

"Genç adam eve geldi ama genç kadın çoktan baronla evlenmişti. Artık çok geçti."

"Ciddi misin sen?" Frances kaşlarını çatı ve başını salladı. "Bu çok iğrenç. Ama ben kötü yüklerden kurtulduğumuzu söylüyorum."

Lord Bellingham, "Gerçekten de genç adamın tüm *arkadaşları* da böyle söylüyordu," diye devam etti. "Ama genç adamın kalbi kırılmıştı ve sanki *tonun* genç hanımları için önemli olan tek şey aile bağlantıları ve paraymış gibi hissetmeye başladı."

"Ve?" Lord Bellingham'ın yüzüne baktı.

"Böylece genç adam Donanmaya geri döndü ve daha da gayretle çalıştı. Komodor rütbesine kadar yükseldi. Ve izinli olarak eve döndüğünde, gerçek bir eş bulabileceğine inanmadığı için *ton* etkinliklerine katılmayı reddetti." Lord Bellingham başını yana eğdi ve ensesini kaşıdı.

Frances kaşlarını çatmaya devam etti. "Sonu bu mu? Eğer öyleyse, bu korkunç bir hikâye."

"Biraz daha fazlası var," diye kabul etti Lord Bellingham. "Kısa bir süre sonra, genç adamın ağabeyi beklenmedik bir şekilde veremden öldü."

"Hayır!" Frances elini ağzına kapattı.

"Ve genç adam bir *kont* oldu," diye ekledi Lord Bellingham.

Frances nefesini dışarı verdi. Aman Tanrım. Tam da korktuğu gibi, Lucas hakkında konuşuyordu. "Belli ki onun hakkında bilmediğim o kadar çok şey var ki," dedi sonunda, gözlerini halıdan ayırmadan.

"Önemli şeyleri biliyorsunuz, Bayan Wharton."

"Hangileri?"

"Asil, nazik ve sadık olduğunu, sadece üç özelliğini saymak gerekirse."

Başını iki yana salladı. "Bu hikayenin bana neden bu kadar uzun süre yalan söylediğini nasıl açıkladığını hala anlamıyorum."

"Başına böyle bir şey gelmiş bir adamın, onu unvanı ya da serveti için değil, kendisi için isteyen bir kadın bulmaya karar vermesi mantıklı görünmüyor mu? Özellikle de bekâr bir kont olduktan sonra *tonun* tanıdığı en çok avlanan adamlardan biri haline geldiği gerçeği göz önüne alındığında. Evlilik düşünen her anne ve kızı, her fırsatta kendilerini onun yoluna attılar."

Kaşlarını kaldırdı. "Lord Kendall için üzülmemi mi istiyorsun?"

"Hayır. Kendall hakkındaki gerçeği bilmeni istiyorum. O tanıdığım en iyi, en asil, en dürüst adamlardan biri."

"Bana yalan söylediği zamanlar hariç," diye cevap verdi sertçe.

"Evet, açıkçası. Bunun dışında." Lord Bellingham omuz silkti. "Gerçek şu ki, buraya bir hizmetçi olarak geldi çünkü daha iyisini yapmaya, daha iyi bir seçim yapmaya, gerçek aşkı bulmaya çalışıyordu ve bunun için onu suçlayamam. Açıkçası siz de suçlamamalısınız."

Frances öne doğru eğildi ve Marki'nin bakışlarıyla buluştu. "Söyleyin bana Lord Bellingham, neden bir hizmetkâr gibi davranıyorsunuz? Siz de mi gerçek aşkı arıyorsunuz?"

Hızla arkasına yaslandı ve bir kahkaha attı. "Ben mi? Tanrım, hayır. Buradayım çünkü ben bir erkeğim ve erkekler sarhoş olduklarında aptalca şeyler söyler ve yaparlar ve Kendall'ın gerçek bir eş bulması gerektiğine karar verdiği gece, hepimiz onunla birlikte hizmetçi gibi davranmaya ve kimin en uzun süre dayanabileceğini görmeye karar verdik."

İddiayı duyduğundan beri ilk kez, bu ona biraz daha az korkunç geliyordu. Başını salladı ama dudaklarına yayılan gülümsemeye engel olamadı. "Bana burada hizmetkâr gibi davranan başka lordlar olduğunu mu söylüyorsun?"

Lord Bellingham'ın dudaklarının kenarında sinsî bir gülümseme belirdi. "Bir kişi daha var ama kimliğini açıklamaya yetkim yok."

O da buna güldü. "Haklısın. Erkekler aptalca şeyler yapar." O da güldü. "Benden hiçbir itiraz alamayacaksın."

"Bu yüzden mi buradasınız Lord Bellingham? Lucas'ı affetmem umuduyla bana bu hikâyeyi anlatmak için mi?"

"Hayır. Onu affetmeni istemek bana düşmez. Ben sadece *kendinize* önemli bir soru sormanızı istemeye geldim."

Ona ihtiyatla baktı. "Nedir o?"

"Yüzünün intikamını almak için burnunu mu kesiyorsun?"

Arkasına yaslandı ve nefesini içine çekti. "Ne?"

"Onu neden affetmediğinizi kendinize sordunuz mu? Kabul ediyorum, yaptığı şey aptalca ve yanlıştı ama hayatınızın geri kalanını Leydi Frances Francis olarak geçirip kızgınlığınızla yaşamayı mı tercih edersiniz, çünkü açıkçası bana bundan çok daha zeki bir genç bayan gibi göründünüz."

Öne doğru eğildi ve Lord Bellingham'ın gözlerinin içine baktı. "Neden böyle söylüyorsunuz?"

Lord Bellingham omuz silkti. "Çünkü İstihdam Yasası'nın ne kadar saçma olduğunu anlayacak kadar zeki olan herkes zeki olmalıdır."

Sandalyesine geri oturdu. "Çok da önemli değil. Tasarı muhtemelen geçmek için yeterli oya sahip."

"Bunu bilmiyorum. Kendall bunu kınadı, biliyor musun?" Yüzünü ona döndü. "Neyi ihbar etti?"

"İstihdam Yasası," diye yanıtladı Lord Bellingham.

Frances nefesini içine çekti. "Ne? Ne zaman?"

Lord Bellingham başını yana eğdi. "Dün gece yemek odasından kaçtıktan sonra. Hepsine hesabın saçma olduğunu söyledi ve böyle düşünmesinin sebebinin *siz olduğunuzu* biliyorum."

Frances parmak uçlarını dudaklarına dokundurdu. "Gerçekten mi?" diye nefes aldı. "Bu doğru. Kendall odadan çıktıktan sonra, Prens Naip karşı oy kullanacak. Bu da elbette Sör Reginald'ın da karşı oy kullanacağı anlamına geliyor."

Frances elini kucağına bıraktı. Lord Bellingham'ın yüzünü inceledi. "Lucas neden onu ihbar etti?"

Lord Bellingham dirseklerini sandalyesinin kollarına dayadı. "Çünkü o bu saçmalığa hiçbir zaman inanmadı. Yasayı çıkaran o değildi. Kardeşi getirdi. Charles bir yıl önce öldü. Lucas sadece onun isteklerini yerine getiriyordu."

Frances ona baktı. Bu doğru muydu? Hafızasında Lord Kendall hakkında duyduğu dedikodu parçalarını aradı. Evet, kardeşi ölmüştü. Ama o zamanlar sosyetenin içinde değildi ve adam hakkında pek bir şey bilmiyordu. Bildiği tek Lord Kendall şimdiki Lord Kendall'dı ve o da her zaman İstihdam Tasarısı ile ilişkilendirilmişti. Ama bu yasa tasarısının Lucas kontluğu devralmadan önce de var olduğu akla yatkındı.

"Gerçek şu ki," diye devam etti Lord Bellingham, "ona hukuk konusunda ne kadar yanıldığını gösterebilen sizsiniz, Bayan Wharton."

Adam onu bir parşömen parçasıyla devirebilirdi. "Bunu sana o mu söyledi?"

"Bunu söylemeye yetkim yok ama bildiğim bir şey varsa o da dünyanın siyah ve beyaz olmadığıdır. Grinin pek çok tonu vardır Bayan Wharton ve eğer Kendall'ın bir ev partisinde uşak gibi davranmak gibi çılgınca görünen bir şeyi neden yaptığını açıklamasına izin verseydiniz, griyi görmeye başlayabilirdiniz."

Kaşlarını çattı. Adam şimdi de bilmecelemlerle konuşuyordu. "Ne grisi?"

"Kendall hizmetçilere karşı nazik, başkalarını düşünen ve onu kendisi için seven bir hanımefendi bulmak istiyordu. Bunu sizde buldu."

"Bana yalan söylemek zorunda değildi."

"Hayır, ama olanları bir de onun bakış açısından düşünün. Niyeti sadece yemek servisi yapmaktı. Daha sonra hangi genç hanımlarla tanışmak isteyebileceğini görmek için. Genç bir hanımın, kendisinden koridora bakmasını isteyerek dikkatini bu kadar çekeceğini hiç beklemiyordu. Ertesi gün kütüphanede işlerini yapmaya çalışırken onu tekrar gördü. Aralarında bir sohbet başladı ve genç bayanla konuşmayı dört gözle beklemeye başladı."

Frances başını salladı. Gözyaşları görüşünü bulanıklaştırıyordu.

"Aradığı genç kadını bulduğunu fark etmeye başladı," diye devam etti Lord Bellingham. "Ama bir insan uşak gibi davrandığını tam olarak nasıl itiraf eder?"

Frances birkaç saniye boyunca Marki'ye gözlerini kırpıştırarak baktı. Lord Bellingham bu odaya girmeden önce, kendisini dinleyen herkese Lord Kendall'ı son nefesine kadar affetmeyeceğini söyleyebilirdi ama şimdi gerçekten de kendini sorgulamaya başlamıştı. "Kafamı karıştırıyorsunuz Lord Bellingham. Artık haklı mıyım yoksa adice ve acımasızca mı davranıyorum karar veremiyorum."

Lord Bellingham parmaklarını göğsünün önünde birleştirdi. "Hiç hata yaptınız mı Bayan Wharton? Vücudunuzdaki her kemikle yapmamış olmayı dilediğiniz bir hata?"

Frances ona tekrar göz kırptı. Başını iki yana salladı. "Hiç sanmıyorum." Lord Bellingham başını sandalyenin minderine yasladı. "Şanslısınız o zaman. Çünkü ben yaşadım ve sana şunu söyleyeyim, pişmanlığın sürekli yoldaşım olmadığı tek bir günüm bile yok."

"Kulağa korkunç geliyor," diye nefes aldı, gözlerini yeniden bahçelere dikerek. "Öyle. Bunu benden duy. Karar verdiğin an pişman olacaksın. sonsuzluk için mükemmel bir şekilde haklı olmak gibi de hissedebilirsiniz."

CHAPTER FOUR

Lucas, Clayton'ın malikânesindeki ikinci kattaki yatak odasında masasının başında oturuyordu. Lordlar Kamarası'nın son üyesine, oyunu yeniden gözden geçirmesini isteyen son mektubu yazmayı henüz bitirmişti

İstihdam Yasası için. Ayrıca Şansölye'ye bir mektup yazarak oylamayı durdurmasını istemişti. Tüm mektupları masrafları kendisine ait olmak üzere kuryeyle gönderiyordu, böylece mektuplar mümkün olan en kısa sürede Londra'ya ulaşacaktı.

Lucas da hemen Londra'ya dönmek niyetindeydi. Dışarıda toplanmakta olan fırtınayı atlatmayı umuyordu. Hukukla ilgili kararını annesine söylemek zorunda kalacaktı. Bundan hoşlanmayacaktı ama umurunda değildi. Ölü kardeşinin hayatını yaşamaya çalışmaktan bıkmıştı. Şu andan itibaren kendisi olacak, kendi kararlarını verecek ve sonuçlarına da şeytan katlanacaktı.

Yatak odasının kapısının çalınması düşüncelerini böldü. "İçeri gel," diye seslendi, zaten canı sıkıyordu. Hiç şüphesiz Bell daha fazla istenmeyen tavsiyede bulunmak için gelmişti. Adam istediği zaman tam bir baş belası olabiliyordu.

Arkasından kapının yavaşça açıldığını duydu.

"Eğer buraya nasıl dönek olduğumu anlatmaya geldiyse, bunu duymak istemiyorum," dedi arkasını dönmeden kaba bir şekilde.

"Neyi bıraktın?"

Lucas'ın kalbi duracak gibi oldu. Koltuğunda hızla dönerek Frances'in odanın içinde küçük bir adım attığını gördü. Gümüş süslemeli, buz mavisi bir elbise giymişti. Koyu renk saçlarını topuz yapmıştı ve hiç bu kadar güzel görünmemişti.

Hızla ayağa kalktı. Onun orada durduğuna, muhteşem görüldüğüne ve gerçekten onunla konuştuğuna inanamıyordu. "Ben... Ben seni biri sandım

başka."

"Kim?" diye sordu. Hayal mi görüyordu yoksa dudaklarında hafif bir gülümseme mi vardı?

"Aptal arkadaşlarımdan biri," diye cevap verdi Lucas, avucunu ensesine sürterek. Endişeden yarı deli gibiydi. Yanlış bir şey söylerse kız onu terk edebilirdi.

"Lord Bellingham, belki?" diye sordu sonra, ellerini önünde birleştirerek.

Lucas gözlerini ona dikti. "Bell'i tanıyor musun?"

"Artık biliyorum," diye yanıtladı hafifçe gülerek. "Sen... yalnız mısınız?" diye sordu sonra.

Lucas'ın tek yapabildiği başını sallamaktı. Ona doğru bir adım atarsa, hayalinde canlandırdığı bir hayalet gibi yok olacağından korkuyordu.

"Buraya geldiğimi kimse görmedi," dedi ve kapıyı arkasından kapattı. İleriye doğru küçük bir adım daha attı. "En azından koridorda kimseyi görmedim."

Bir baş daha salladı. Kendini aptal gibi hissediyordu ama hayatında ikinci kez dili tutulmuştu. Bunu ona o yapmıştı.

"Seninle... konuşmak istedim," diye başladı dudağını ısırarak.

Lucas ona doğru iki geçici adım atmasına izin verdi. Bir elini ona doğru uzattı, onu kollarına alıp etrafında döndürmekten başka bir şey yapmak istemiyordu. "Frances, ben-" Yutkundu. Hayır. Bir kez olsun onu *dinlemeli* ve kendini açıklamaya çalışmayı bırakmalıydı. "Ne söylemek istiyordun?"

Başını geriye attı ve çenesini kaldırdı. Gözlerinde bir kararlılık pırıltısı parlıyordu. "Ben... teklifinizin hâlâ geçerli olup olmadığını sormaya geldim."

Lucas'ın kalbi boğazında gümbürdedi. Nabızı hızlandı. "Teklifim mi?" Kadının ne demek istediğinden emin olmalıydı. Umutlarını tekrar kırmak için yükseltme riskini göze alamazdı.

"Evet." Başını salladı, gözlerini onun bakışlarından ayırmadı. "Bilge bir adam beni ziyarete geldi. Kendime zarar vermeden önce yeniden düşünmem gerektiğini söyledi."

"Bell?" diye nefes aldı, gözlerini kapatarak. Tanrı şahidim olsun, Bell'e tüm servetini, mal varlığını, adamın istediği her şeyi verebilirdi.

"Evet. Ancak, sadece Lord Copperpot'un uşağı olmadığını kabul etmek zorunda kaldı." Kaşlarını kaldırdı.

Lucas, "Vale gibi davranıyor," diye önerdi.

"Ben de öyle anladım. Görünüşe göre, bu soylular için popüler bir oyun.
ton son zamanlarda." Kaşlarını

kaldırdı. "Frances, ben-"

Onu durdurmak için bir elini kaldırdı. "Ee? Teklifin hâlâ geçerli mi, değil mi?"

Lucas'ın bedenini bir rahatlama kapladı. Sanki bir baraj yıkılmış ve saf neşe kanına karışmıştı. Gözlerini kapattı. "Evet," diye nefes aldı. "Teklifim hâlâ geçerli. Her zaman."

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Benim çeyizim yok, biliyor musun?" Başını iki yana salladı. "Sevgilim, benimle evlenmen için sana para verirdim."

Güldü ama hemen elini ağzına kapattı. "Annemin ne dediğine bağlı olarak bunu yapmak zorunda kalabilirsiniz. Sör Reginald'ın onlara ne kadar teklif ettiği hakkında hiçbir fikrim yok."

"Teklif ettiğinin üç katını ödeyeceğim. Ben-"

"O kadar çabuk değil," dedi, ses tonu gerçekçiydi. "Önce size bazı sorularım var."

Onun yüzünü inceledi ve başını salladı. "Bana her şeyi sorabilirsin."

Frances kollarını göğsünde kavuşturdu ve onun etrafında bir daire çizene kadar öne doğru adım attı. Bu sorgulama hiç de basit olmayacaktı. Ve o bunu hak etmişti. Her bir kelimeyi.

"Bana söylemeyi düşündün mü?" diye sordu. "Misafir odasındaki o günden önce yani."

Lucas ona uzanmayı o kadar çok istiyordu ki elleri titredi ama bu cevapların onun için önemli olduğunu ve ona gerçeği borçlu olduğunu anladı. Ellerini yumruk yaparak iki yanında tuttu. "Neredeyse her gün bunu düşündüm. Sana yalan söylediğim için kendimden nefret ettim. Ama sonra sen bana Lord Kendall'dan ne kadar nefret ettiğini söyledin ve ben... seni kaybedeceğimden korktum."

Bir an için dönmeyi bıraktı. Etekleri ayak bileklerine doğru savruldu. "Bunu hiç düşünmemiştim. Lord Kendall'dan nefret ettiğimi söylemiştim, değil mi?"

"Evet, ama yine de sana söylemeliydim," diye devam etti, başını çevirip ona bakarak. "Bu kadar uzun süre devam etmesine asla izin vermemeliydim. Başka bir mazeretim yok... Seninle vakit geçirmeyi seviyordum. Seninle konuşmayı seviyordum. Sevdim-"

"Beni öpmek mi?" diye teklif etti, kaşlarını çatarak, kolları hâlâ çaprazdı. Dişleriyle alt dudağını çekiştirdi. "Evet, o da var. Hem de çok."

Daireler çizmeye devam etti. "Sana soylulardan ne kadar nefret ettiğimi söylediğimde aptal olduğumu düşünmedin mi?"

"Hayır." Adam ona gülümsedi ve başını salladı. "Senin muhteşem ve dürüst olduğunu düşünmüştüm. Ve eşsiz. Kaç kadın böyle bir şey söyleyebilir ki?"

"Bir uşakla konuştuğumu *sanıyordum*," diye cevap verdi, ses tonu sertti.

"Bu doğru olabilir ama sen muhteşem ve dürüstsün Frances. Siz de eşsizsiniz."

Adımlarına devam etti. "Kaliteli beyefendilerin hayal edebileceğin en sıkıcı, aşırı yetiştirilmiş doldurulmuş gömlekler olduğunu söylediğim zamana ne demeli?"

Lucas omuz silkti. "Seninle tartışamazdım ve haklı olduğuna inanmaya başladım. Tek umudum, *beni* aşırı yetiştirilmiş bir doldurulmuş gömlek olarak görmemen."

Bir parmağının ucuyla çenesine dokundu. "Ve *tonda* konuşma dediğimde olaylar sıkıcı mıydı?"

"Seninle aynı fikirdeyim." Bir avucunu uzattı. "Sezon boyunca neden hiç karşılaşmadık sanıyorsun? O bitmek bilmeyen anlamsız sosyal etkinliklerden nefret ediyorum."

Tam önünde durdu ve ona dikkatle baktı. "Aptal olduğumu düşünmedin mi?"

"Asla," diye nefes aldı. "Ama sadece söylediğin şeyler değildi Frances. Çok daha fazlasıydı. Ben de insanlarla gerçekten önemli olan şeyler hakkında konuşmayı severim. Birçok konuda ne kadar yanıldığımı görmemi sağladın."

Kaşları havaya kalktı. "Örneğin mi?"

"İstihdam Yasasını iptal etmek ve yeni bir teklif hazırlamak niyetindeyim; ticaret yasalarının en kötülerini yürürlükten kaldıran ve hizmetliler ile çalışan sınıflar için daha fazla güvenlik ve hak sağlayan bir yasa teklifi."

Yüzüne kocaman bir gülümseme yayıldı.

"Gerçekten mi?" "Gerçekten." Başını salladı.

Ellerini iki yanında birleştirdi. "Oh, Lucas. Bunun harika bir fikir olduğunu düşünüyorum."

Kendini daha fazla durduramadı. Kadının dirseğine uzandı ve eliyle nazikçe çevreleyerek eldiveninin bittiği yerin hemen üzerindeki tenini okşadı. "Bunun için *sana* teşekkür etmeliyim, Frances. Yazmama yardım eder misin?"

Durdu ve gözlerinin içine baktı, dudakları küçük bir O harfi oluşturdu. "Ciddi misin? Daha çok istediğim bir şey yok."

Güldü ve onu kollarının arasına aldı, kaldırıp etrafında döndürmeden önce ona sıkıca sarıldı. Onu tekrar yerine oturttuğunda, "Bunu söyleyebileceğini düşünmüştüm. İkimizin de üzerinde çalışmasıyla, ülkedeki en iyi yasa olacağı kesin. Yine de Sör Reginald'ın oyunu kazanacağımızdan şüpheliyim."

Güldü. "Bu, almaya oldukça istekli olduğum bir risk." "Ben de."

Frances onun gözlerinin içine baktı, yüzünde dalgın bir ifade vardı. "Sana sormak istediğim bir şey daha var."

Parmaklarının arkasını kızın yanağına yerleştirdi ve hafifçe tenini okşadı. "O nedir, sevgilim?"

"Beni seviyor musun, Lucas? Yani... Ken-"

Onun omuzlarını ovuşturdu. "Ben Lucas'ım. Ben her zaman senin aşık olduğun adamdım. Ve evet, seni delicesine seviyorum."

"Bunu duyduğuma çok sevindim." Ona güzel bir gülümseme verdi. "Ben de seni seviyorum."

Gözlerinin içine bakmak için elini indirdi. "Bu... benimle evleneceğin anlamına mı geliyor?" Sözleri kararsızdı. Tanrım, henüz evet dememişti.

Frances ona kirpiklerini kırıştırtarak, "Duruma göre değişir," diye cevap verdi.

"Ne üzerine?" Nefesini tuttu. Göğsü o kadar daralmıştı ki patlayacağını düşündü.

"Bana tekrar sorup sormayacağınıza bağlı. Son seferinde biraz meşguldüm."

Bastırdığı nefesini hararetli bir şekilde dışarı attı ve onu göğsüne doğru çekti, yanağını onunkine bastırarak kulağına fısıldadı, "Frances Regina Thurgood Wharton, seni kelimelerin anlatamayacağı kadar çok seviyorum." Önünde diz çöktü ve elleriyle onun ellerini kavradı. "Lütfen, lütfen benimle evleneceğini söyler misin?"

Gözleri yaşlarla doldu. Başını salladı. "Evet, Lord Kendall. Sizinle evleneceğim."

Ayağa fırladı ve onu tekrar kendine çekti, sonra başını eğdi ve sanki onu hiç bırakmayacakmış gibi öptü.

Birkaç dakika sonra dudaklarını onunkilerden ayırdı ve "Seni ülkedeki en mutlu kontes yapacağım" dedi.

"Bu sözünü tutmaya niyetliyim," diye cevap verdi gülerek.

Bir daire çizerek döndü, damarlarında enerji dolaşıyordu. "Nişan duyurumuzu çatıya kadar haykırmak istiyorum!" Kızın elini sıktı ve eldiveninin arkasını öpmek için dudaklarına götürdü. "Hemen gidip ailene söyleyelim mi?"

Başını iki yana salladı. "Henüz değil. Sanırım *önce* yapmamız gereken *başka* bir şey var."

Onun yüzünü aradı. "Ne oldu, aşkım?"

Yanakları alev alev yanıyordu. Boğazını temizledi ve parmaklarını tek tek kopararak gözlerini kaçırdı. "Annemin nişana itiraz etme ihtimaline karşı... beni... baştan çıkarmanı öneririm."

Kaşlarını çattı. "Sence itiraz eder mi?"

"Bakalım, bu *tondaki* en uygun erkeklerden biriyle evlenmem mi? Onu ikna edebileceğime eminim ama ırzına geçilmenin de kendine has bir cazibesi olmadığını söyleyemem."

Kaşlarını kaldırdı ve yüzüne geniş bir sırıtiş yayılmasına izin verdi. "Dileğiniz benim için emirdir leydim."

LUCAS onu kollarının arasına çekip bir kez daha öptüğünde, Frances'in omurgasından aşağı bir ürperti yayıldı. Bunu yapmayacağından biraz endişelenmişti. Belki de asilce bir şey yapmakta ısrar edip reddedeceğini düşünmüştü, ama bunun yerine onu kendine çekti ve öptü. Sonra onu kollarının arasına aldı ve dev yatağa doğru ilerledi. Onu dikkatlice şiltenin üzerine yatırdı ve yatak odasının kapısını kilitlemeye giderken bir süreliğine yanından ayrıldı.

Yatağa döndüğünde bakışları onunkilere takıldı. Kravatını çözdü ve kadının vücudundan bir ürperti daha geçti. Onu tamamen çıplak görmek üzereydi ve daha fazla istediği bir şey yoktu. Yatakta doğruldu ve iki eldivenini de çıkardı, ardından iki terliğini de tekmeledi. Ardından, kafasındaki saç tokalarını koparmaya başladı. Yere düşen eldivenlerin aksine, iğneleri dikkatlice komodinin üzerine koydu. Bu odadan bir nebze olsun onurlu bir şekilde çıkmayı umuyorsa onlara daha sonra ihtiyacı olacaktı.

Lucas sırtarak yatağın kenarına oturdu. O önce bir botunu sonra da diğerini çıkarırken Frances boş durmadı. Yatağın üzerinde kayarak

arkasında dizlerinin üzerine çökene kadar yattı. Adam kravatını çoktan çıkarmıştı ve gömleğinin düğmelerini açmaya başladığında, kadın kollarını arkadan ona doladı ve bir keresinde kütüphanede ona yaptığı gibi kulak memesini nazikçe ısırdı. Dilini kulağının yarığı boyunca kaydırды. Adamın güçlü vücudu titredi. Bu güç hissinden zevk alıyordu. Bu güçlü ve yetenekli adamı titretmek gerçekten de baş döndürücü bir duyguydu.

Gömleğini başından çekmesine yardım etti. Giysiyi yere fırlattıktan sonra tekrar ona doğru döndü ve yavaşça onu yatağa geri itti. Belden yukarısı çıplaktı, üzerinde sadece pantolonu vardı. Onu tekrar derinden öptü ve kadın kollarını onun boynuna doladı. Kısa süre sonra adam ondan uzaklaştı ve kadın gözlerini adamın siyah kıllarla kaplı geniş göğsünde ve kaslı karnında gezdirdi.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu, köprücük kemiğini okşayarak. "Bence sen muhteşemsin," diye nefes aldı.

Adamın elleri kadının arkasına geçmişti ve elbisesinin uzun düğme sırasını durmaksızın çözüyordu. Sonunda düğmeler çözüldüğünde ayağa kalktı ve adamın elbiseyi başından çekmesine yardım etti. O da aceleyle yere düştü ve üzerinde sadece çorapları ve eteği vardı.

"Bunu daha önce hiç yapmadım, bu yüzden nasıl ilerleyeceğimden tam olarak emin değilim," diye itiraf etti, yanakları yanıyordu. Kendini aptal gibi hissetmesine neden olsa da dürüst olmanın en iyisi olduğunu düşünüyordu.

"Merak etme," dedi, alt dudağını ısırarak onu tekrar öpmek istemesine neden olacak şekilde. "Yaptım ve yapıyorum."

"İyi o zaman," dedi, tam bir aptal gibi başını sallayarak.

Ama onu tekrar öptüğünde, önce parmaklarıyla, sonra diliyle göğüslerini okşamak için vücudundan aşağı inmeden önce onu bir kez daha sırt üstü yatırdığında, aklı başından gitmişti. Ona karşı hareket etti, kalçaları kendiliğinden sallanıyordu.

"Şimdi ne yapmamı istersiniz leydim?" diye sordu boğuk bir ses tonuyla. Kadın başını kaldırdı ve şehvet dolu gözlerle ona baktı.

"Uşak Lucas mı konuşuyor?"

Ona, onu kıvrandıran çapkın bir gülümseme verdi. "Dileğin benim için emirdir."

Aklından yüzlerce düşünce geçiyordu, her biri bir öncekinden daha kışkırtıcı. Adam onun hizmetindeydi... yatakta mı? Daha iyi ne olabilirdi ki? Mükemmel yanıtı aradı ve sonunda nefes aldı, "Beni memnun et."

Gözleri parladı ve başını ona doğru eğdi, dudaklarında hâlâ çapkın bir gülümseme vardı. "Nasıl isterseniz."

Frances nefesini içine çekti. Doğrusu, 'beni memnun et' derken neyi kastettiği konusunda pek bir fikri yoktu. Bir keresinde muhtemelen okumaması gereken bir kitapta bu satırlara benzer bir şey okumuştı. Birinin yataktayken sevgilisine söyleyeceği uygun bir şey gibi görünüyordu. Sadece *onun* bunun ne anlama geldiğini bildiğini umuyordu. Neyse ki adam tereddüt etmemiş ya da ona garip bir bakış atmamıştı, bu yüzden bir sonraki adımda ne yapacağını bildiğinden oldukça emindi.

Birkaç dakika sonra Lucas ağırlığını vücudunun daha da aşağısına kaydırdı. Vardiyasının kalçaları boyunca yukarı doğru hareket ettiğini hissedene kadar onun ne yapmayı planladığına dair pek bir fikri yoktu. Adamın yakışıklı yüzü bacaklarının birleştiği noktanın hemen üzerinde geziniyordu. Bunu kastetmiş olamaz-

Oh, Tanrım. Adamın güçlü ve sıcak elleri, Frances tamamen çıplak kalana dek onun üstünü örttü. Sonra başını eğdi ve Frances nefes almayı unuttu. Dirseklerine dayanmış, ilk sıcak yalama kıvrımlarından geçene kadar iri gözlerle onu izliyordu. İstemsiz bir inilti dudaklarından kaçtı ve başı arkaya düştü, saçları arkasındaki yastıklara döküldü. İkinci yalama kalçalarının gerilmesine neden oldu. Üçüncüsü dizlerinin parçalanmasına neden oldu. Dördüncüsü onun adını inletti. Hayatı boyunca hiç böyle bir şey hayal etmemişti. *Beni memnun et*, demişti. *Hiçbir* fikri yoktu.

Lucas'ın dili kadının kalçalarının tepesinde bir nokta buldu. Orayı bir, iki kez ovuşturdu. Kadın haykırdı. Tekrar ovaladı ve kalçaları sarsıldı. Sonra küçük çıkıntıyı ağzına aldı ve kadın neredeyse yataktan fırlayacaktı. İri elleri kalçalarını sıkıca tuttu ve yatağa bastırdı, ağzı ona işkence ederken onu yerinde sabitledi. Onu tekrar yaladı, dili hassas noktayı tekrar tekrar daire içine almadan önce ona nefesini tutması için sadece bir an verdi. Adamın temposu arttı ve kızın parmakları adamın siyah saçlarını yakaladı. Onu kendinden uzaklaştırmak istiyordu çünkü bacaklarının arasında oluşan his onu korkutuyordu ama aynı zamanda hiç durmamasını da istiyordu. Adamın geniş omuzlarını kavradı ve onu kendine doğru çekmeye çalıştı.

"Seni daha çok sevmeme izin ver Frances," diye nefes aldı ona karşı, dili tekrar ıslaklığına inmeden hemen önce.

"Lucas!" diye seslendi, o kadar ağır nefes alıyordu ki ciğerlerinin patlayacağını düşündü. "Lucas."

Dili nazikçe saldırmaya devam etti ve bir parmağını onun ıslak sıcaklığına kaydırdı. Kadın titreyerek parmağının etrafında kasıldı. Dili tekrar tekrar kabaca yumrunun üzerinde gezinirken parmağı da onun üzerinde çalıştı.

O kadar hassas bir nokta buldu ki, bastırıldığında kadın haykırdı ve başını iki kalçasıyla sıkıca kavradı. Parmağı o noktaya geri dönüp tekrar bastırırken, dili sertçe alıştırılmaya devam etti. Kadın ağlayarak yataktan kalktı. Vücudu dalga dalga yayılan bir zevkle titrerken çok yüksek sesle bağırmamak için elinin tersini ısırdı.

Yüce Tanrım, bu adam az önce ona ne yapmıştı?

Sonrasında yastığa yaslandı, tüm vücudu sanki kemiksiz kalmış gibi hissediyordu. Nefes alış veriş i düzgün değildi ve bir daha da düzgün olacağından tam olarak emin değildi. Vardiyasını belinde bırakan Lucas, onu kollarının arasına alıp sert göğsüne yasladı. "Ee?" diye sordu kulağını öperek. "Seni memnun edebildim mi?"

"Yaptın mı?" diye nefes aldı. "Lucas, dürüstçe söyleyebilirim ki daha önce hiç böyle bir zevk hissetmemiştim."

Kulak memesini öptü ve boynuna sokuldu. "Bunu duyduğuma ne kadar memnun olduğumu anlatamam leydim."

'Leydim' kelimesi ona şeytani bir fikir verdi. Yüzüne aynı derecede şeytani bir sırıtma yerleştirdi ve ona bakmak için başını hafifçe çevirdi. "Benim dileğim hâlâ senin emrin mi?" diye sordu kaşlarını kaldırarak.

"Evet leydim," dedi. Parmaklarını dudaklarına götürdü ve teker teker öptü. "Benden ne istersen yaparım." Gözlerindeki bakış kesinlikle çapkıncaydı.

"İyi o zaman." Ondan uzaklaştı ve oturdu, elbisesini kalçalarının üzerine geri çekti.

Kadın üzerini örttüğünde kaşlarını çattı.

"Çıplak olmamı mı tercih edersin?" diye sordu. "*Siz* neyi tercih ederdiniz leydim?"

"Şu anda," diye yanıtladı. "Seni memnun etmek istiyorum." Gözleri parladı.

Parmaklarının adamın düz karnında gezinmesine izin verdi. "Bu da demek oluyor ki, az önce beni memnun ettiğin gibi seni memnun etmek için ne yapmamı istediğini söylemeni talep ediyorum."

"Hayır." Bu kelime Lucas'ın ağzından fırladı. Daha da aşağı inmesini engellemek için kızın elini tuttu.

İki kaşını da kaldırdı. "Az önce *hayır* mı dedin? Bir uşak bir hanımefendiye böyle mi davranır?"

Başını iki yana salladı. "Hayır, ama, Frances-"

"Ah, ah, ah." Bir parmağını ona doğru salladı. "Sanırım benim dileğimin senin emrin olduğunu söylemiştin. Hâlâ öyle mi demek istiyorsun?"

"Evet," diye cevap verdi başını eğerek.

İçini bir heyecan kapladı. Bunu onunla birlikte yapacaktı. Onu kontrol etmesine, ona ne yapacağını söylemesine izin verecekti. Sadece onun yardımına ihtiyacı vardı. Sadece istemesi gerekiyordu.

"Önce," dedi, konusuna çabucak ısınarak. "İkimiz de soyunacağız, sen ve ben."

Gözleri tekrar parladı ve derin bir nefes verdi.

"Önce sen," diye sordu, çünkü ilk çıplak olanın kendisi olmasına dayanabileceğini sanmıyordu. Bundan zevk alıyor olabilirdi ama şu anda hâlâ çok utangaçtı.

"Pantolonunu çıkar," diye buyurdu, ona her dediğini yaptırma becerisinden oldukça keyif alıyordu.

"Hizmetinizdeyim," diye cevap verdi, bakışları onunkilerden ayrılmıyordu.

Adamın dizlerinin üzerine gelene kadar kendini yatakta yukarı itmesini izledi. Aman Tanrım. Bu oyunla hızla yeniden tahrik olmaya başlamıştı.

Pantolonunun düğmelerini yavaşça açtı. Pantolonu kalçalarından aşağıya doğru itti, ta ki kadın koyu renkli yay gibi kılları ve ortasındaki kalın ve ağır erkekliğini görene kadar. Çok... büyüktü.

Yatağa geri oturdu ve pantolonunu çabucak çıkardı. "Sırada ne var leydim?"

Kendini düzeltmek için derin ve titrek bir nefes almak zorunda kaldı. "Sonra, yastıkların üzerine uzanmanı istiyorum."

Adam ona kaşlarını kaldırdı ama dediğini yaptı. İri ve güçlü vücudu şiltenin üzerinde duruyordu; siyah saçları beyaz yastığa yayılmıştı. Bu adam muhteşemdi. Ve onun kocası olacaktı. Vücudunu bir ürperti kapladı.

Ne kadar hızlı yaparsa o kadar az utanç duyacağına karar vererek hızlıca elbisesini başının üzerine çekti.

Onu çıplak gördüğü anda nefesini sertçe içine çekti ve Frances birdenbire vücuduyla gurur duymaya başladı, bu daha önce pek düşünmediği bir şeydi.

"Bana dokunmak ister misin?" diye sordu, bu sorunun nereden geldiğinden tam olarak emin değildi. Görünüşe göre bu soru, içindeki her anın tadını çıkarmak isteyen bir yerden gelmişti.

"Evet," diye nefes aldı.

"Dokun bana," diye emretti. "Nereye?"

"Öp beni... göğsümü." Kadın sırt üstü yuvarlandı ve adam da ona katıldı, yarı yarıya onun üzerine uzanarak dudaklarını boğazından göğsüne doğru takip etti, ta ki ağzı bir meme ucunda sabitlenene ve kadın haykırana kadar. Onu yaladı, emdi ve başparmağını kız ihtiyaçtan neredeyse aklını yitirene kadar ona doğru çekti.

"Bekle!" diye seslendi.

Ağzı göğsünden ayrıldı ve onun bakışlarını kendi sorgulayan bakışlarıyla karşıladı.

"Böyle olmaması gerekiyordu," diyebildi sonunda.

"Tam olarak bir kural kitabı yok," diye kıkırdayarak cevap verdi.

"Hayır, ama *sana* nasıl zevk vereceğimi bana göstermeni istiyorum." Boğazını temizledi, onun dikkatini tekrar dağıtmasına izin vermemeye niyetliydi. "Tekrar sırtüstü yat," dedi ve ekledi, "lütfen."

"Pekâlâ." Sırt üstü döndü ve başını iki eliyle altından destekledi, dudaklarında kocaman bir sırıtiş vardı.

Gözlerinin adamın tüm vücudunda gezinmesine izin verdi. Muhteşem yüzü, geniş omuzları, kaslı göğsü, düz karnı ve koyu renkli, kaba kıllarla kaplı uzun bacakları. Aleti hâlâ yerinde duruyordu ama adam çıplaklığından son derece memnun görünüyordu. Olması gerektiği gibi. Çıplak hali giyinik halinden daha güzeldi ve kadın bunun mümkün olduğunu düşünmemişti.

Bundan sonra ne yapacağına dair pek bir fikri yoktu ama içgüdülerinin onu yönlendirmesine izin verdi. Adamın üzerine yuvarlandı, çıplak göğüsleri adamın göğsündeki koyu renkli kıllara baskı yapıyordu. Bir nefes çekti ve ona dokunmak için ellerini başının altından çıkarmak üzereydi ki, "Hayır!" dedi.

Dondu kaldı. "Hayır, ne?"

"Hayır, ellerini hareket ettirme. Onları başının altında tut," dedi en emredici sesiyle.

"Ciddi olamazsın," dedi inleyerek.

"Tamamen ciddiylim," diye cevap verdi, bir parmak ucunu adamın yanından geçirip kalçasında durdurarak.

Gözlerindeki tepkiyi görmek için göğüs uçlarını adamın göğsüne sürttü. Derinliklerinde alevler sıçradı. Kendi kendine gülümsedi. Sonra, daha önce kendisine yaptığı gibi onun düz karnını öptü. Onun iniltisi

ona doğru şeyi yaptığını söylüyordu. Sonunda adamın misk kokusu burun deliklerini doldurana ve erkekliğine bakana kadar bacaklarının arasına doğru ilerledi.

Derin bir nefes alarak öne eğildi ve belli belirsiz öptü. İnledi. *Bundan hoşlanıyor olmalıydı.* Kendini yukarı itti, avuçlarını kalçalarının her iki yanındaki şilteye dayadı ve ucunu öptü. Adam nefesini sertçe içine çekti. *Ooh, bu onun için daha da zevkli olmalıydı.* Birkaç saniye boyunca ona baktı, diliyle ucuna dokunmaya karar vermeden önce ona başka neyin zevk verebileceğini düşündü.

Kalçaları neredeyse şilteden çıkacaktı. Kendi kendine gülümsedi, keşfinden son derece memnundu. Ona *en çok* zevk veren diliydi. Not edildi.

Bir yumruğunu onun etrafına sardı ve ucunu yalamak için tekrar aşağı inmeden önce onu yerinde tuttu.

"Lütfen ellerimi oynatabilir miyim?" diye yalvardı.

"Hayır," diye yanıtladı basitçe. "Bana başka neyin sana zevk vereceğini söylemedikçe olmaz."

Onun sertçe yutkunduğunu duydu. "I-"

"Evet?" Uç kısmını tekrar yaladı. Adam inledi.

Tekrar yaladı. "Bunu doğru yapıyor olmam mümkün değil. Bana başka ne yapmam gerektiğini söylemen gerek."

"Tanrım. Doğru yapıyorsun."

Onu bir kez daha yaladıktan sonra ekledi: "Bana başka ne yapacağımı söyle. Israr ediyorum."

Sesi yarı zevk, yarı acıyla doluydu, "Kaydır... kaydır beni ağzına." diye boğuldu.

Frances gözlerini kırıştırdı. Tabii ya. Bunu neden düşünmemişti ki? Hiç vakit kaybetmedi. Kendini dizlerinin üzerine itti ve ağzını adamın aletinin hemen üzerine gelecek şekilde alçalttı. Sonra dudaklarını açıp onu boğazına doğru kaydırmadan önce ucunu bir kez daha öptü. İniltisi onu ürpertti. Onu ağzına aldıkça, iniltisi daha yüksek ve daha yoğun oluyordu. Neredeyse kabzasına ulaştığında, dudaklarını yavaşça geri çekti.

"Aman Tanrım, Frances," diye soluk soluğa kaldı.

Bu resmiydi. Güç sarhoşuydu. Bu muhteşem güçlü adamın merhametine sahip olmak. Adamın kalçaları sallanırken tekrar tekrar yaptı. Sonra

Emici bir sesle dudaklarını ondan çekti. "Başka ne yapmalıyım?" diye fısıldadı nefes nefese, çılgınca. "Sana zevk vermek için."

Bir elini başının arkasına götürdü ve onu erkekliğine doğru yönlendirdi. "Em beni," diye nefes aldı.

Frances'in bacaklarının arasındaki ıslak sıcaklık arttı. Kendini ona sürtmek istedi, bunun yerine dudaklarını tekrar onun üzerine koydu ve onu tekrar ağzına aldı, bu sefer emerken. Eli başının arkasında kaldı, titrerken ona nazikçe rehberlik ediyordu.

Adamın gerildiğini hissedene kadar hareketi tekrar tekrar sürdürdü.

"Frances, lütfen," diye yalvardı.

Dudaklarını ondan çekti. "Ne oldu?" Onun yüzünü aradı. "Daha fazla dayanamıyorum. Lütfen seninle sevişmeme izin ver."

Dişleriyle alt dudağını çekiştirdi ve gülümsedi. "Pekâlâ." Ondan uzaklaştı ve sırt üstü yuvarlandı. "Nasıl *istersen*."

Hiç vakit kaybetmeden onun üstüne çıktı. Ağzı kadının göğsüne döndü ve meme ucunu dişlerinin arasına alarak kadının sırtını eğmesini ve kollarını boynuna dolmasını sağladı.

Diziyle bacaklarını birbirinden ayırdı ve onun ıslak sıcaklığını yokladığını hissetti. Onu yönlendirmek için aralarına uzandı ve elini erkekliğinin etrafına sardı. Adam ürperdi ve inledi.

Sonra onun içine doğru kaymaya başladı. Kız boğazının arkasından küçük bir ses çıkarınca durdu.

"Seni incitiyor muyum?" diye sordu, yanağından öperek.

"Hayır, sadece uymayacağını düşündüm," diye itiraf etti, burnunu kırıştırarak

Yukarı.

Onun omzuna doğru gülümsedi. "Seni seviyorum," diye nefes aldı. yol.

Frances gözlerini kırıştırdı. Acı çekmeyi bekliyordu. Annesi ona acı beklemesini söylemişti. Ama tek hissettiği, adamın içinde sıcak bir şekilde kaymasıydı. Adam kalçalarını salladığında nefes almayı unuttu. Sonra eli aralarından aşağı indi ve bir kez daha hassas yumrusunu buldu. Kız uçurumdan düşerken adını haykırana kadar başparmağıyla tekrar tekrar daire çizdi.

Lucas onun adını söyleyip üzerine yığılana kadar tekrar tekrar içine girdi.

Sessiz kaldıkları birkaç dakika geçti. Yağmur camlara vuruyordu. Dışarıdaki fırtına ciddi bir şekilde başlamıştı ve onlar daha

fark etti. Sonunda Lucas kendini onun üzerinden itti ve ona bakmak için yan tarafına doğru eğildi. Onu göğsüne doğru çekti ve kendisine sarıldı. "Bu şimdiye kadar yaşadığım en muhteşem şeydi," diye fısıldadı saçlarına doğru ve başının üstünü öptü.

"Bunu sırf-" diye söylemek zorunda değilsin.

Gözlerinin içine bakana kadar kendini onun üzerine kaldırdı. "Frances, beni dinle. Sana bir daha asla yalan söylemeyeceğime söz veriyorum ve böyle bir konuda asla yalan söylemem. Söylediğim her kelimedede ciddiydim."

Gülümsedi ve tekrar ona sarıldı. "Pekâlâ. Sana inanıyorum, ama hazır konu senin rol yapmandan açılmışken, neden bana söylemedin?"

"Sana ne söyleyeyim?" Adam kızın boynunun yan tarafını öptü ve kızın içinden bir ürperti geçti.

"Bu rol yapma işi oldukça eğlenceli," dedi elini adamın kalçasının dış kısmında gezdirirken.

Elini tuttu, dudaklarına götürdü ve parmak eklemlerini öptü. "Bunu ne zaman istersen tekrar yapabileceğimizi biliyorsun," diye kulağına fısıldadı.

"Ooh," dedi. "Bir dahaki sefere hizmetçi gibi davranabilir miyim?"

"Nasıl isterseniz leydim." Onu uzun ve derin öptü, sonra onu göğsüne doğru çekti ve kollarının arasına aldı. "Ben ciddiydim. Sör Reginald ailenize ne kadar para teklif ettiyse iki katını, hayır üç katını vereceğim."

"*Bunun* ailemi ikna edeceğinden şüphem yok," diye cevap verdi. "Ama korkarım babam hepsini yine kumarda kaybedecek."

"Parayı babanın almasına izin vermeye hiç niyetim yok," dedi Lucas. "Avukatım aracılığıyla onun için bir ödenek ayarlayacağım, böylece en azından kız kardeşin evlenene kadar parayı çarçur edemeyecek."

Frances ayağa kalktı ve yüzünü ona döndü. "Bir kız kardeşim olduğunu nereden biliyorsun?"

Yüzünü buruşturdu. "Ailen hakkında bir tür araştırma yaptım. Senden ne kadar hoşlanmaya başladığımı fark ettikten sonra."

"Bizi mi gözetledin?" Kadın ona göz kırptı.

Omuzlarını kaldırdı. "Casusluk çok karmaşık bir kelime."

Kaşlarını ona doğru kaldırdı. "Tam adımı böyle mi öğrendin?"

Suçlulukla başını salladı.

Güldü. "Peki, başka ne öğrendin?"

Lucas tekrar yastığın üzerine yerleşti. "Babanın borçlarının detaylarını ve miktarlarını öğrendim. Hepsini ödeyeceğim ve merak etme, kız kardeşinin ilk kez sahneye çıkma zamanı geldiğinde ona da hatırı sayılır bir meblağ ödemek niyetindeyim."

Frances nefesini tuttu. "Gerçekten mi?"

Başını salladı. "Tabii ki. Neden yapmayayım ki?"

Gözleri yaşlarla doldu. Elini adamın yanağına bastırdı. "Bu, birinin benim için yaptığı en güzel şey."

Lucas onun elini dudaklarına götürdü ve parmak eklemlerini tekrar öptü. "Seni seviyorum Frances, kelimelerin anlatamayacağı kadar çok. Senin için her şeyi yaparım ve bunu daha önce de söylediğimi biliyorum ama sana söz veriyorum, sana bir daha *asla* yalan söylemeyeceğim. Gözlerimin önünde duran şeyi bana gösterdiğin için teşekkür ederim."

Kaşlarını attı. "Ne demek istiyorsun?"

Lucas parmak uçlarından birini şakağına sürttü. "Sınıflar arasındaki bariz fark. İtiraf etmekten utanıyorum ama uşak rolü yapıp seninle İstihdam Yasası hakkında konuşana kadar bu konuyu derinlemesine düşünmemiştim."

Frances iç çekti. "Partideki konukların, onlara hizmet ederken seni tanımadıklarına inanmadığımı söylemek isterdim ama gerçek şu ki bunu hiç de şaşırtıcı bulmamam gerekirdi."

Lucas başını salladı. "Aptalca, sarhoşça bir bahis olarak başlamış olabilir ama bu deneyimden hayal ettiğimden çok daha fazlasını öğrendim ve hak ettiğimden çok daha fazlasını kazandım." Burnunu kızın yanağına dokundurdu ve onu öptü.

"Ben de sana teşekkür etmeliyim, Lucas. Sana ve Lord Bellingham'a sanırım," diye ekledi gülerek.

"Ne için?"

"Anlaşmazlığımız sayesinde kendimle ilgili bir şeyin farkına vardım." "Neymiş o?" diye sordu.

Yüzünü buruşturdu ve başını yorganın altına eğdi.

Lucas güldü ve çarşafı indirerek kadının suçlu yüzünü ortaya çıkardı. "Ne?" diye dürttü.

"Buna inanmanız zor olabilir ama ben her zaman haklı olduğumu düşünme eğilimindeyim."

"Hayır!" diye haykırdı, yüzünde alaycı bir ifadeyle.

Güldü ve adamın omzunu itti. "Evet. Senin hakkında haklı olduğuma o kadar inanmıştım ki, bana kendini açıklamaya çalışmana bile izin vermedim.

Seni bırakıp Sir Reginald'la inadına evlenebilirdim. Bu delilik."

"Seni sonsuza dek kaybettiğimi sandım," diye nefes aldı ve elini nazıkçe sıkı. "Sadece bu kadar. Lord Bellingham bana her şeyin görüldüğü kadar açık olmadığını fark ettirdi." Omuz silkti. "Görünüşe göre, orada bu dünyada gri vardır. Sadece siyah ve beyaz değil."

"Hmm." Lucas tavana baktı ve gözlerini kıstı. "Sanırım Bell'in 'gri' konuşmasını daha önce duymuştum. İyi bir konuşmaydı."

"Her şeyi bildiğime inanıyordum," diye devam etti Frances. "Ama pek çok konuda yanıldığımı öğrendim. Ve en iyi tarafı da yanıldığının anlaşılması beni mutlu etti."

Lucas kaşlarını çattı. "Pek çok şey mi?"

"Evet, bu şekilde davranmak için gerçekten değerli nedenlerin olabileceğini fark etmenin yanı sıra, aşk ve evlilik konusunda yanıldığımı öğrendim. Sör Reginald'la babamı borçlular hapisanesinden kurtarmak için evlenmeyi planlıyordum ama seninle sadece bir nedenden ötürü evlenmeyi planlıyorum." Eğildi ve onun alına bir öpücük bıraktı. "Aşk."

Lucas onu üzerine çekti. "Fikrini değiştirdiğime çok sevindim."

Frances onu dudaklarından öptü. Sonra kıpırdanarak aşağı indi ve çenesini onun göğsüne dayadı. "Şimdi bana Lord Bellingham'ın söylemeyeceği bir şey söylemelisin."

Parmaklarını kızın saçlarında gezdirdi. "O nedir, aşkım?"

Sinsi bir gülümseme dudaklarını büktü. "Bu ev partisinde hizmetçi gibi davranan üçüncü soylu kim?"

Lucas bir kahkaha attı ve kollarını onun sırtına doladı. "Worthington Dükü olduğunu söylesem bana inanır mıydın?"

"Hayır!" Gözleri büyüdü. "Ciddi misin sen?"

Lucas başıyla onayladı. "Evet, ahırda sağdıç gibi davranıyor ve görünüşe göre Leydi Julianna Montgomery onu çoktan fark etmiş."

Frances'in nefesi kesildi. "Hayır!"

"Evet, orada bir sorun olduğunu söyleyebilirim," diye cevap verdi Lucas. "Ama artık Worth ve Bell'i bildiğine göre gizlilik yemini ettin tabii. Bahsi kimin kazanacağını henüz görmedik."

Frances başını onun göğsüne yasladı ve omzunu okşadı. "Pekâlâ. Şimdi bir şey söylemeyeceğime söz veriyorum, ama bir gün bir kitap yazmak niyetindeyim."

tüm bu çirkin olay hakkında bir hikaye. Aksi takdirde torunlarımız bunların tek kelimesine bile inanmayacaklar."

Başının üstüne bir öpücük bıraktı. "'Torunlarımız.' Bu kulağa çok hoş geliyor. Hikayenin başlığı ne olacak, aşkım?"

Kıkırdadı ve adamın kaslı omzunu sıktı. "Ben buna *Uşak ve ben.*"

The Footman and I'i okuduğunuz için teşekkür ederiz. İlgili kitapları, biyografimi ve benimle nasıl iletişime geçebileceğinizi görmek için lütfen sayfayı ilerletin!

Valerie

ALSOBVALER)EBONMAN

Footmen's Club

Uşak ve Ben (1. Kitap) Dük Sağdıç
Gibi Görünüyor (2. Kitap)
Beni Seven Uşak (3. Kitap)

Eğlenceli Gelinler

Beklenmedik Düşes (1. Kitap)
Kazara Kontes (2. Kitap)
Beklenmedik Leydi (3. Kitap)
Karşı Konulmaz Haydut (4.
Kitap) Unutulmaz Kahraman (4,5.
Kitap) Evcilleşmemiş Kont (5.
Kitap)
Efsanevi Lord (6. Kitap) Bir
Korsana Asla Güvenme (7. Kitap)
The Right Kind of Rogue (8. Kitap)
A Duke Like No Other (9. Kitap)
Kiss Me At Christmas (10. Kitap)
Mr. Hunt, I Presume (10.5. Kitap)
No Other Duke But You (11.
Kitap)

Gizli Gelinler

Bir Düğün Gecesinde Sırları (1.
Kitap) Gizli Bir Teklif (1.5. Kitap)
Kaçak Gelinin Sırları (2. Kitap) Gizli
Bir İlişki (2.5. Kitap)
Skandal Bir Evliliğin Sırları (3. Kitap)
Ökseotunun Altında Oldu (3.5. Kitap)

Uşak ve Ben'i okuduğunuz için teşekkür ederim. Umarım Lucas ve Frances'in hikâyesini beğenmişsinizdir. Bir süredir hizmetçi gibi davranan asilzadelerle ilgili bir seri yazma fikrim vardı ve bu iki karakter ve onların İstihdam Yasası her zaman ilk olacaktı.

İrtibatta kalmayı çok isterim.

- Gelecek kitaplar, alıntılar hakkında bilgi almak ve e-posta bültenime kaydolmak için web sitemi ziyaret edin: www.ValerieBowmanBooks.com veya www.ValerieBowmanBooks.com/subscribe.
- Facebook'ta bana katılın: <http://Facebook.com/ValerieBowmanYazar>.
- Beni Twitter'da @ValerieGBowman, <https://twitter.com/ValerieGBowman> adresinden takip edin
- Yorumlar diğer okuyucuların kitapları bulmasına yardımcı olur. Olumlu ya da olumsuz tüm yorumları takdir ediyorum. Değerlendirdiğiniz için çok teşekkür ederim!

Diğer Footmen's Club kitaplarını okumak ister misiniz?

- ♦ [Dük Sağdıç Gibi Görünüyor Beni](#)
- ♦ [Seven Vale](#)

ABOUT THE AUTHOR

Valerie Bowman Illinois'de altı kız kardeşle (kendisi yedi numaradır) ve tarihi aşk romanlarıyla büyümüştür.

Smith College'da tarih yan dalıyla İngilizce diploması aldığı soğuk ve karlı bir dönemden sonra ilk fırsatta Florida'ya taşındı.

Valerie şu anda iki yaramaz köpeğı de dahil olmak üzere ailesiyle birlikte Jacksonville'de yaşıyor. Yazmadığı zamanlarda okumakla, seyahat etmekle ya da çılgın reality TV ve PBS izlemek arasında gidip gelmekle meşgul.

Valerie okuyucularından haber almayı seviyor. Onu internette www.ValerieBowmanBooks.com adresinde bulabilirsiniz.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.